DANIEL KEHLMANN

SESLER

DOKUZ ÖYKÜLÜ BİR ROMAN

ROMAN

Çeviri: YEŞİM TÜKEL KILIÇ

CAN

2. BASKI

Can Yayınları 1899

Ruhm: Ein Roman in neun Geschichten, Daniel Kehlmann
© 2009, Rowohlt Verlag GmbH, Reinberk bei Hamburg
© 2010, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.
Bu eserin Türkçe yayın hakları Onk Ajans Ltd. Şti.
aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı
izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2010
2. basım: Ekim 2010
Bu kitabın 2. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Ayça Sabuncuoğlu

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design
Kapak resmi: © iStockphoto.com / Robert Bryan Chute

Kapak baskı: Azra Matbaası
İç baskı ve cilt: Özal Matbaası

ISBN 978-975-07-1194-7

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
www.canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com

DANIEL KEHLMANN

SESLER

DOKUZ ÖYKÜLÜ BİR ROMAN

ROMAN

Almanca aslından çeviren

Yeşim Tükel Kılıç

Daniel Kehlmann'ın Can Yayınları'ndaki kitapları:

Ben ve Kaminski, 2007
En Uzak Yer, 2008
Dünyanın Ölçümü, 2009

DANIEL KEHLMANN, 1975'te Münih'te doğdu. Felsefe ve edebiyat bilimi öğrenimi gördükten sonra, Kant'ın "yüce" kavramı üzerine doktora yaptı. Yazıları ve denemeleri *Der Spiegel*, *Guardian*, *Frankfurter Allgemeine Zeitung* gibi pek çok dergi ve gazetede yayımlandı. Öykü, roman, deneme ve eleştiri alanlarında ürün veren Kehlmann'ın yapıtları bugüne kadar pek çok ödüle değer görüldü. Yazar, 2001'den bu yana Almanya'daki çeşitli üniversitelerde konuk öğretim üyesi olarak ders veriyor. Mainz Bilimler ve Edebiyat Akademisi üyesi olan Kehlmann, Viyana ve Berlin'de yaşıyor.

YEŞİM TÜKEL KILIÇ, 1975 yılında İstanbul'da doğdu. Orta ve lise öğrenimini İstanbul Lisesi'nde tamamladı. İstanbul Üniversitesi Alman Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı'nda lisans eğitimi aldı, yüksek lisans ve doktorasını da aynı alanda yaptı ve bu bölümde araştırma görevlisi olarak çalıştı. Çeşitli yayınevlerinde editörlük yaptı, çevirileri yayımlandı. Halen Okan Üniversitesi Almanca Mütercim Tercümanlık Anabilim Dalı'nda öğretim üyesi olarak görev yapmaktadır.

İçindekiler

Sesler	11
Tehlikede	25
Rosalie Ölmeye Gidiyor	47
Çıkış Yolu	69
Doğu	83
Başrahibeye Yanıt	105
Foruma Yazılan Bir Mesaj	115
Nasıl Yalan Söyleyip Öldüm	139
Tehlikede	165

Sesler

Ebling daha eve varmadan cep telefonu çalmaya başladı. Yıllarca bunlardan bir tane edinmeyi reddetmişti, çünkü bir teknisyen olarak bu şeylere hiç güvenmiyordu. Böyle bir zararlı ışın kaynağını insanlar kafalarına tutmaktan nasıl olur da rahatsız olmazlardı? Ama Ebling'in bir karısı, iki çocuğu ve bir sürü de iş arkadaşı vardı ve sürekli birileri ona ulaşamadığından şikâyet eder olmuştu. Sonunda o da artık pes etmiş, bu cihazlardan bir tane edinmiş, hatta hemen orada tezgâhtara telefonu aktif hale getirtmişti. Elinde olmadan etkilenmişti de bundan: Muhteşem bir şeydi bu, tasarımı çok hoş, pırıl pırıl ve çok zarifti. İşte şimdi de, üstelik hiç hesapta yokken, birden çalmaya başlamıştı.

Ebling tereddütle telefonu açtı.

Kadının teki, Raff mı, Ralf mı, yoksa Rauff mu, adını anlayamadığı biriyle görüşmek istiyordu.

Yanlış, dedi Ebling, yanlış numara. Kadın özür dileyerek telefonu kapadı.

Derken akşam tekrar telefon çaldı. "Ralf!" dedi kısık sesli bir adam. "N'aber, moruk, nasıl gidiyor?"

"Yanlış numara!" Ebling yatakta doğrulup oturmuştu. Saat onu geçmişti, karısı yüzünde sitemle Ebling'i süzüyordu.

Adam özür diledi, Ebling cihazı tamamen kapadı.

Ertesi sabah, telefonuna bırakılmış üç mesaj vardı. Banliyö treniyle işe giderken yolda bunları dinledi. Bir kadın, kıkırdayarak, telefon beklediğini söylüyordu. Bir adam, kükreyerek, hemen oraya gelmesini, yoksa kimsenin daha fazla beklemeyeceğini belirtiyordu; fonda da bardak şıkırtıları ve müzik sesi duyuluyordu. Ardından yine o kadın: "Ralf, neredesin yahu?"

Ebling iç çekip müşteri hizmetlerini aradı.

Sıkkın sesli bir kadın bunun tuhaf olduğunu söyledi. Olamazdı ki böyle bir şey! Kimseye, önceden başkasına ait olan bir numara verilmezdi. Nihayetinde, buna karşı alınmış bir sürü önlem vardı.

"Ama oldu işte!"

Kadın hayır dedi. Bu tamamen imkânsızdı.

"Ne yapacaksınız peki şimdi?"

Bunu kadın da bilmiyordu. Gerçekten imkânsızdı böyle bir şey.

Ebling ağzını açmış ama tekrar kapamıştı. Onun yerinde başkası olsa çok sinirlenirdi, biliyordu. Ama Ebling'in doğasında yoktu böyle bir şey, hiç beceremezdi bunu. Kapama tuşuna bastı.

Aradan daha bir iki saniye geçmemişti ki, tekrar telefon çaldı. "Ralf?" diyordu bir adam.

"Yanlış."

"Ne?"

"Bu numara... numara yanlışlıkla... yanlış çevirmişsiniz."

"Ama bu, Ralf'ın numarası!"

Ebling telefonu kapatıp ceketinin cebine koydu. Tren her zamanki gibi tıklım tıklımdı, bugün de ayakta gitmek zorundaydı. Bir taraftan şişman bir kadın sıkıştırıyor, diğer taraftan bıyıklı bir adam, ezeli bir düşman karşısındaymışçasına dik dik bakıyordu. Ebling'in hayat-

ta hoşlanmadığı pek çok şey vardı. Karısının bu denli ruhsuz biri olmasından, böylesine aptal kitaplar okumasından ve yemek pişirme konusunda acınacak halde olmasından rahatsızdı. Oğlunun zeki bir çocuk olmamasından, kızının kendisine bu denli yabancı gelmesinden rahatsızdı. Fazlasıyla ince duvarlardan sürekli komşunun horlamasını duymaktan rahatsızdı. Ama en çok, trafiğin en yoğun saatlerinde trene binmekten rahatsızdı. Hep böyle sıkışık, hep böyle tıkış tıkıştı, üstelik kötü kokmadığı hiç görülmemişti.

İşini seviyordu ama. Düzinelerce meslektaşıyla birlikte, çok kuvvetli bir ışık yayan lambaların altında oturup bilgisayar satıcılarının ülkenin dört bir yanından gönderdikleri bozuk bilgisayarları inceliyordu. Düşünebilen bu minicik levhaların ne kadar narin olduğunu biliyordu, ne kadar karmaşık ve nasıl gizemli olduklarını da. Kimse tam olarak anlayamıyordu onların içyüzünü; niçin birdenbire bozulduklarını ya da niçin tuhaf şeyler yapmaya başladıklarını kimse tam olarak açıklayamıyordu. Nitekim uzun zamandır kimse bunların nedenlerini araştırmıyordu, mekanizma tekrar çalışmaya başlayıncaya değin parçalar değiştirilip duruyordu sadece, o kadar. Sık sık, dünyada ne kadar çok şeyin bu aygıtlara bağlı olduğunu düşünüyor, üstelik bunların tam da ne yapması gerekiyorsa onu yapmasının bir istisna, hatta adeta bir mucize olduğunu da çok iyi biliyordu. Akşamları yarı uyur yarı uyanık haldeyken bu aklına geldiğinde –tüm o uçaklar, elektronik silahlar, bankalardaki bilgisayarlar– bazen o kadar huzursuz oluyordu ki, kalbi küt küt atmaya başlıyordu. Böyle zamanlarda Elke öfkeyle ona niçin rahat rahat yatmadığını soruyor, yatağını bir beton karma makinesiyle paylaşıyor gibi olduğunu söylüyordu; Ebling ise özür diliyor ve eskiden annesinin bile ona fazla hassas olduğunu söylediğini anımsıyordu.

Trenden inince telefon çaldı. Arayan Elke'ydi, akşam eve dönerken salatalık da alması gerektiğini söylüyordu. Sokaklarındaki süpermarkette salatalık şu sıralar çok ucuzdu.

Ebling alacağını söyledi ve hoşça kal deyip hemen kapadı. Telefon tekrar çaldı; bir kadın, iyi düşünüp düşünmediğini soruyordu, kendisi gibi birini görmezden gelmek için aptal olmak gerekirdi. Yoksa o farklı fikirde miydi?

Ebling hiç düşünmeden hayır dedi, tamamen aynı fikirdeydi.

"Ralf!" dedi kadın gülerek.

Ebling'in kalbi küt küt atıyordu, boğazı da kurumuştu. Telefonu kapadı.

Şirkete giderken tüm yol boyunca kafası karışıktı, sinirliydi. Belli ki sesi numaranın ilk sahibininkine benziyordu. Tekrar müşteri hizmetlerini aradı.

Kadın olmaz dedi, başka bir numara verilemezdi, parasını verirse, o başka.

"Ama bu numara başkasının!"

Kadın imkânsız olduğunu söylüyordu. Buna karşı alınmış...

"Önlemler var, biliyorum! Ama bana sürekli çağrılar... Bakın, ben teknisyenim. Biliyorum, sizi hiçbir şeyden anlamayan bir sürü insan arayıp duruyor. Ama ben bu konuda uzmanım. Bu işlerin nasıl..."

Hiçbir şey yapamayacağını söyledi kadın. Ama Ebling'in talebini iletecekti.

"Sonra? Sonra ne olacak?"

Sonra, bekleyip görmek gerektiğini söyledi kadın. Bu konuda sorumlu kişi kendisi değildi.

Ebling o gün öğlene kadar kendini işe hiç veremedi. Elleri titriyordu, öğle tatilinde hiç aç değildi, hem de yemekte Viyana şnitzeli olmasına rağmen. Kantinde Viya-

na şnitzeli nadiren olurdu ve normalde Ebling daha bir gün öncesinden, şnitzel çıkacak diye sevinirdi. Ama bu kez, rafa bıraktığı tepsisinde yemeğin yarısı duruyordu. Yemekhanenin sessiz bir köşesine gidip telefonunu açtı.

Üç mesaj. Kızı, kendisini bale kursundan almasını istiyordu. Buna şaşırdı, kızının dans ettiğinden hiç haberi yoktu. Bir adam, telefon beklediğini söylüyordu. Bıraktığı mesajdan kimi -kendisini mi, yoksa diğer kişiyi mi- kastettiği anlaşılmıyordu. Sonra bir kadın, niçin hiç ortalıkta görünmediğini soruyordu. Kadının sesini, o tok ve mırıltılı sesi daha önce hiç duymamıştı. Tam telefonu tamamen kapatacaktı ki, telefon tekrar çaldı. Ekrandaki numara artı yirmi ikiyle başlıyordu. Ebling bunun hangi ülke olduğunu bilmiyordu. Yurtdışında neredeyse hiç tanıdığı yoktu, bir tek İsveç'teki kuzeni, bir de her yıl Noel'de Minneapolis'ten, elinde kadehiyle sırıtırken göründüğü bir fotoğrafını yollayan şu yaşlı, şişman kadın vardı. Sevgili Eblinglere, yazıyor olurdu fotoğrafın arkasında, üstelik ne o ne de Elke biliyordu bu kadının hangisinin akrabası olduğunu. Telefonu açtı.

"Gelecek ay görüşüyor muyuz?" dedi bir adam. "Locarno Festivali'ne geliyorsun herhalde? Sensiz bunu başaramazlar, hem de bu koşullarda, değil mi, Ralf?"

"Orada olacağım tabii," dedi Ebling.

"Ya şu Lohmann? Böyle olacağı belliydi! Degetel'dekilerle[1] görüşebildin mi?"

"Henüz görüşmedim."

"Ama artık zamanı geldi! Locarno'nun bize çok faydası olabilir, üç yıl önce Venedik'in olduğu gibi." Adam güldü. "Başka? Clara'dan n'aber?"

"İyidir," dedi Ebling.

1. *Deutsche Gesellschaft für Telekommunikation*: Alman Telekomünikasyon Şirketi. (Y.N.)

"Seni koca kurt seni!" dedi adam. "İnanılmaz bir şey!"

"Bence de," dedi Ebling.

"Sen hasta mısın? Sesin tuhaf geliyor."

"Şimdi benim... benim başka bir işim var. Seni sonra ararım."

"Tamam, tamam. Hiç değişmeyeceksin, değil mi?"

Adam telefonu kapadı. Ebling duvara yaslanıp alnını ovuşturdu. Nerede olduğunu tekrar fark edinceye kadar bir süre geçti: Kantindeydi, çevresi şnitzel yiyen meslektaşlarıyla doluydu. Tam o sırada Rogler elinde tepsiyle oradan geçiyordu.

"Selam, Ebling," dedi Rogler. "Her şey yolunda mı?"

"Tabii, tabii." Ebling telefonu tamamen kapadı.

Bütün bir öğleden sonra aklını hiç işe veremedi. Bilgisayarın hangi parçasının bozuk olduğu, bilgisayar satıcılarının şifreli hasar raporlarında anlattıkları arızaların –müşteri, *display*'den az önce kapanmadan dolayı ***reset*** tuşuna bastığını ama sıfır çıktığını söylüyor– nasıl meydana gelebildiği o gün onu hiç ilgilendirmiyordu. Demek, insanın istediği bir şeye sahip olması böyle bir histi.

İşi salladı. Trenle eve giderken telefon kapalı kaldı, süpermarkette salatalık alırken telefon kapalı kaldı, Elke ve masanın altından birbirini tekmeleyen iki çocuğuyla yemek yerken de çantasının içinde öylece kalmaya devam etti ama Ebling telefonu düşünmekten kendini bir türlü alamıyordu.

Sonra bodruma indi. Küf kokuyordu burası, bir köşede üst üste konmuş bira kasaları, diğer köşede de eğreti bir biçimde demonte edilmiş bir IKEA dolabının parçaları duruyordu. Ebling telefonu açtı. İki mesaj. Tam mesajları dinleyecekken, cihaz avucunda titreşmeye başladı: Biri arıyordu.

"Efendim?"

"Ralf."

"Evet?"

"Bu ne şimdi?" Güldü kadın. "Oyun mu oynuyoruz?"

"Asla."

"Yazık!"

Ebling'in eli titredi. "Haklısın. Aslında ben... çok isterdim seninle..."

"Evet?"

"... oynaşmayı."

"Ne zaman?"

Ebling çevresine bakındı. Dünyada bu kadar iyi bildiği başka bir yer daha yoktu. Buradaki her nesneyi bizzat yerleştirmişti. "Yarın. Yerini ve zamanını sen söyle. Ben gelirim."

"Ciddi misin?"

"Artık ona sen karar vereceksin."

Ebling kadının derin bir nefes aldığını işitti. "Pantagruel'de. Dokuzda. Rezervasyonu sen yap."

"Tamamdır."

"Bu hiç mantıklı değil, biliyorsun herhalde?"

"Kime ne bundan?" diye sordu Ebling.

Kadın güldü, sonra da telefonu kapadı.

O gece Ebling uzun zamandır ilk kez karısına dokundu. Önce afalladı kadın, sonra ona neler olduğunu, yoksa içki lan mı içtiğini sorduysa da, ardından o da kendini teslim etti. Çok uzun sürmedi, Ebling onu hâlâ altında hissederken, sanki yakışıksız bir şey yaptıkları hissine kapılmıştı. Karısının eli onun omzuna vurdu: Nefes alamıyordu. Ebling özür diledi ama üzerinden kalkıp kendini kenara atıncaya kadar bir iki dakika daha geçti. Elke ışığı yaktı, ona sitemle bakıp banyoya kapandı.

Ebling, Pantagruel'e gitmedi tabii. Bütün gün boyun-

ca telefonunu kapalı tuttu, akşam saat dokuzda oğluyla televizyonun karşısına geçip ikinci ligden bir futbol maçı seyretti. İçinde bir elektriklenme, bir kıpırtı hissetti, sanki başka bir evrende bir dublörü, bir temsilcisi vardı da tam o sırada pahalı bir restorana gitmiş ve uzun boylu, güzel bir kadınla buluşmuştu; kadın dikkatle onun sözlerini takip ediyor, esprili, zekice bir laf ettiğinde gülüyor, eli güya yanlışlıkla sürekli onun eline değiyordu.

Devre arasında aşağıya, bodruma inip telefonu açtı. Mesaj yok. Bekledi. Arayan olmadı. Yarım saat sonra telefonu tekrar kapatıp yatmaya gitti; futbol maçıyla ilgileniyormuş gibi yapamayacaktı artık.

Uyku tutmadı, gece yarısından hemen sonra kalktı ve üzerinde fanilası, çıplak ayakla yürüyerek yavaşça bodruma indi tekrar. Telefonu açtı. Dört mesaj. Tam mesajları dinleyecekti ki, bir çağrı geldi.

"Ralf," diyordu bir adam. "Affedersin, bu kadar geç saatte... Ama önemli! Malzacher öbür gün görüşmeniz konusunda ısrar ediyor. Bütün proje sallantıda! Morgenheim da orada olacak. Nelerin tehlikede olduğunu biliyorsun!"

"Benim için fark etmez," dedi Ebling.

"Çıldırdın mı sen?"

"Göreceğiz."

"Gerçekten delirmişsin sen!"

"Morgenheim blöf yapıyor," dedi Ebling.

"Neyse ki cesaretin var."

"Doğru," dedi Ebling, "var."

Mesajları dinleyecekken, telefon tekrar çaldı.

"Bunu yapmayacaktın!" Kadının sesi boğuk ve kısıktı.

"Bir bilsen," dedi Ebling. "Korkunç bir gün geçirdim."

"Yalan söyleme."

"Neden yalan söyleyecekmişim?"

"O kadın yüzünden! Ama bu... siz şimdi tekrar... yani ikiniz?"

Ebling susuyordu.

"En azından itiraf et!"

"Saçmalama!" Ebling bu kadının, sesini tanıdığı diğer kadınlardan hangisini kastediyor olabileceğini düşünüyordu. Ralf'ın hayatı hakkında daha çok şey bilseydi keşke; nihayetinde bu hayatın küçük bir parçası artık ona da aitti. Ralf ne yapmaktan hoşlanır, geçimini nasıl sağlardı acaba? Niçin bazılarının her şeyi olurken diğerlerinin çok az şeyi oluyordu; bazıları o kadar çok şey elde ederken diğerleri edemiyordu, kazançla alakası yoktu bunun.

"Affedersin," dedi kadın usulca. "Seninle olmak genelde... zor bir şey."

"Biliyorum."

"Ama senin gibi biri... başkaları gibi de olamaz tabii."

"Herkes gibi olmayı isterdim," dedi Ebling. "Ama bunun nasıl yapıldığını hiç öğrenemedim."

"O zaman yarın, tamam mı?"

"Tamam," dedi Ebling.

"Ama yine gelmezsen, artık geçmiş olsun!"

Ebling hiç ses çıkarmadan yukarıya doğru yola koyulmuş, bir yandan da bu Ralf'ın gerçekten var olup olmadığını düşünüyordu. Dışarıda Ralf diye birinin var olması, işine gücüne devam etmesi ama kendisinden haberdar olmaması birden Ebling'e inanılmaz göründü. Belki de Ralf'ın hayatı zaten daha baştan Ebling'e tahsis edilmişti de bir rastlantı sonucu yazgıları birbiriyle yer değiştirmişti.

Telefon tekrar çaldı. Ebling açtı, bir iki cümleyi dinledi ve "İptal et!" diye bağırdı.

"Efendim?" diye sordu ürkek bir kadın sesi. "Ama adam sırf bunun için geldi, bu buluşma için o kadar hazırlandık ki..."

"Ben ona muhtaç değilim." Kimdi bu acaba? Öğrenmek için neler vermezdi.

"Öylesin!"

"Göreceğiz bakalım." Daha önce hiç bilmediği bir ferahlık hissi sardı içini.

"Madem öyle diyorsun."

"Evet, aynen öyle diyorum!"

Ebling'in, gerçekte neler olup bittiğini öğrenme isteğine karşı koyabilmesi gerekiyordu. Hiçbir şey sormadığı sürece her şeyi söyleyebileceğini ama bir şeyi merak ettiğinde insanlarda hemen şüphe uyandığını fark etmişti. Dün kısık sesinden çok hoşlandığı bir kadın hiç çekinmeden onun Ralf olmadığını söylemişti; üstelik bunun tek nedeni, Ebling'in üç yıl önce bir yaz Endülüs'te tam olarak nerede kaldıklarını sormuş olmasıydı. Bu adam hakkında bir daha asla bu yolla bir şey öğrenemezdi. Bir keresinde Ralf Tanner'in oynadığı yeni bir filmin afişinin önünde durmuş ve birkaç baş döndürücü saniye boyunca, bu ünlü oyuncunun telefon numarasını almış olabileceğini, bir haftadır konuştuğu kişilerin de onun dostları, iş arkadaşları ve sevgilileri olabileceğini düşünmüştü. Mümkündü tabii bu: Tanner'in sesi ile kendininki benziyordu. Ama ardından başını iki yana sallayıp eğreti bir gülümsemeyle devam etmişti yoluna. Zaten uzun süre böyle devam edemezdi bu durum. Hayallere kapılmaya gerek yoktu, er geç bu yanlışlık düzeltilecek ve telefonun sesi kesilecekti.

"Yine mi sen? Pantagruel'e gelemedim. O yine orada."

"Katja mı? Yani sen... tekrar Katja'yla mı birliktesin?"

Ebling başını salladı ve bu ismi bir kâğıda yazdı. Konuştuğu kadının adının Carla olduğunu tahmin ediyordu ama ona bu isimle hitap etmeye kalkışabilecek kadar kanıt yoktu elinde. Ne yazık ki başka kimse de telefonda adını söylememişti: Numaralar görünüyordu ve herkes karşısındaki kişinin daha telefonu açmadan kimin aradığını bildiğini varsayıyordu.

"Bunu yaptığın için seni hiç affetmeyeceğim."

"Üzgünüm."

"Saçmalama. Üzgün filan değilsin!"

"Pekâlâ." Ebling gülümseyerek IKEA dolabının yan parçasına yaslandı. "Değilim belki. Katja şaşırtıcı biri."

Kadın bir süre bağırıp çağırdı. Küfürler edip tehditler savurdu, sonra bir de ağlamaya başladı. Ama bu karmaşaya yol açan Ralf'tı nihayetinde, Ebling'in vicdan azabı duymasına gerek yoktu. Kalbi küt küt atarak kadını dinlemeye devam etti. Üzüntüden altüst olmuş bir kadının ruhuna hiç bu denli yakınlaşmamıştı.

"Topla kendini!" dedi sert bir sesle. "Yürümezdi, bunu sen de gayet iyi biliyorsun!"

Kadın telefonu kapadıktan sonra, Ebling tatlı bir baş dönmesi hissiyle bir süre daha orada durup Carla'nın hıçkırıkları oralarda bir yerlerde hâlâ duyuluyormuşçasına sessizliğe kulak kabarttı.

Mutfakta Elke'yle karşılaşınca, şaşkınlıktan öylece kalakaldı. Bir an için kadın gerçek yaşamla uzaktan yakından alakası olmayan başka bir varoluştan ya da bir düşten geliyormuş gibi hissetti. O gece de tutup çekti onu kendisine, Elke bu kez de tereddütle kendini teslim etti ve bu arada Ebling aklından, tutkusu yüzünden çaresizlik içinde kıvranan bir Carla'nın hayalini geçiriyordu.

Ertesi gün evde yalnızdı, ilk kez numaralardan birini geri aradı. "Benim. Her şey yolunda mı diye sormak istedim."

"Kimsiniz?" diye sordu bir erkek sesi.

"Ralf!"

"Hangi Ralf?"

Ebling hemen kapama tuşuna bastı, sonra da başka bir numarayı denedi.

"Ralf, Tanrım! Dün sana ulaşmaya... ben sana..."

"Sakin ol!" dedi Ebling, karşıdaki bir kadın olmadığı için hayal kırıklığıyla. "Ne oldu?"

"Böyle devam edemeyeceğim."

"O zaman etme."

"Başka bir çıkış yolu yok."

"Her zaman vardır." Ebling kendini tutamayıp esnedi.

"Ralf, yoksa bana... nihayet karara varmam gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsun? Sonuna kadar gitmem gerektiğini?"

Ebling televizyonda zap yapıyordu. Ama şanssızdı, anlaşılan folk müzikten başka bir şey yoktu, sonra bir de ahşap levhalar üzerinde çalışan marangozlar ve seksenli yıllardan kalma dizilerin tekrarları: akşamüstü programlarına has bir melankoli. Nasıl oluyor da bunları seyredebiliyordu, neden işte değil de evdeydi? Bilmiyordu bunu. Acaba gitmeyi unutmuş olabilir miydi?

"Kutunun hepsini yutuyorum!"

"Hiç durma!" Ebling masanın üzerinde duran kitaba uzandı. Miguel Auristos Blancos'un *İçsel Benliğimize Yolculuk*'u. Kapakta bir güneş kursu. Kitap Elke'nindi. Dikkatle bir kenara koydu.

"Ne kadar ballısın, Ralf. Her şeyi elde ediyorsun. Her zaman ikinci sınıf muamelesi görmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Herkes gibi bir, kötünün iyisi olmak. Sen bilmezsin bunu!"

"Doğru."

"Bak gerçekten yapıyorum!"

Ebling bu zavallının tekrar arama ihtimaline karşı telefonu tamamen kapadı.

O gece rüyasında tavşanlar gördü. Büyüktüler, pek sevimli değillerdi, sık çalıların arasından çıkıp gelmişlerdi, çizgi filmlerdeki zarif adamcağızlardan çok pis herifleri andırıyor, çakmak çakmak gözleriyle ona bakıyorlardı. Arkasındaki çalılıkta bir çatırtı oldu, hemen oraya döndü ama bu hareketin yarattığı rahatsızlıkla gerçeklik dağılıp gitti ve Ebling, Elke'nin, "Dayanılır gibi değil, bir insan nasıl bu kadar gürültülü nefes alabilir, artık kendime ait bir yatak odası istiyorum!" dediğini duydu.

Ertesi sabahtan itibaren telefon sustu. Ebling bekledi, kulağı telefondaydı ama telefon çalmıyordu. Nihayet öğleden sonra çaldığında, arayan şefiydi ne yazık ki, son iki gündür niçin gelmediğini merak ediyor, neyi olduğunu soruyor, raporun kayıp mı olduğunu bilmek istiyordu. Ebling özür diledi ve inandırıcı olmak için öksürdü. Şefi, sorun olmadığını, böyle şeylerin olabileceğini, canını sıkmamasını, kendisinin emektar çalışanlardan biri olduğunu söyleyip herkesin onu bildiğini belirtince, Ebling'in sinirden gözleri yaşlarla doldu.

Ertesi gün üç bilgisayarı sabote etti ve bir sabit diski de, tam bir ay sonra üzerindeki tüm bilgiler silinecek şekilde ayarladı. Telefon çalmıyordu.

Bir iki kere numaralardan birini arayacak oldu. Başparmağı arama tuşunun üzerinde dururken, şu seslerden birini duymaktan onu sadece bir saniyenin ayırdığını düşündü. Daha cesur olsaydı, tuşa basmış olurdu. Ya da bir yerleri kundaklardı. Ya da Carla'yı aramaya çıkardı.

En azından o gün yemekte Viyana şnitzeli vardı. Sekiz günde ikinci kez – bu düşeş her zaman gelmezdi. Karşısında Rogler oturmuş, azimle geviş getiriyordu. "Yeni E14," dedi ağzı doluyken, "insanı çıldırtır. Hiçbir şeyi çalışmıyor. Onu alanda hata!"

Ebling başıyla onayladı.

"Ama ne yapalım?" diye sesini yükseltti Rogler. "Yeni sonuçta. Ben de almak istiyorum. Zaten başka yok ki!"

"Doğru," dedi Ebling. "Başka yok."

"Hey!" dedi Rogler. "Telefonuna bakıp durmayı kes."

Ebling irkilip telefonu cebine soktu.

"Daha dün telefon istemiyordun, şimdi onsuz adım atmıyorsun. Rahat ol, hiçbir şey o kadar acil olamaz." Rogler bir an duraksadı. Yutkundu, ardından ağzına bir parça şnitzel götürdü. "Beni yanlış anlama lütfen ama kim arayacak ki seni?"

Tehlikede

"Başkahramanı olmayan bir roman! Anlıyor musun? Kompozisyon, bağlantılar, geçişler var ama bir başkahraman, baştan sona kadar var olan bir ana karakter yok."

"İlginç," dedi Elisabeth yorgun bir sesle.

Erkek saatine baktı. "Niye yine rötar yaptık? Dün de aynı şey oldu, ne yapıyor bunlar, niye sürekli böyle oluyor?"

"Oluyor işte."

"Gördün mü, şuradaki adam iki ayaklı bir köpeğe benziyor! Ama bu rötarlar da nereden çıkıyor, niçin bir kere olsun, yani sırf deneme olsun diye, yani öylesine, 'zamanında' kalkmıyoruz?"

Elisabeth iç çekti. Bekleme salonunda iki yüzün üzerinde insan vardı. Çoğu uyuyor; bazıları da kötü baskılı gazeteler okuyordu. Duvarda, rengârenk bir bayrağın altında sakallı bir politikacının portresi sırıtıyordu. Bir büfede dergiler, polisiye romanlar, Miguel Auristos Blancos'un kişisel gelişim kitapları ve gazeteler sıralanmış duruyordu.

"Bu uçakların güvenli olduğuna inanıyor musun? Bence bunlar, Avrupalıların onlara sattıkları eski uçaklar.

Bizde olsa bunların uçmasına izin verilmezdi, bu bir sır değil, öyle değil mi?"

"Değil."

"Efendim?"

"Sır değil."

Leo alnını ovuşturdu. Hafifçe öksürdü, ağzını açıp kapadı, bir de guzelce sümkürdü. Sonra da sulanmış gözleriyle Elisabeth'e baktı. "Şaka mıydı bu?"

Elisabeth yanıt vermedi.

"Bunu bana daha önce söylemeleri gerekirdi, beni davet etmeselerdi o zaman, yani, bu işin bir kuralı yok mu? Güvenli değilse çağırmasalardı! Şuradaki kadını gördün mü, demin bir şeyler yazdı. Neden? Ne yazdı? Ama söylesene, demin şaka yaptın değil mi, bu makineler gerçekten tehlikeli değil, öyle değil mi?"

"Evet, evet," dedi Elisabeth. "Korkmana gerek yok."

"Bunu sırf beni sakinleştirmek için söylüyorsun!"

Elisabeth gözlerini kapadı.

"Biliyordum bunu. Görüyorum da. Şuraya baksana! Bu bir öykü olsaydı, biz şu gruba dahil olurduk ve kalkıştan önce bizi unuturlardı. Sonra neler olabilirdi kim bilir!"

"Ne olabilirdi ki? Bir sonraki uçağa binerdik."

"Tabii başka uçak varsa!"

Elisabeth yanıt vermedi. Aslında uyumayı tercih ederdi, daha vakit vardı ama onun uçak yere ininceye kadar kendisine rahat vermeyeceğini biliyordu. Bütün uçuş boyunca, uçmanın tamamen tehlikesiz olduğunu, düşmekten korkmaya gerek olmadığını anlatmak zorunda kalacaktı. Sonra bavullarla ilgilenmek zorunda kalacak, otelde de resepsiyonistle konuşmak ve oda servisinin, çocukça yeme alışkanlığına sahip Leo'nun bile damak tadına uygun olabilecek bir şeyler getirmesi için uğraşmak yine ona kalacaktı. Akşamüzerine doğru

da, konferansa götürmek üzere almaya geldiklerinde Leo'nun hazır olmasını sağlaması gerekiyordu.

"Sanırım almaya başlıyorlar!" diye sesini yükseltti Leo.

Ön tarafta, salonun çıkış kapısının yanında genç bir kadın, bankolardan birinin başında yerini almıştı. Bazıları ayaklandı ve bavullarını toparlayıp arkalarından sürükleye sürükleye oraya doğru gittiler.

"Daha var," dedi Elisabeth.

"Uçağı kaçıracağız!"

"Almaya yeni başlıyorlar. Daha yarım saat sürer."

"Bizi almadan kalkacak!"

"Niye kalksın ki canım bizi al..."

Ama Leo çoktan yerinden fırlamıştı bile, gidip sıraya girdi. Elisabeth kollarını kavuşturup onun çelimsiz bedeninin sırada yavaş yavaş ilerleyişini seyretti. Nihayet sıra ona geldiğinde, biniş kartını gösterdi ve uçağa giden geçiş koridorunda gözden kayboldu. Elisabeth bekledi. On beş, yirmi, otuz dakika geçti, yolcuların işlemleri hâlâ devam ediyordu. Kimse kalmayınca kalktı ve saniyeler sonra uçaktaydı. Koridorda ite kaka ilerleyip Leo'nun yanına oturdu.

"Bunu bana yapma! Gelmeyeceksin sandım. Kalkışa nasıl engel olabileceğimi bile düşündüm ama burada kimse beni anlamaz, kimseye derdimi anlatamam."

Elisabeth özür diledi.

"Ama gerçekten, zaten her şey yeterince sıkıntı veriyor, bunun üzerine bir de... Şuradaki iki çocuğu gördün mü, pek tekin değiller. Özellikle de şu küçük kız. Gözleri yeşil! Tek başlarına uçuyorlar, anne babaları olmadan."

"Etkileyici," dedi Elisabeth.

Leo gözlerini dikip Elisabeth'e bir süre baktı. "Korkunç biriyim," dedi sonra, "değil mi?"

"Öyle sayılır."

"Katlanılır gibi değilim!"

Elisabeth başıyla onayladı.

"Eve gitmek istersen anlarım. Tabii o zaman ben de uçağa atlar dönerim. Sen olmadan bunu atlatamam. Zaten tüm bunlar bir hataydı, daveti kabul etmemeliydim, ne büyük saçmalık. Eve gidelim mi? Hemen?"

"Rica ediyorum. Sadece on beş dakika. Lütfen sakin ol."

Leo sustu. Sonra kendini toparlamayı ve uçağın hızlandığı, havalandığı ve göğe yükseldiği sonraki on dakika boyunca tek kelime etmemeyi başardı.

Altı hafta önce tanışmışlardı, son derece sıkıcı bir partide; Elisabeth, sürekli parmaklarını ovuşturan ve bakışlarını tavana doğru kaçıran bu tuhaf ama zeki ve esprili adamın Leo Richter'den başkası olmadığını ancak onunla bir süre konuştuktan sonra anlayabilmişti. Leo Richter, biraz steril bir zekânın ürünü olan türlü yansıtmalar ve beklenmedik sapmalarla dolu, arapsaçı gibi kısa öykülerin yazarı. Onun Doktor Lara Gaspard hakkındaki öykülerini daha yeni okumuştu, yaşlı bir kadının, hastaları ölüme hazırlayan İsviçre'deki bir merkeze gidişini anlatan ünlü öyküsünü de biliyordu tabii. Ertesi gün tekrar görüşmüşlerdi ve daha aynı günün akşamı onun azıcık eşyalı evine gitmiş ve Leo'nun yataktaki kararlı hali karşısında hayretler içinde kalmıştı, buna hiç hazırlıklı değildi. Tırnaklarını onun sırtına geçirmiş, gözlerini içe doğru döndürmüş, omzunu ısırmıştı ve tüm gücünü tüketen bu birkaç saatin ardından sabahın içinden geçerek arabayla eve giderken, onu tekrar görmek istediğini ve belki de yaşamında onun için bir yer olduğunu biliyordu.

Sonraki günlerde onun tüm yönlerini öğrendi: korku ve kaygı nöbetlerini, ortada hiçbir neden yokken içine girdiği mutluluk halini, sonra kendi içinde kaybolmuş gibi göründüğü ve Elisabeth ona seslendiğinde, yanına

nasıl gelmiş olduğunu anlayamıyormuş gibi baktığı şu yoğunlaşma dönemlerini.

Leo ise Elisabeth'in mesleğine hayrandı, Médecins sans frontières[1] için yaptıklarına; bir paraşütle, gerçek bir paraşütle atladığı doğru muydu? Hem de bir savaş bölgesinde?

Elisabeth burada hep konuyu değiştirirdi. Merakın Leo'nun doğası ve mesleğinin bir parçası olduğunu biliyordu ama bazı konularda konuşmak istemiyordu. Bizzat yaşamamış birine bunlar boş laf, gevezelik gibi gelecekti; bunun gerçekte nasıl bir şey olduğunu anlatmaya sözcükler yetmezdi. Yeterli anestezi uygulamadan bacaklarını kestiğiniz bir adamı, sıcaktan kavrulan tarlalardan sürükleyerek geçirdikten sonra, orada bekleyen helikoptere birkaç metre kala kaybetmenin; böylece her şeyin boşa gitmesinin ve dönüş yolunda, son günlere ait bazı kısımların hafızanızdan silindiğini, hatırlanmayı reddediyormuşçasına bazı boşluklar oluştuğunu fark etmenin; başınızdan geçen olayların, böylesine etkili ama bir o kadar da yabancı olmasının ve gerçekliğe tam olarak ait değilmiş gibi gelmesinin nasıl bir his olduğunu. Nasıl anlatacaktı ki bunları? Yıllar önce yaşlı bir doktor, hiçbir şey yaşamamış kişinin anlatmayı sevdiğini ama çok şey yaşamış kişinin birden anlatacak hiçbir şeyi kalmadığını söylemişti. Ama Elisabeth, Leo'nun bir şeyleri sezdiğini biliyordu. Öykü kahramanlarından bir olan Lara Gaspard'la aynı meslektendi, onunla aynı yaştaydı ve hatta, görünüşüne ilişkin nadir betimlemelerden hatırladığı kadarıyla, ona benziyordu. Belli ki Leo'nun Elisabeth'i ilginç bulması bu nedenleydi. Elisabeth, Leo'nun bakışlarıyla kendisini neredeyse bilimsel

1. (Fr.) Sınır Tanımayan Doktorlar Örgütü. (Ç.N.)

bir dikkatle sürekli izlediğini ve bu arada adeta içinden notlar alıyormuşçasına dudaklarının kıpırdadığını fark ediyordu.

Bundan birkaç hafta önce Leo, Mainz Akademisi'nde, kültürün aslında tükendiği ama bunun üzücü olmadığı, insanlığın bilim ve geleneğin yükünü taşımazsa daha iyiye gideceği konusunda bir konferans vermişti. Bu, sonsuz şimdiki zamanda imgelerin, ritmik gürültünün ve mistik alacakaranlığın çağıydı, teknolojinin gücüyle gerçeklik haline gelmiş dinsel bir idealdi. Onun bunu cidden mi söylediğini yoksa ironik olarak mı kastettiğini, bir nihilist mi yoksa muhafazakâr mı olduğunu kimse bilmiyordu ama tam da bu nedenle metin basılıyor, türlü türlü yanıtlar kaleme alınıyor ve tüm dünyadaki Alman kültür enstitüleri onu konferans dizileri için davet ediyordu. Leo heveslenip Orta Amerika'da bir turneye çıkmayı kabul etmişti. Elisabeth'e gelmek isteyip istemediğini sorduğunda ise, düşünüp taşınmaya gerek bile duymamasına Elisabeth'in kendi de şaşırmıştı.

İnişten kısa bir süre önce Leo huzursuz bir uykuya daldı. Az sonra olacaklar Elisabeth'i korkutuyordu: Son gittikleri yerde, Leo, kültür enstitüsünün yöneticisi olan yün ceketli kadına daha havaalanında o kadar antipati duymuştu ki, az kalsın baygınlık geçirecekti. Kilitlenmiş çene kemiğiyle hiç konuşmadan arabada Elisabeth'in yanında oturmuş, hatta polis çevirdiğinde de onun elini tutmuştu. Hiçbir şey olmamıştı tabii ve polis memurları hemen yola devam etmelerini işaret etmişlerdi ama otele vardıklarında Leo ter ve korkudan tamamen dağılmış durumdaydı. Tüm öğleden sonra boyunca kendini kaldıkları iki kişilik odaya kapamış, sonra kötü aydınlatılmış bir salonda yirmi yedi Alman'ın karşısında konferansını vermiş, ardından da kültür enstitüsünün müdürü olan kadın şehirdeki tek pizzacıya gitmekte ısrar etmiş, ora-

da Leo'ya fikirlerinin kaynağını ve sabahları mı yoksa akşamları mı yazdığını sormuştu. Ardından, Leo gecenin yarısı boyunca şikâyet edip durmuş, odada bir aşağı bir yukarı gidip gelmiş ve kaderine lanetler okumuş, sonunda ikisi de tutkudan çok umutsuzluktan birbirlerine yapışıp kendilerini yatağa atmışlardı. Sabah beşte Elisabeth'in cep telefonu çalmış ve birlikte çalıştığı en yakın üç arkadaşının Afrika'da kaçırıldığını öğrenmişti.

"Gördün mü?" Leo uyanmıştı. Hafifçe Elisabeth'in omzuna dokundu, sonra da uçağın penceresinden dışarıyı işaret etti. "Kocaman bir maket gibi. Üzerinde yüzlerce ampulün olduğu bir levha. Belki de hiç uçmuyoruz, belki burada bile değiliz. Hepsi bir aldatmaca. Hem orada bizi almaya gelen kimse olmazsa ne yapacağız? İçimde öyle bir his var ve ben normalde yanılmam. Görürsün."

Kültür enstitüsünden onları almaya gelen kadının adı Rappenzilch'ti, yün bir ceket giymişti ve dişlekti. Leo'ya hemen, fikirlerinin kaynağını sordu. Elisabeth gizlice cep telefonundaki mesajları dinledi. Korkudan içinde bir boşluk hissi vardı.

Onlar arabada oturuyor, dışarıda ise kuşluk vaktinin solgun ışığında başkentin küp şeklindeki küçük binaları yanlarından geçip gidiyordu. Reklam panoları, bunların altında meyve sepetli yaşlı kadınlar, gökyüzünde uzaklardaki fabrikaların sarımsı dumanı

Elisabeth otelden Cenevre'deki merkezi aradı. Meslektaşı Moritz durumun belirsiz olduğunu söyledi, orada vakit gece yarısını çoktan geçtiği halde kendisi hâlâ masa başındaydı, Birleşmiş Milletler yardım edemiyordu, hükümetin araya girmesini ummaktan başka çare yoktu. İki yıl önce Elisabeth oradayken bakanlık müsteşarlarından biriyle kişisel bir ilişki kurmuş olabilir miydi acaba?

"Evet." Elisabeth'in sesi banyonun fayanslarından yankılandı. "Hem de en fecilerinden biriyle."

"Feci olup olmaması hiç fark etmez, sen bizim tek bağlantımızsın."

Elisabeth odaya döndüğünde, Leo yatakta oturmuş, sitemle ona bakıyordu. Şu Bayan Rappenzilch yok mu! Hele bir de o dişleri! Akşam da yine kürsüye çıkacaktı üstelik, dayanamayacaktı artık! Televizyonu açtı. Televizyonda uygun adım yürüyen askerler görülüyordu, sonra bir politikacının suratı, ardından yine askerler. Leo başını iki yana sallayarak bu manzaranın metafizik açıdan ürkünçlüğü hakkındaki vaazına başladı: Kendini tutsak hissediyordu insan, bu kıta tam bir cehennemdi ve insan buradan bir daha kurtulup kurtulamayacağı konusunda içgüdüsel bir kuşkuya düşüyordu. İnsanın kendini kendi isteğiyle böyle bir duruma sokması için deli olması gerekirdi. "Bak, uygun adım yürümüyorlar, beceremiyorlar! Kadının dişlerini gördün mü?"

"Hangi kadının?"

"Bayan Rappenzilch'in!"

Elisabeth telefon açmak için tekrar banyoya gitti. Leo'nun hiçbir şey fark etmemesi gerekiyordu, konu gizli kalmalıydı; boşboğazlık etmeyeceği nereden belliydi? Şu Afrikalı bakanlık müsteşarının çalışma arkadaşlarından birini aradı, Elisabeth bu adamla birkaç yıl önce tatsız koşullarda tanışmıştı. Numara düşsün diye altı kez denemek zorunda kaldı, çevir sesi tuhaftı, ses kalitesi de kötüydü. Adam neler yapılabileceğine bakacağını söyledi. Elisabeth abartılı bir sevinçle teşekkür edip telefonu kapadı, yerde kıvranmamak için kendini zor tutuyordu. Midesi ağrıyor, başı da zonkluyordu.

Tekrar odaya döndüğünde, Leo otel telefonunu almış, birilerine bağırıp çağırıyordu. "Ama olmaz ki böyle, kimse bana böyle davranamaz! Olmaz!" Ahizeyi fırlatıp Elisabeth'e döndü ve zafer edasıyla, "Röbrich," dedi.

Röbrich'in kim olduğuna dair Elisabeth'in hiçbir

fikri yoktu. Ama Leo'nun ismi söyleyiş tarzından, edebiyat çevrelerinde önemli bir şahsiyet olduğu belliydi.

"Şu ödül var ya, bana vereceklerini söylemişlerdi, şimdi birden geri çekmek istiyorlar, hem de sırf tebrik konuşmasını Eldrich'in yapmasını istemiyorum diye. Ama olmaz ki, Renke ya da Möhrsam olsa belki ama söz konusu olan... Şuraya bak, gökyüzüne! Güneş atık gaz bulutlarının arasından ışıldıyor, bu ışıkta güzel bir şeymiş gibi görünüyorlar. Karşıdan vuran ışıkta her şey güzel görünür. Her halükârda, bunu unutmasını söyledim. Gelecek sene jüri üyesi olmamı istediğinde, benim kurallarım geçerli olacak!"

Elisabeth kendini yatağa attı. Önceki yıl Carl, Henri ve Paul'le Somali'ye gitmişti. Son gün Carl ona, daha uzun süre böyle devam edemeyeceğini, sinirlerinin artık dayanmadığını, hem insanın ruh sağlığı için bunun hiç iyi olmadığını söylemişti. Şu anda ne yapıyorlardı bu üçüne acaba, kim bilir nasıl bir ışıksız odada, dünyada aklıselim sahibi ne varsa hiçbirinin ulaşamadığı bir yerde? Elisabeth hiç kıpırdamadan yatıyordu, birdenbire dört polisle bir konuşmanın içinde buldu kendini, bu dört polis bir biçimde aynı kişide iç içe geçiyor, Elisabeth'e çocukluğu hakkındaki ayrıntıları soruyor ve çok ağır matematik soruları yöneltiyor, Elisabeth'in ise yanlış bir yanıt vermemesi gerekiyordu, çünkü her yanlış cevap için biri ölecekti. Omzuna bir el dokununca Elisabeth çığlık atarak yerinden sıçradı.

"Geceleri kâbus gördüğünü biliyordum da, gündüz vakti bu ne oluyor? Çocuk gibi mızıldanıyordun."

Elisabeth hiçbir şey hatırlamadığını söyledi. Leo onu dikkatle inceliyordu, bakışlarından kaçabilmek için banyoya gitti ve kendini duşa attı. Başından aşağıya sıcak su akıttı ve Carl'ı, Henri'yi, Paul'ü düşünmemeye çalıştı. Ne de olsa yetişkin insanlardı, bilerek riski göze almışlar-

dı, hayatta yolunu çizmiş ve başkalarından farklı adamlardı bunlar... Evet, başlarının çaresine bakabilirlerdi.

Bayan Rappenzilch onları almaya geldi. Kültür enstitüsüne giderlerken, yolda soygun ve kapkaç hikâyeleri anlattı. Çok tehlikeli bir kentti burası. Tedirgin olan Leo not defterini çıkardı.

Enstitüde otuz iki Alman bekliyordu. Leo kürsüye çıktı ve her seferinde olduğu gibi, üzerindeki ağırlık ve kasvet tamamen kayboldu. Dimdik durmuş, kültür ve barbarlık hakkında, gürültü hakkında, kan ve tehlike hakkında akıllıca sözler sarf ediyordu; Elisabeth onun konuşma metninden saptığını fark etti, bu son günler Leo'ya ilham vermişti. Doğaçlama konuşunca cümleleri kendiliğinden dökülüveriyordu, kusursuzdu ve kendinde öyle bir enerji yoğunluğu toplamıştı ki, başka yere bakmak imkânsız hale gelmişti. O sırada telefonu titreşen Elisabeth hemen dışarıya, koridora çıkmak zorunda kaldı.

Bakanlık müsteşarlığı çalışanlarından olan kişi, ekselanslarının görüşmeyi reddetmediğini söylüyordu. Yarın daha ayrıntılı bilgi verilecekti. Elisabeth yapmacık bir nezaketle teşekkür edip Moritz'i aradı. Dışişleri Bakanlığı'nın devreye girdiğini söyledi Moritz ama siyasetçilerden pek bir şey ummamak lazımdı, bölgede Federal İstihbarat Servisi de pek güçlü değildi. Tek başlarınaydılar.

Elisabeth döndüğünde Leo neredeyse bitirmişti, insanlar alkışlıyordu. Sonra da bir düzine kitaba adını yazdı ve fikirlerinin kaynağının ne olduğu sorusunu üç kez yanıtladı. Hemen ardından Bayan Rappenzilch –birden çok sinirlenip kopkırmızı kesilmişti– yola koyulma konusunda sıkıştırmaya başladı: Başkonsolos bekliyordu, resepsiyon başlamıştı!

"Niye sürekli bunu soruyorlar?" dedi Leo arabada fısıldayarak. "Fikirlerimin kaynağı neymiş. Ne biçim bir soru bu, ne denir ki buna?"

"Ne yanıt veriyorsun peki?"

"Küvet."

"Ne?"

"Tüm fikirlerimin kaynağının küvet olduğunu söylüyorum. Bu da onlara yetiyor. Seviniyorlar. Şuraya bak, bir Ralf Tanner afişi. Gerçekten her yerde bu adam, dünyanın öbür ucuna gitsen de kaçamıyorsun. Geçen sene onunla tanışmıştım. Şebeğin teki! Ne oluyor orada öyle?" Leo öne uzanıp Bayan Rappenzilch'in omzuna hafifçe dokundu. "Ne oluyor orada, gördünüz mü, yoksa biri saldırıya mı uğramış?"

Bayan Rappenzilch başını çevirdi ama çoktan uzaklaşmışlardı, orada toplanmış kalabalık da görünmüyordu artık. Rappenzilch bunun mümkün olduğunu, sık sık yaşandığını söyledi.

Leo not defterine bir şeyler yazdı.

Konsolosluk binası kentin titrek ışıklarından yukarıda, bir tepenin üzerindeydi. Gökyüzü siyah ve alçaktı, tek bir yıldız bile yoktu. Üniformalı adamlar taşıdıkları küçük tepsilerle etrafta dolaşıyorlardı, her yerde Almanlar vardı: Mağrur ve ciddiydiler, ellerinde kadehler, dimdik, yüzleri kaskatı. Beş adam Leo'yu hemen ortalarına almıştı; Elisabeth, Leo'nun bakışlarının kendisininkileri aradığını görebiliyordu. Gözleri öfkeden ateş saçıyordu. Dalgalar halinde yıkıcı bir güç saçıyordu adeta, öyle şiddetliydi ki bu güç, oradaki herkes bunu hissediyor olmalıydı. "Küvet," dedi tekrar. "Bugüne kadar ürettiğim bütün fikirlerin kaynağı orası. Hep böyle."

Zayıf bir adam Elisabeth'in önünü kesip elini uzattı ve "Memnun oldum, ben von Stückenbrock," dedi. Elisabeth adamın kendini tanıttığını anlayıncaya kadar bir süre geçmesi gerekti. Ikinci bir kişi daha araya girip, "Ben de Becker!" dedi. Bir üçüncüsü: "Seifert. Mannesmann'dan. Mannesmann'ın buradaki şubesinin

yöneticisiyim." Ardından da Leo'nun son kitabını trende, Bebra'dan Dortmund'a giderken okuduğunu uzun uzadıya anlattı. İlginç, değil mi?

"Kuşkusuz," dedi Elisabeth ve adamın yüzünde bir ironi, zekâ ya da herhangi bir şey işareti aradı.

Stückenbrock, Elisabeth'e kocasının fikirlerinin kaynağını sordu.

"Kimin? Ha onun, hayır ama o benim kocam de... Küvet."

"Öyle mi?" dedi Becker.

Diğer üçü başıyla onayladı.

"Fikirlerini," dedi Elisabeth, "hep orada üretir. Küvette."

"Enteresan," dedi Seifert.

"Şehre ilk gelişiniz mi?" diye sordu Becker.

Elisabeth başıyla onayladı.

Sohbet kesildi. Bu üç adam hiç konuşmadan Elisabeth'in etrafını sarmış duruyordu: Kaskatıydılar, içsel bir düğümlenme yaşıyor gibiydiler, sanki kendi içlerinde tutsak kalmışlardı; sanki kader onları, çirkin yuvalarından çok uzaklardaki bu çirkin yere sürüklemişti. Elisabeth ağzını açtı ve kapadı, aklına söyleyecek hiçbir şey gelmemişti. Bir çamaşır makinesiyle, bir yangın musluğuyla ya da ortak bir dile sahip olmadığı bir robotla konuşmak zorunda kalmış gibiydi. O sırada telefonu çaldı. Günlerdir ilk kez içinde bir ferahlama hissetti. İzin isteyen bir jestle dışarı koştu.

Arayan, Elisabeth'in numarasını bulmuş bir gazeteciydi sadece ve kaçırılma olayının doğru olup olmadığını soruyordu.

Elisabeth yorum yapmayacağını söyledi ama gazeteci yarına kadar beklerse bir hikâye çıkardı belki.

Gazeteci hepsinin bu mu olduğunu sordu düşmanca. Başka hiçbir ipucu veremez miydi Elisabeth?

Şimdilik veremeyeceğini söyledi Elisabeth. Üzgündü bunun için!

Otel odasına döndüklerinde Leo hemen şikâyetlere başladı. Ne biçim insanlardı bunlar! Hepsi niçin bu kadar aptaldı?

"Yaşamları hiç kolay değil," dedi Elisabeth. "Hiçbiri istediği kariyeri yapamamış. Kimse gelmek istediği yerde değil. Burada bulunmaktan hoşnut olduklarını mı sanıyorsun?"

Pencereden dışarı baktı. Karşıdaki gökdelenin üzerindeki afişten RalfTanner'in yüzü ona dik dik bakıyordu, o kadar büyütülmüştü ki, insana özgü olan ne varsa çıkarılmış gibi görünüyordu bu yüzden. Bir yerlerde yeni okuduğu şu skandal geldi, elinde olmadan aklına: Bir otelin lobisinde kadının biri Tanner'e bağırıp çağırmış ve onu tokatlamıştı. Bir sürü turist bunu kameraya çekmişti ve söz konusu sahneyi artık YouTube'da bulmak mümkündü. Ve eğer Carl, Henri ve Paul kurşuna dizilmişse, kafaları kesilmişse, taşlanmışlarsa ya da canlı canlı yakılmışlarsa, bunu izleme ihtimali hiç de az sayılmazdı.

"Artık dayanamıyorum!" dedi Leo. "Fikirlerimin kaynağının ne olduğu bugün bana kaç kez soruldu biliyor musun? On dört kez. Sonra da dokuz kez, öğleden önceleri mi öğleden sonraları mı çalıştığım. Sekiz kez de biri bana, hangi yolculukta benim neyimi okuduğunu anlattı. Yemek de felaketti. Gelecek ay Orta Asya'ya gitmek zorundayım. Yapamayacağım. İptal edeceğim."

"Nereye gitmen gerekiyor?"

"Türkmenistan, sanırım. Ya da Özbekistan. Ne bileyim. Bir okuma turnesi işte."

"Neden kabul ettin ki?" diye sordu Elisabeth afallamış halde.

Leo omuz silkti. "Dünyayı görmek lazım. Sorumluluklar üstlenmek. Tehlikelerden kaçmamak lazım."

"Tehlikelerden mi?"

Evet anlamında başını salladı Leo.

Tabii Elisabeth'in tepkisi çok sert oldu buna, yatıştığındaysa, o sırada ne olup da böyle hissettiğini sordu kendine, ne de olsa daha önce hiç tartışmamışlardı. Ama dayanamıyordu artık. Kendini ne sanıyordu o! Hayatında hiç tehlikeyle karşı karşıya kalmamıştı ki, yardım almadan ayakkabısını bile bağlayamazdı; örümceklerden, uçak yolculuğundan korkar, trenin gecikmesiyle başa çıkamazdı. Şehirlerde otomobille dolaşmak, bürokratların kanatları altında, bu tehlikeli filan değil ki, şaka mı bu, böyle vesveselere daha fazla dayanamayacaktı artık Elisabeth!

Leo hiçbir şey söylemiyor, Elisabeth'e dikkatle, hatta merakla bakıyordu, kollarını da göğsünde kavuşturmuştu. Elisabeth ancak sesi çıkmayacak hale gelince durdu. Öfkesi dinmişti. Gözleriyle bavulunu aradı. Şimdi yola çıkabilse ne iyi olurdu. Bitmişti artık.

"Tam böyle işte," dedi Leo.

"Efendim?"

"Böyle olabilir: İki insan, birlikte yollarda. Kadın asıl sorumluluğu taşıyor; erkekse sulugöz ve çekilmez. Lara Gaspard ile yeni sevgilisi. Bir ressam. Ama..." Leo bir an sustu; kulak kabartmış, kendini dinler gibiydi. "Ama kadın adamın bir dâhi olduğunu biliyor. Her şeye rağmen." Sonra da otel odasındaki küçük çalışma masasına oturup bir şeyler karalamaya başladı.

Elisabeth bekliyordu ama belli ki Leo onun orada olduğunu unutmuştu. Yatağa uzanıp yorganı başının üzerine kadar çekti, birkaç dakika sonra da uyuyakalmıştı.

Kendine geldiğinde, Leo, tekrar mı yoksa hâlâ mı Elisabeth bilmiyordu ama, masada oturuyordu. Sabahın soluk ışıkları pencereden içeriye doluyordu. Bu gece de seviştiklerini belli belirsiz de olsa hatırlıyordu. Leo yata-

ğa gelmiş, onu sırtüstü çevirmişti ve alacakaranlıkta, yorganın altında bitkinlik ve tuhaf bir hiddetle birleşmişlerdi. Yoksa Elisabeth hayal mi görmüştü? Hafızası pek iyi durumda değildi, belli ki travma sonrası sendromdu ama bundan söz edemiyordu, çünkü Leo bunu alıp başka bir şey için kullanırdı.

Cenevre'yi ancak havaalanında tekrar arayabildi. Görünüşe bakılırsa, öyle diyordu Moritz, üçü de hayattaydı ve şu anda fidyeyi ayarlamak için uğraşılıyordu. Dışişleri Bakanlığı'nın orada güvenilir adamları yoktu ve Moritz pazarlıklar için güvenebileceği kimseyi tanımıyordu. "Bakanlık müsteşarı?"

"Her şey yolunda giderse, bugün onunla konuşacağım."

"Sen neredesin ki?"

"Sonra daha iyi. Uzun hikâye." Elisabeth telefonu elinden bırakıp aşağı sarkıttı, Leo çıkışta yerini almıştı ama personel bile daha ortalıkta yoktu. Elisabeth bir işaretle onu çağırdıysa da, Leo başını hayır anlamında sertçe salladı ve artık onun gelmesi gerektiğini eliyle işaret etti. "Sonra ararım."

Varış yerinde onları Kültür Enstitüsü'nden Bayan Riedergott diye biri bekliyordu. Yün bir ceket giymişti, gözünde de kalın camlı gözlük vardı. Saçları havaya kalkmıştı, yüzü de sertleşmiş hamurdan yapılma gibi görünüyordu. "Bay Richter, tüm bu fikirlerinizin kaynağı nedir?"

"Küvet," dedi Leo kapalı gözlerle.

"Peki, yazılarınızı ne zaman..."

"Hep öğleden sonraları."

Kadın bilgi için teşekkür etti. Caddeden rutubet yükseliyor, ilan panolarından bir başkan sırıtıyor ve trafik lambaları ne zaman kırmızı olsa, yarı çıplak çocuklar caddeye fırlayıp hünerlerini sergiliyorlardı.

"Çok yorgunum," dedi Leo. "Bugünkü konferanstan sonra hemen odama çekileceğim."

"Kesinlikle imkânsız," diye karşılık verdi Bayan Riedergott. "Büyükelçi bekliyor. Büyük bir resepsiyon hazırlandı, çok uzun zamandır hazırlık yapılıyor."

Leo otelden PEN Kulüp'ü aradı ve Orta Asya seyahatini iptal etti. Lütfen bir başkasından istesinlerdi, mesela Maria Rubinstein'dan, şu polisiye yazarından, kendisi kısa bir süre önce daha fazla faaliyette bulunmak istediğini söylemişti zaten. Leo, Maria'ya cep telefonundan bir mesaj çekti: Konu seyahat, çok ilginç, ne yazık ki ben gidemiyorum, LÜTFEN kabul et, sana borcum olsun, LÜTFEN, teşekkür, teşekkür, teşekkür, L. Sonra da Elisabeth'e bir süre Bayan Riedergott'tan yakındı: o surat, o mimikler, o kayıtsızlık, o bunaltıcı gurur. Bu tür insanlardan daha kötü bir şey var mıydı?

"Var," dedi Elisabeth. "Evet, var."

Ardından seviştiler, bu kez hayal değildi: Elisabeth dişlerini Leo'nun omzuna geçirdi ve bir an için aklından tutuklu arkadaşları uçup gitti; elini Leo'nun yüzüne, onun nefes almasını engelleyecek şekilde bastırınca, Leo da şikâyet etmeyi ve gözlemlemeyi birkaç saniye unuttu. Sonra bunlar olup bitti ve ikisi de tekrar kendisi oldu, birbirlerini pek tanımadıklarını anlamışlarcasına biraz da mahcuptular.

Leo büyükelçilik binasındaki konferansını verdi. Sanayi ve ekonomi çevrelerinden, Dışişleri'nden Almanlar da oradaydı, salonun tamamı takım elbise giymiş erkekler ve inci kolyeli kadınlarla doluydu, bu villa da bir gün önceki villaya benziyordu, aşağıda yine şehir uzayıp gidiyordu, hava çok daha sıcak ve bu kadar kötü olmasaydı, aynı yer olduğu bile söylenebilirdi. Leo metinsiz konuştu, başını hafifçe arkaya yatırmış, gözlerini de tavana dikmişti. İyi beceriyordu bunu ama Elisabeth

onun öfkesini hissediyordu. Elinden gelse oradaki herkesi idam ettirirdi. Leo iyi niyetli biri değildi. İnsanlar için en iyiyi dilemezdi. Bu o kadar belliydi ki, Elisabeth kendisine sürekli, onların nasıl oluyor da bunu fark etmediklerini soruyordu; insanlar kendi çıkarları ve kaygılarına öyle sarmalanmışlardı ki, gözlerinin önünde neler olup bittiğini çok az görebiliyorlardı, Elisabeth öyle sık fark ediyordu ki bunu. Leo bitirdiğinde alkış koptu, ardından da dünkü resepsiyonun kâbus gibi bir tekrarı yaşanmaya başladı: Biri kendini Bay Riet olarak tanıttı, bir başkası Doktor Henning olarak, sonra Bayan Riedergott da yine oradaydı, heyecandan beti benzi atmıştı, çünkü o sırada büyükelçi onun yanında durmuş, Leo'nun omzuna vuruyor ve fikirlerinin kaynağını soruyordu. Ayrıca Leo'nun son kitabını uçakta, Berlin'den Münih'e giderken okumaya başlamıştı.

"İlginç," dedi Leo, yüzündeki ifadeden ne düşündüğü anlaşılıyordu.

Büyükelçi başıyla onayladı. "Şehre ilk gelişiniz mi?"

"Son."

"Demek öyle," dedi büyükelçi.

"Sizi öldüreceğim," dedi Leo.

"Sevinirim," dedi büyükelçi. "Şimdi sizi emin ellere teslim ediyorum." Bayan Riedergott'a gülümseyip kalabalığın arasında kayboldu.

Beyler ve hanımlar tek sıra oluşturup Elisabeth ile Leo'nun elini sıktılar. Wuppertal ve Hannover'den, Bayreuth'tan, Düsseldorf ve Bebra'dan geliyorlardı; baston yutmuş gibi olan sıska bir adamsa Halle an der Saale'den geliyordu. Kısa bir süre sonra Elisabeth, tüm ülkede gerçekten de sadece Almanların bulunmasının mümkün olup olmadığını sordu kendine.

"İşte budur," dedi Leo arabada, "sanat budur. Başka her şey propaganda ve yanılsamadır. Hep söylemişimdir

bunu. Ama doğru olduğunu bilmiyordum!" Elisabeth, Leo'nun beti benzinin attığını gördü. "Bütün bu çalışmalar, bütün bu mücadele ve kaygı, boşa geçmiş tüm bu hayat bunun için. Ruhsuz insanlardan davet gelsin, el sıkılsın, şebeklerin yemeğe geçmeden önce gevezelik edecek bir şeyleri olsun diye."

Arabada önlerindeki koltukta oturan Bayan Riedergott birden arkaya döndü.

"Sakın gücenmeyin!" dedi Leo sesini yükselterek. "Sevgili Bayan Riedergott! Genel konuşuyorum."

O gece, yine banyoda, Elisabeth nihayet bakanlık müsteşarına ulaştı ve klozetin üzerine oturup telefonu kulağına yapıştırdı.

Zor bir durum olduğunu söylüyordu müsteşar kırık dökük İngilizcesiyle. Aslında hiçbir şey yapamazdı. Yapsa bile, bedeli çok büyük olurdu.

"Parasal olarak mı?"

"Parasal olarak da."

Bunun belli bir şey olduğunu söyledi Elisabeth. Kaynaklar mevcuttu. Onun arabuluculuk yapmasının öneminin farkındaydılar ve bu iyiliği karşılıksız kalmayacaktı.

Hiçbir şey için söz veremeyeceğini söyledi müsteşar. Sonra arayacaktı.

Elisabeth içeri dönüp el yordamıyla karanlık odada yürürken komodine çarptı. Yere bir bardak düştü ve Leo uyandı.

"Kaçıyoruz!"

"Ne?"

"Yarın Dış Ticaret Odası'nın resepsiyonuna gitmiyorum. Ortadan kaybolacağım. Kaçıp piramitlere gidelim. Hep görmek istemişimdir."

"Güzel."

"Ne yapabilirler ki? Beni dava mı edecekler?" Leo

bir an duraksadı. "Yapabilirler mi bunu? Yani teorik olarak diyorum. Beni dava edebilirler mi?"

"Sanmam."

"Tamam ama 'yapabilirler' mi?"

Elisabeth kendini yastığa bıraktı. Yanıt veremeyecek kadar yorgundu. Karanlıkta Leo'nun bakışını hissetti, onun dokunmak istediğini biliyordu ama o kadar bitkindi ki, Leo'ya bitkin olduğunu bile söyleyecek gücü yoktu.

Sabah yola çıktılar. Bir taksiyle havaalanına, sonra da ilk uçakla dağlık bölgelere. Uçuş boyunca Elisabeth, bunun sorun olmayacağı, sırf Leo Alman Dış Ticaret Odası'na kazık attı diye kimsenin dava açmayacağı, kimsenin hapse girmeyeceği konusunda onu teselli etmek zorunda kaldı. Aşağıda balta girmemiş ormanlarla kaplı yemyeşil dağlar geçip gidiyordu, Elisabeth'in hayatında gördüğü en yüksek dağlardı bunlar.

"Eskiden olduğu gibi," dedi Leo, "okulu kırmak gibi."

"Sen hiç okulu kırmadın."

"Sen nereden bilebilirsin ki?"

"Kırdın mı?"

"Herkes kırmıştır!"

"Ya sen?"

Leo pencereye döndü ve uçak ininceye kadar hiç konuşmadı.

Dağ havası o kadar temizdi ki, nefes almak zorlaşıyor, her harekette insanın kalbi daha hızlı atıyordu. Caddeler ve evlerin üzerinde etkileyici bir aydınlık ve parıltı vardı, hiçbir yerde gölge yok gibi görünüyordu ve sadece birkaç dakika içinde ışığın yoğunluğundan insanın derisi acımaya başlıyordu. Taksi korna çalarak kalabalığın içinden ilerlerken Elisabeth, Moritz'in mesajını dinledi. Belli ki yerel yönetimin devreye girdiğini söylüyordu Mo-

ritz ama bildikleri kesin bir şey yoktu, bazı söylentilere göre rehineler serbest bırakılıyordu, diğerlerine göreyse ölmüşlerdi. Moritz bir haber alır almaz arayacağına söz veriyordu.

Buldukları ilk güzel otelde bavullarını bırakıp kendilerine bir rehber tuttular. İriyarı, ciddi ve sessiz bir adamdı. Leo telefonunu açtığında, Kültür Enstitüsü'nden yedi mesaj vardı.

"Sanırım sorun yaşayacağım. Ne dersin, gerçekten beni dava edemezler mi?"

Bir kez daha yine aynı soruyu sorsun, diye düşündü Elisabeth, artık tamamdır. Sadece bir kez daha, sonra ilk uçağa atlayacağım.

Leo bir daha sormadı ama sırf artık nefes alamadığı için. Homurdayarak nefes alıp veren rehberlerinin ardından tepeyi tırmandılar. Elisabeth'in kalbi gümbür gümbür atıyordu, yorgunluk korkuyu unutturmuştu. Yol kısa otların arasından geçiyor, yer yer de kayalıklarda cılız ağaçlar görülüyordu. Bulutlar adeta yoktan var olmuş, hava birden nemlenmiş ve ışık dağılıp adeta yüz parçaya bölünmüştü. Sonra da yağmur başladı.

Piramitlere sağanak yağmurda vardılar. Gök gürültüleri kayalık duvarlardan yankılanıyor, ufukta şimşekler çakıyordu ve Leo ile Elisabeth'in tek seçebildikleri, sisin ortasında taştan üç sivri uçtu. Rehberleri tepkisiz duruyordu. Plastik yağmurluğunun üzerinde inci gibi su damlacıkları oluşmuştu.

"Aslında," dedi Leo, "bunların hiçbiri beni ilgilendirmiyor. Ben yazarım sadece. Uydururum. Aslında hiçbir şey görmek istemiyorum."

"Ben de bir öyküye girmek istemiyorum."

Leo dikkatle Elisabeth'e baktı.

"Kendine benden bir imge yaratma. Beni bir öyküye sokma. Senden tek ricam bu."

"Ama zaten o sen olmayacak ki."

"Aksine. Ben değilsem de ben o. Sen de çok iyi biliyorsun bunu."

Yağmur dindi, güneş sadece birkaç dakika içinde bulutların arasında bir delik açtı. Sis perdesi aralandı ve devasa yapıların merdivenleri birdenbire ortaya çıktı. Altlarındaki vadi derinlere uzanıyor gibi görünüyordu ve Elisabeth'e, bulundukları dağ sırtı yavaşça yükseliyormuş gibi geldi. Bir yerlerden bir derenin şırıltısı duyuluyordu. Elisabeth niçin ağlamak üzere olduğunu sordu kendine.

"Burada insanları öldürdüler," dedi Leo. "Binlercesini. Her ay."

"Ve bu silinmedi dünyadan," dedi rehber duygudan yoksun bir mimikle. "Gözlerinizi kapadığınızda hissediyorsunuz."

"Almancanız nereden?"

"Heidelberg'de üniversite okudum. Etnoloji. Dokuz sömestr."

O sırada Elisabeth'in telefonu çaldı.

Rosalie Ölmeye Gidiyor

Tüm figürlerim arasında en akıllısı odur. Neredeyse yetmiş yıl önce Rosalie gençti, okulda iyiydi, sonra Kız Öğretmen Okulu'nu bitirdi ve kırk yıl öğretmenlik yaptı. İki kere evlendi, çoktan yetişkin olmuş üç kızı var, şu anda dul, emekli maaşı idare eder, bazı konularda hiç hayallere kapılmamıştır; bu yüzden doktoru ona geçen hafta, pankreas kanserinin tedavisi olmadığını ve sürecin çok çabuk tamamlanacağını söylediğinde de hiç şaşırmadı.

"Gerçeği duymak istediğinize eminim," demişti doktor ve bunu söylerken, Rosalie bir çocukmuş da bir yetişkinin güvenini kazanmaktan gurur duyacakmış gibi bir tavır takınmıştı. "İyi haberse, en şiddetli ağrıların en sonda başlayacak olması."

Durumu kabullenmek onun için kolay oldu denebilir. Şu ünlü yedi aşamadan geçmedi: Ne öfke duydu ne reddetti ne de yavaş bir kabullenme mücadelesi verdi; sadece kısa bir inanamama evresi, ardından derin bir kederle geçen bir gece ve daha ertesi sabah internette İsviçre'deki şu derneği, süreci kısaltmaya yardım ettiği söylenen derneği aramaya koyuluş.

Herhalde bu derneğin gerçekten var olduğunu biliyorsunuzdur; ben uydurmuyorum, Zürich'in banliyölerinden birinde merkezleri var, adını ise, avukatımın uya-

nsıyla, burada anmasam daha iyi. İsviçre'de pek çok organizasyon hastaların ölmesine yardım hizmeti veriyor, bu dernek ise en ünlüsü. Eğer bugüne dek hiç duymadıysanız, dikkatle dinleyin; insan bir öyküden de bir şeyler öğrenebilir kesinlikle. Derneğe gidiyor, hiç de azımsanmayacak bir meblağ ödüyor ve tetkik sonuçlarınızı gönderiyorsunuz, sonra bir hekim bunları inceleyip gerçekten hiç umut kalmadığını onaylıyor. Ardından oraya gidiyor ve derneğin tek taşınmazına, ölme evi denen yere giriyorsunuz: bir oda, odada bir kanepe, yatak ve bir masa, üzerine de gönüllü dernek çalışanlarından birinin sunduğu bir bardak Natrium-Pentobarbital. Bunu içiyorsunuz. Kendi isteğiniz, özgür iradenizle.

Ölmek söz konusu olduğunda Rosalie'yi şaşırtmak zordur. İlk kocasının kuzenlerinden biri kendi kafasına kurşun sıkmış, üstelik bunu, aslında ne kadar zor, hayatta kalma şansınınsa ne kadar yüksek olduğunu bilmeden yapmıştı. Açıyı doğru hesaplamamış ve altçenesi olmadan haftalarca bitkisel hayatta kalmıştı. Arkadaşı Lore'nin kız kardeşi aynısını dört kez uyku haplarıyla denemişti. Her seferinde dozu artırmış, yine de her seferinde dışkılar ve kusmukların içinde kendine gelmişti; bedenimiz kuvvetlidir, yaşama gücü, karanlık saatlerimizin bize düşündürdüğünden çok daha fazladır. Bir de Rosalie'nin yeğeni Frank, Lara Gaspard'ın erkek kardeşi, on bir yıl önce kendini asmıştı. Boğazı boğulma izlerinden simsiyah olmuştu ve odanın tavanında derin tırnak izleri vardı. Bir uzman yardımı almanın zararı olmaz. Küçük bir tereddüdün ardından Rosalie telefona sarılıyor.

Telefondaki, Bay Freytag diye biri. Nazik, sakin ve saygılı, bu türden konuşmalarda deneyimli olduğu belli.

Bay Freytag'ı uydurduğumu da belirtmeliyim. Derneği aramadım, telefonu kimin açtığını ve ne söylendiğini

bilmiyorum. Bunu öğrenmek isterdim ama içimde belirsiz bir dehşet beni hep durdurdu, uygunsuz bir şey yapmak üzereymişim, eğlenmek için ruh çağırıyormuşum gibi geldi. Bir de ben, bilgiler ile gerçeklerin örtüştüğü tarzda yazanlardan değilim aslında. En ufak detayların itinayla araştırılması ve bir figürün farkında olmadan yanından geçtiği herhangi bir dükkânın gerçek isminin kitapta yer alması başkalarını mutlu ediyor olabilir. Ama benim için böyle bir şey hiç fark etmez.

"Her şey çok kolay," diyor Bay Freytag. İşte adres, şunlar da faks numaraları, Rosalie'nin tetkik sonuçlarını göndermesi yeterli, bir psikiyatr akıl sağlığının yerinde olup olmadığını kontrol etmek için derhal kendisiyle bir görüşme yapacak. Ardından yatış belgeleri kendisine gönderilecek, Rosalie bu belgeleri geri gönderir göndermez bir tarih kararlaştırılabilir. Ama tabii... İlk kez duraksıyor. Aciliyet mi söz konusu acaba?

Rosalie doktorun sadece haftalar kaldığını söylediğini belirtiyor.

Bu durumda işleri hızlandırmak gerekecek.

Bay Freytag'ın sesi, sükûnetini tamamen korumayı sürdürmekle birlikte anlayış dolu olduğunu belli ediyor. Bunu gerçekten iyi yapıyor. Neden yapmasın ki, diye düşünüyor Rosalie, sonuçta adamın başka yerde olsa çok daha iyi kazanacağı kesin ama muhtemelen bu işe doğal bir yatkınlığı var. Hatta Rosalie minnettarlık bile hissetmeyi başarıyor.

Yıllardır hiç görmediği rüyalar görüyor gece. Heyecandan kalbi çarpıyor, zevkten tahrik oluyor, öyle ki uyandıktan sonra hatırlayınca şok geçirecek gibi oluyor: bir sürü insan, gürültü ve ateşli sarılmalar. Elli yıldır hiç hatırlamadığı insanlar da beliriveriyor birden, oysa unutulmuş ve sonsuza dek kaybolmuş gibiydiler, hâlâ onu hatırlayan kimse kalmadı belki de. Ne kadar uzun za-

man geçmiş üzerinden! Gerçekten Rosalie'nin de zamanı gelmiş herhalde artık.

Buna rağmen kendini kaderinin ellerine teslim edemiyor tam olarak. Bu nedenle, sabahın köründe bana başvuruyor ve merhamet istiyor.

Rosalie, bu benim elimde değil. Yapamam bunu.

Tabii ki yaparsın! Bu senin öykün.

Ama öyküm senin son yolculuğunla ilgili. Öyküde bu olmazsa, benim de senin hakkında anlatacak hiçbir şeyim kalmaz. Öykü...

Başka bir seyir izleyebilir!

Aklımda başka bir fikir yok. Sen konusunda yok.

Bunun üzerine Rosalie yan dönüyor ve gün doğuncaya kadar da uyuyamıyor. Bu alışılmadık bir şey değil, en son iyi bir uyku çekmesinin üzerinden yirmi beş yıldan daha uzun bir zaman geçti.

Sonraki günler, her şey her zamanki gibiymiş, Rosalie'nin daha zamanı varmış gibi geçiyor. Dehşet hissi yavaş yavaş azalıyor ya da daha doğrusu: Kalıyor ama etkisi azalıyor ve düzenli olarak sıkıntı veren bir baskıya dönüşüyor, karın ağrısından pek de farklı sayılmaz aslında, bu ağrılar o kadar uzun zamandır yaşamının bir parçası ki, insanın hiçbir ağrısının olmamasının nasıl bir his olduğunu bile artık pek hatırlamıyor. Yetmişini geçince hayat böyle işte: orada bir çekme, şurada bir yanma, sürekli bir kırıklık ve bütün eklemlerde bir sertleşme.

Rosalie kızlarına hiçbir şey söylememeye karar veriyor. Onlar zaten uzun zamandır bekliyorlar Rosalie'nin ölümünü, bu konuda gerçekçi olmak gerek. Cenazeyi kimin organize edeceği ve nereye gömüleceğini bile ayrıntısıyla konuşmuş durumdalar; bundan emin Rosalie. Annelerine duydukları sorumlulukla, mantıklı davranmasını ve bir bakımevine gitmesini ondan defalarca rica etmişlerdi ama Rosalie hâlâ tek başına idare edebildiği

ve bakımevi pahalı olduğu için, bu teklifleri sonuçsuz kalmıştı. Şimdi onlara sıkıntı vermeye, aile toplantılarına, gözyaşlarının sel gibi aktığı sarılmalar ve vedalaşmalara ne gerek vardı? Zürich'ten gönderilen objektif bir bilgilendirme mektubunun, uzun zamandır beklenen günün geldiğini onlara bildirmesi çok daha iyi, çok daha temiz bir çözümdü.

Rosalie en yakın iki dostu Lore ve Silvia'yla kahve içip pasta yemek için sözleşiyor. İşte oradalar, üç yaşlı hanım, bir öğleden sonra şehrin en iyi pastanesinde oturmuş, torunları hakkında konuşuyorlar. Belli bir yaştan sonra insan sadece ailesi hakkında konuşur. Siyaset ve sanat biraz soyut hale gelir, insanı artık ilgilendirmez bunlar, gençlere bırakılır ve anılar birdenbire, paylaşılamayacak kadar kişisel gelir insana. Geriye torunlar kalır. Aslında kimsenin torunu kimsenin umurunda değildir ama dinlerler, ki böylece kendi torunlarından söz etme hakkına sahip olabilsinler.

"Pauli konuşuyor artık," diyor Lore.

"Heino ile Lubbi anaokuluna başladı," diyor Silvia. "Öğretmeni Lubbi'nin muhteşem resim yaptığını söylüyor."

"Pauli de çok güzel resim yapıyor," diyor Lore.

"Tommi hırsız polis oynayıp duruyor," diyor Rosalie. Diğerleri de başlarıyla onaylıyorlar ve Rosalie'yi otuz senedir tanıdıkları halde, hiçbiri bu Tommi'nin kim olduğunu sormuyor. Tommi diye biri yok. Onu Rosalie uydurdu, niçin uydurduğunu kendisi de bilmiyor. Çocukların hâlâ hırsız polis oynayıp oynamadıklarını da bilmiyor, ona çağdışı görünüyor doğrusu. Bir dahaki sefere gerçek torununa bunu sormayı tasarlıyor, sonra, onu bir daha göremeyeceğini fark ediyor. Boğazı düğümleniyor, bir süre konuşmakta zorlanıyor.

Aklını dağıtmak için altın çerçeveli duvar aynası-

na bakıyor. Bu gerçekten biz miyiz? Bu minik şapkalar, timsah derisinden çantalar ve acayip makyajlı yüzler, bu yapmacık el hareketleri ve gülünç kıyafetler? Nasıl oldu bu? Daha dün biz de herkes gibiydik, nasıl giyinilir biliyorduk, aptalca saç modellerimiz yoktu! Tam da bu nedenle, diye düşünüyor Rosalie, herkes şu tuhaf dedektif Miss Marple'ı seviyor, gerçeğin tam aksini örneklediği için. Yaşlı kadınlar cinayet vakaları çözmezler. Dünyayla ilgilenmezler, olan biteni anlamak gibi bir istekleri de artık kalmamış olur. Henüz bu aşamaya gelmemiş herkes, kendisinin farklı olacağını düşünür. Tıpkı bizlerin de düşünmüş olduğu gibi.

Vedalaşıyorlar, çünkü neredeyse bir saattir oradalar, evden bu kadar uzun süre uzak kalmak hepsini tedirgin etmiş. Kalkarlarken Rosalie bir kez daha aynada kendine bakıyor: yaz olmasına rağmen kalın bir ceket, yağmur yağmamasına rağmen su geçirmez bir yağmur şapkası. Peki, içinde pek bir şey yoksa, bu el çantası niçin bu kadar büyük? Giysileri bile onun gereksiz olduğunun, bir kalıntı, sadece bir insan artığı olduğunun sinyallerini veriyor. Siz de hemen arkamdan geliyorsunuz, diye düşünüyor Rosalie, Silvia ve Lore'yi tek tek öpüyor, onlara torunları ve sırt ağrılarıyla birlikte her şeyin gönüllerince olmasını diliyor ve caddeden karşıya geçiyor.

Araba geldiğini görmüyor. Eskiden olsa öyle gözü kapalı yola atlamazdı ama eskiden bunu düşünmesi de gerekmezdi, kendiliğinden dikkatli olurdu zaten. Acı bir korna sesi geliyor, sonra fren sesi duyuluyor, kırmızı bir Volkswagen duruyor. Şoför pencereyi açıp bağırarak bir şeyler söylüyor ama Rosalie yürümeye devam ediyor; şimdi de diğer taraftan fren sesleri duyuyor, beyaz bir Mercedes öyle acı bir frenle durmaya çalışıyor ki, araba patinaj yapıyor; Rosalie böyle bir şeyi o güne dek sadece filmlerde görmüştür. Kayıtsızca yoluna devam ediyor.

Karşı tarafa vardığında kalbi küt küt atmaya başlıyor ve başı dönüyor. Yayalar oldukları yerde durup kalıyorlar. Tabii böyle de olabilir, diye düşünüyor, böyle kısaltmak da mümkün, Zürich'e gitmeye de gerek kalmaz.

Bir delikanlı Rosalie'yi dirseğinden yakalayıp her şeyin yolunda olup olmadığını soruyor.

"Evet," diyor Rosalie. "Yolunda!"

Delikanlı Rosalie'ye nerede yaşadığını ve oraya nasıl gideceğini bilip bilmediğini soruyor.

Rosalie'nin aklına bu soruya verilebilecek bir sürü zekice ve esprili yanıt geliyor ama şimdi bunun zamanı olmadığına karar veriyor ve delikanlıyı bunu gayet iyi bildiği konusunda temin ediyor.

Eve döndüğünde, telesekreterinin minik sinyal ışığının yanıp söndüğünü görüyor. Bay Freytag tetkik sonuçlarının onaylandığını bildirmiş. Rosalie, hissettiği dehşetten, aslında o ana dek ret yanıtı alma ve tüm bunların bir yanılgı olduğunu, tedavi şansının bulunduğunu duyma umudunu hâlâ taşıdığını fark ediyor. Merkezi arıyor ve birkaç saniye sonra adam Rosalie'yi son derece kibar bir psikiyatra bağlıyor.

Ne yazık ki Rosalie psikiyatrın aksanını anlamakta zorlanıyor. Nesi var bu İsviçrelilerin, diye düşünüyor, her şeyi beceriyorlar da normal konuşmayı niye beceremiyorlar? Rosalie gençlik yıllarından söz ediyor, Amerikan başkanının, Fransa ve Almanya cumhurbaşkanlarının adlarını söylüyor, dışarıda havanın nasıl olduğunu tarif ediyor, on beş ile yirmi yediyi, on iki ile otuzu, kırk ile iki yüz elli biri topluyor ve iyimser ile kötümser, becerikli ile beceriksiz kavramlarının arasındaki farkı psikiyatra açıklıyor. Başka bir şey?

"Yok," diyor doktor. "Teşekkürler. Anlaşıldı."

Rosalie başıyla onaylıyor. Toplamalarda fazla hızlı yanıt vermemeye dikkat etti, psikiyatr kendisine bi-

rinin yardım ettiğini düşünmesin diye fazladan bir an daha geçmesini bekledi. Kavram açıklamalarında kendini mümkün olduğunca basit ifade etti. Ne de olsa öğretmendi Rosalie, göze çarpmamak gerektiğini deneyimlerinden biliyor. Birinin sınav sonuçları fazla iyiyse, o kişiden hemen şüphe duyulur ve yalan söylediği kuşkusu uyanır.

Şimdi yine Bay Freytag telefonda. Zaman kısıtlı olduğu için, Rosalie hemen gelecek hafta gelebilirmiş. "Sizin için pazartesi uygun mu?"

"Pazartesi," diye tekrarlıyor Rosalie. "Neden olmasın?" Ardından seyahat acentesini arayıp Zürich'e tek yön bir bilet soruyor.

"Tek yön pahalı olur. Gidiş dönüş alın."

"Peki, tamam."

"Dönüş ne zaman olsun?"

"Fark etmez."

"Pek tavsiye etmem. En ucuz tarifede dönüş tarihini değiştiremezsiniz." Telefondaki görevli öyle cana yakın ve öyle sabırlı ki, bu kadarını insan ancak yaşlı bir kadınla konuşurken başarabilir. "Siz bir düşünün. Ne zaman dönmek istersiniz?"

"Dönmek istemiyorum."

"Ama dönmek isteyeceksiniz."

"Belki de tek yön alsam daha iyi."

"Dönüş tarihini açık bırakabilirim. Ama bu daha pahalı olur."

"Tek yönden daha mı pahalı?"

"Tek yönden daha pahalısı yok."

"Bu mantıklı mı peki?" diye soruyor Rosalie.

"Efendim?"

"Bu mantıklı değil."

"Hanımefendi..." Hafifçe öksürüyor. "Burası bir seyahat acentesi. Fiyatları biz belirlemiyoruz. Nasıl be-

lirlendiğini de bilmiyoruz. Kız arkadaşım bir havayolu firmasında çalışıyor. O da bunu anlamıyor Daha geçenlerde, Chicago'ya *business class*'ta uçmanın *economy*'de uçmaktan daha ucuz olduğunu gördüm. Müşterimiz olan kadın bunun nedenini sorunca şöyle dedim: Hanımefendi, ben bu türden sorular sormaya başlarsam kafayı yerim. Bilgisayara sorun. Ben de bilgisayara soruyorum. Herkes bilgisayara soruyor, bu iş böyle!"

"Fiyatlar hep böyle miydi?"

Rosalie adamın susmasından, bu konuya kafa yormak istemediğini anlıyor. Otuzun altındaki insanların, şeylerin niçin öyle olduğuyla ilgilenmediklerine o güne kadar pek çok kez rastlamıştı zaten.

"Peki, tek yön alıyorum."

"Emin misiniz?"

"Kesinlikle."

"*Business* mı?"

Rosalie düşünüyor. Ama kısa bir yolculuk olacak, masrafa ne gerek var! "*Economy*."

Adam bir şeyler mırıldanıyor, klavye tuşlarına basıyor, mırıldanıyor, tekrar tuşlara basıyor ve uzun bir on beş dakikanın ardından Rosalie'nin uçak bileti hazır hale geliyor. Ne yazık ki bileti elektronik ortamda gönderemediğini söylüyor adam, bilgisayar kilitleniyormuş, yapacak bir şey yokmuş. Kuryeyle göndermek zorunda olduğunu söylüyor. Ama bu daha da pahalı olacak.

"Siz gönderin yeter," diyor Rosalie; artık gerçekten sıkılmış durumda.

Telefonu kapatıyor ve dünyada kaygılanacak başka hiçbir şeyi kalmadığını fark ediyor. Damlattığı için çok uzun zamandır tesisatçı çağırmak istediği musluk, banyodaki su lekesi, komşunun onu soymayı aklına koymuş gibi tehditkâr gözlerle sürekli penceresine bakan oğlu,

tüm bunların hiç önemi yok artık, varsın başkaları uğraşsın ya da uğraşmasın, geçti artık.

Rosalie o akşam tek bir kişiyi arıyor, durumu anlatmak istediği tek kişiyi. "Neredesin?"

"San Francisco'da," diyor Lara Gaspard.

"O zaman telefon sana çok yazar, değil mi?" Nerede olduğunu bilmesek de neredeyse her insana artık her yerde ulaşılabiliyor olmamız ne acayip. Uzam bile eskiden olduğu şey değilmiş gibi geliyor insana. Rosalie bunu bir taraftan ürkütücü buluyor ama diğer taraftan, akıllı yeğeniyle konuşabildiği için mutlu.

"Hiç sorun değil. Neyin var, sesin garip geliyor."

Rosalie yutkunuyor, sonra da ona her şeyi anlatıyor. Tüm bunlar ona birden gerçekdışı ve teatral görünüyor, bu bir başkasının hikâyesiymiş ya da biri tüm bunları uyduruvermiş gibi geliyor. Bitirdiğinde, başka ne diyebileceğini bilmiyor. Tuhaf bir üzüntü duyuyor. Aklı karışmış bir halde susuyor.

"Tanrım!" diyor Lara.

"Yanlış olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bunda yanlış bir şey var. Ama ne olduğunu söylemek zor. Oraya tek başına mı gideceksin?"

Rosalie onaylıyor.

"Tek başına gitme. Ben de geleyim."

"Kesinlikle olmaz."

Birkaç saniye boyunca ikisi de susuyorlar. Rosalie, biraz ısrar ederse, Lara'nın kabul edeceğini bildiğinin farkında; ayrıca Lara da Rosalie'nin bunu bildiğini biliyor; ama Rosalie, Lara'nın bunu yapacak durumda olmadığını da biliyor, şu anda, böyle damdan düşer gibi, hiç hazırlıksızken yapamayacağını; bu nedenle ikisi de elden başka bir şey gelmezmiş, itiraz kabul edilmezmiş gibi yapıyor.

Böylece tekrarlarla ve uzayan suskunluklarla dolu

bir konuşmayı sürdürüyor, hayattan, çocukluk döneminden, Tanrı'dan ve başka başka bir sürü şeyden söz ediyorlar ve Rosalie aslında bu aramayı hiç yapmamış olması gerektiğini, hemen kapayıverse ne iyi olacağını ama öte yandan da bunun bir süre daha devam edeceğini düşünüyor sürekli, çünkü aslında hiç kapamak istemiyor tabii. Bir ara Lara usulca hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor, Rosalie vedalaşırken çok cesur ve soğukkanlı davranıyor, ama sonra hepsi baştan başlıyor ve bir saat daha konuşuyorlar. Bu bir hataydı, diye düşünüyor Rosalie sonradan. Kimseye söylemezsen, kimsenin canını sıkmazsın. Yanlış olan bu, aslında bunu kastetmişti akıllı yeğeni. Ya tek başına yaparsın ya da hiç yapmazsın.

Hafta sonu tuhaf bir rahatlık içinde geçiyor. Sadece, insanlar, sesler ve olaylarla dolu şu ateşli rüyalar, sanki içinde saklanmış bütün bir dünya tekrar gün ışığına çıkmak istiyor, ona gündüz olduğu kadar sakin olmadığını gösteriyorlar. Pazartesi sabahı Rosalie önce bavulunu hazırlamak istiyor. Kendini toparlaması lazım, çünkü bavulsuz yolculuk yapmak ona tuhaf, ters geliyor.

Taksiyle havaalanına giderken, yanlarından evler gelip geçmekte ve doğmakta olan güneş çatıların üzerinde parlamaktayken, yeniden deniyor Rosalie. Hiç şansım yok mu, diye soruyor bana. Her şey senin elinde ne de olsa. Bırak da yaşayayım!

Olmaz, diyorum tedirgin olarak. Rosalie, burada başına gelenler senin varoluş amacın. Seni bunun için uydurdum. Teorik olarak müdahale edebilirim belki ama o zaman her şey anlamsız olur! Yani bunu yapamam.

Saçma, diyor Rosalie. Boş laf. Bir gün sıra sana da gelecek, o zaman sen de benim gibi yalvaracaksın.

Ama o başka bir şey!

Ve niçin sana bir ayrıcalık yapılmadığını anlayamayacaksın.

İkisini karşılaştıramazsın. Seni ben uydurdum ama ben...

Sen ne?

Ben gerçeğim!

Ne olmuş?

Güven bana. Acımayacak. En azından bunu yapabilirim, sana söz veriyorum. Benim öyküm...

Affedersin ama hiç umurumda değil. Büyük bir ihtimalle öykün zaten iyi olmayacak!

Kızgınlıktan susuyorum ve Rosalie tekrar başlamasın diye onu havaalanına birkaç dakika geç vardırıyorum; araba gerçek olamayacak kadar hızlı gitti, yollar renk cümbüşünde kayboldu; Rosalie artık arabadan iniyor, *check-in* gişesinde kuyruk yok, güvenlik kontrolünde beklemiyor, kapıda oturuyor, çevresi gürültücü çocuklar ve işadamlarıyla kaplı ve bunları ona neyin yaptırdığını hiç bilmiyor. Konuşmamız bilincinin gerisine itilmiş, benim gerçekten konuşup konuşmadığımdan ya da yanıtlarımı kendisinin uydurup uydurmadığından artık emin değil.

Uçak rötar yapıyor. Tüm uçaklar rötar yapıyor, her zaman, bunu ben de değiştiremem. İşte bu yüzden Rosalie bekleme salonunda oturuyor. Güneş ışıkları usulca pencerelerden içeri süzülüyor. Az öncesine kadar hiç korkmuyordu ama birdenbire korkudan adeta taş kesilmişçesine kalakalıyor.

Tam sırasıymış gibi o anda hareket vakti geliyor. Zürich uçağı için çağrı yapılıyor ve Rosalie ayağa kalktığında, yolculardan biri ona yardıma ihtiyacı olup olmadığını soruyor. Yardıma ihtiyacı yok ama biraz desteği, biraz dostluğu niçin reddetsin ki? Böylece, uçağa binerken yolcunun yardım etmesine izin veriyor.

Neyse ki koltuğu pencere kenarında. Tek bir anı bile boşa harcamamaya karar veriyor, dışarıyı seyredecek,

sanki her şeyi yanında götürebilirmiş gibi. Ölmeden kısa bir süre önce insanın Alplerin üzerinden uçması ne güzel! Uçak kalkış pistine gidiyor, motorlardan gürültüler yükseliyor.

Uçak yere inip de frenin şiddetiyle kemer sıkıştırınca Rosalie uyanıyor. Kulakları ağrıyor, alnını ovuşturuyor. Gerçekten de bütün uçuş boyunca?.. İnanamıyor buna. Oysa dışarıda, homojen bir grinin hâkim olduğu göğün altında, iniş pisti akıp gidiyor. Doğruymuş, bütün yol boyunca uyumuş.

"Geldik mi yoksa?" diye soruyor yan koltukta oturan adama.

Adam hayır anlamında başını sallıyor. "Basel'deyiz."

"Ne?"

"Zürich'te sis varmış." Adam, bu sanki Rosalie'nin suçuymuş gibi bakıyor ona. "Basel'e inmek zorunda kaldık."

Rosalie ön koltuğun arkalığına gözlerini dikip düşünmeye çalışıyor. Ne bu şimdi? Hayatını kurtaracak bir baht dönüşü mü? Yolculuğa engel olmak için ben mi müdahale ettim yoksa?

Ama Rosalie, diye yanıtlıyorum. Sen kansersin. Her halükârda öleceksin. Yolculuğu iptal etsen bile, bu seni kurtarmayacak ki!

Bu öykü başka bir tarzda da olabilir, diyor. İki haftada hayatı yeniden keşfedebilirim. Hiç yapmadığım şeyleri yapabilirim. Hani insanın şimdinin önemini hiçbir zaman yeterince anlamadığı ve aslında hayatı her an yitirebilecekmiş gibi yaşamak gerektiği hakkındaki şu öykülerden biri olabilir. Bu pozitif ve... Nasıl denir?

İyimser. İyimser bir öykü denir.

İşte o türden bir öykü olabilir!

Rosalie, havayolu firması sana iki seçenek sunacak. Ya aktarmalı bir uçuş önerecekler ama ne zaman kalka-

cağı bilinmiyor olacak, çünkü Zürich'te sis çok yoğun; ya da bir tren bileti. İkincisi işini görecek. Tren biletini alacaksın. Bu iyimser bir öykü değil. Olsa olsa teolojik bir öykü.

Neden öyle?

Susuyorum.

Ama neden öyle, diye tekrarlıyor. Ne demek istiyorsun?

Susuyorum.

"Rica ederim," diyor Rosalie'nin yanında oturan adam. "O kadar da feci bir durum değil, sonuçta Zürich'e gideceksiniz. Çok uzak değil ki! Gözyaşı dökmeye değmez."

Rosalie uçağın kapısında kendini tekrar toparlamış durumda. Havayolu firmasından bir adam, homurdanan yolculara bilet yerine geçecek belgeleri dağıtıyor. Rosalie gerçekten de trenle gitmeye karar veriyor; hatta zayıf ve hastalıklı göründüğü için, onu arabayla istasyona götürecek biri bulunuyor. Tren hazır bekliyor. "Dikkat, basamak," diyor genç adam, "dikkat, burada boşluk var. Dikkat, bir basamak daha. Buraya oturmak ister misiniz? Dikkat."

Çok kısa bir süre sonra tren yeşil tepelerin oluşturduğu bir bölgeden hızla ilerlemeye başlıyor. Bu kez kararlı Rosalie, kesin uyumayacak.

Tren taşra istasyonlarından birinde durunca uyanıyor. Çirkin evlerin çatıları sisle kaplı. Dışarıda, peronda bir çocuk zır zır ağlıyor, yanında annesi bok çukuruna düşmüşçesine şaşkın şaşkın bakıyor. Rosalie yüzünü ovuşturuyor. O sırada kondüktör hoparlörden sesleniyor: Kaza var, ölü ya da yaralı olabilir, lütfen treni boşaltınız!

"Biri intihar etmiş," diyor bir adam umursamazca.

"Trenden atlamış," diyor bir kadın. "İnsan paramparça olur. Geriye hiçbir şey kalmaz!"

"Bir tek ayakkabısı belki," diyor adam. "Onu da çok uzakta bulurlar."

Herkes başıyla onaylayarak aynı fikirde olduğunu belli ediyor, sonra da trenden iniyorlar. Bir adam Rosalie'nin perona inmesine yardım ediyor. Ardından Rosalie dışarıda, hafif yağmurun altında duruyor. Çaresizlik içinde istasyon lokantasına gidiyor. Duvarda gülümseyen bir Meryem Ana, yanında siyah beyaz bir general fotoğrafi, onun da yanında sivri uçlu kazmasıyla bir dağ rehberi. İçeride dört İsviçre bayrağı var. Kahvenin tadı iğrenç.

"Hanımefendi, Zürich'e mi gitmek istiyorsunuz?"

Rosalie başını kaldırıp bakıyor. Yan masada bağa gözlüklü, yağlı saçlı, zayıf bir adam oturuyor. Rosalie onu az önce trende görmüştü.

"Eğer öyleyse, sizi de alabilirim."

"Arabanız mı var burada?"

"Hanımefendiciğim, bir sürü araba var."

Rosalie afallayarak susuyor. Ama kaybedecek neyi var ki? Başıyla onaylıyor.

"Eğer gelmek isterseniz, sizi de götürebilirim. Zamanınızın kısıtlı olduğunu tahmin ediyorum." Abartılı bir hareketle bir para kesesi çıkarıyor ve Rosalie'nin kahvesini ödüyor. Ardından portmantoya gidip orada asılı duran kıpkırmızı kasketini alıyor ve kafasına takıp güzelce yerleştiriyor. "Size yardım edemediğim için kusuruma bakmayın lütfen, ne yazık ki sırtım ağrıyor. İsminiz nedir?"

Rosalie kendini tanıtıyor.

Adam Rosalie'nin elini alıp –Rosalie elinde olmadan geri çekiyor– dudaklarına götürüyor. "Memnun oldum!" Adam kendi adını söylemiyor. Çok dik duruyor, hareketleri son derece yumuşak, sırtı ağrıyormuş gibi görünmüyor.

Rosalie adamın peşinden otoparka gidiyor. Adam

hızlı yürüyor, arkasına dönüp ona bakmadan; Rosalie yetişmekte zorlanıyor. Adam yüzünde düşünceli bir ifadeyle bir o bir bu aracın yanında duruyor, başını yana yatırıp dudaklarını büzüyor.

"Buna ne dersiniz?" diye soruyor gümüş gri bir Citroën'i işaret ederek. "Bana uygun göründü." Merakla Rosalie'ye bakıyor. Kafası karışmış Rosalie başıyla onaylayınca, eğilip kapıyı kurcalamaya başlıyor ve kapı anında açılıyor. İçeri girip oturuyor ve kontağı çalıştırma işine koyuluyor.

"Ne yapıyorsunuz siz orada?"

"Hanımefendiciğim, binmek istemiyor musunuz?"

Rosalie şoförün yanındaki koltuğa tereddütle oturuyor. Motor çalışıyor. "Bu sizin arabanız mı, yoksa siz az önce..."

"Tabii ki benim arabam, hanımefendi! Beni rencide etmek mi istiyorsunuz?"

"Ama az önce siz kontağı..."

"Yeni bir buluş, çok karmaşık, arkanıza yaslanın. Fazla uzun sürmez, gerçi tam gaz gidemeyeceğim, sis var, sizi tehlikeye atmak istemem." Adam keçi gibi ses çıkararak gülüyor, Rosalie'nin içini bir ürperti kaplıyor.

"Kimsiniz siz?" diye soruyor boğuk bir sesle.

"Bir dost, hanımefendiciğim. Arayış içinde biri, bir yardımcı, bir gezgin. Bir gölge ve can yoldaşı. Herkesin başkalarına karşı olması gerektiği gibi."

Artık otobandalar. Yol kenarındaki koruyucu madeni bantlar parıldıyor, hız yüzünden Rosalie yumuşak deri koltuğa iyice yapışıyor.

"Şu eski bulmaca," diyor adam yana dönüp Rosalie'nin yüzüne bir bakış fırlatarak. "Sabahları dört, öğlenleri iki, akşamları üç ayaklı. Ne derin bir düşünce, hanımefendiciğim." Adam radyoyu açıyor, çoban borusu sesleri çınlıyor, arkada da tiz sesle şarkı söyleyen birinin

sesi geliyor. Adam da ıslık çalarak eşlik ediyor ve direksiyona vurarak ritim tutuyor ama ritmin müzikle hiç alakası yok. "Düşünen bir saz, saygıdeğer hanımefendi, *un roseau pensant*, insan başka nedir ki! Ben sizi hedefe ulaştırıyorum ve bunun karşılığında, tasalanmayın, hiçbir istirhamım olmayacak."

Hadi bir şeyler yap artık, diyor bana Rosalie. Boz şu öykünü. Hem kim ilgileniyor ki bununla, böyle bir sürü öykü var, kimsenin umurunda değil. Beni iyileştirebilir, hatta beni tekrar gençleştirebilirsin. Bunun sana hiç zararı olmaz!

Beni neredeyse konuşturacaktı. Ama şu anda kafamı kurcalayan başka şeyler var; direksiyondaki bu herif hakkında hiçbir fikrimin olmaması beni çok rahatsız ediyor, kim bu herif, onu kim uydurmuş ve benim öyküme nasıl gelmiş? Benim planım, küçük bir oğlan ve bir bisikletle ilgiliydi, bir motosiklet çetesi ve Kolombiyalı emekli bir tabutçuyla ilgiliydi. Küçük bir köpeğe de simgesel önemi olan bir rol düşebilirdi. Yirmi sayfa taslak, çoğu gerçekten iyi, şimdiyse bunları fırlatıp atabilirim.

Artık otobandan çıkıyorlar, Zürich şehrinin dış mahallelerindeki evler karşılarında beliriyor: minik bahçeler, süt reklamları, daha çok minik bahçe, büyük sırt çantalı öğrenciler. Adam birdenbire frene basıyor, inip caddeye çıkıyor, arabanın etrafından dolanıp Rosalie'ye kapıyı açıyor. "Hanımefendiciğim!"

Rosalie arabadan iniyor. "Geldik mi?"

"Elbette!" Saçma olacak kadar aşağıya eğilerek reverans yapıyor, kolları gevşek gevşek aşağı sarkıyor, ellerinin tersi ıslak asfalta değiyor. Birkaç saniye kıpırdamadan öyle kalıyor, sonra doğruluyor. "Kesinlik meselesiyle ilgili. Sizin kafanızda hep kesinlik meselesi var. Bunu düşünün." Adam dönüp kocaman adımlarla oradan uzaklaşıyor.

"Ama arabanız!" diye sesleniyor Rosalie.

Ama o çoktan köşeyi dönüp kayboldu bile, Citroën orada öylece kalıyor, sinyalleri yanıp söner halde, kapısı da açık. Rosalie gözlerini kırpıştırıyor, üzerinde sokak ismi yazılı levhayı gözleri net olarak seçiyor ve rahatlama, afallama ve öfkeyle karışık bir hisle fark ediyor ki, adam onu yanlış yerde indirmiş.

Rosalie elini kaldırıyor, bir süre yağmurun altında duruyor, gittikçe daha da ıslanıyor, kendini öyle zavallı hissediyor ki, tarifi mümkün değil. Nihayet bir taksi duruyor. Biniyor, doğru adresi söylüyor ve gözlerini kapıyor.

Bırak da yaşayayım, diye son bir kez daha deniyor. Senin öykün. Unut öyküyü. Yaşasam ne olur?

Gerçekten varmışsın gibi bir yanılsamaya tutunuyorsun, diye yanıtlıyorum. Ama sen sözcüklerden oluşuyorsun, belirsiz imgelerden, birkaç basit düşünceden ve bunların hepsi başkalarına ait. Sen acı çektiğini söylüyorsun. Ama sen acı çeken kişi değilsin, öyle biri yok!

Ne iş! Al kıçına sok!

Bir an dilim tutuluyor. Onu kimin böyle konuşturduğunu bilmiyorum. Ona hiç yakışmıyor, tarzına ters, benim metnime zarar veriyor. Lütfen kendine gel!

İstemiyorum. Ağrılarım var. Bir gün senin de başına gelecek, bir gün biri de sana, senin var olmadığını söyleyecek.

Rosalie, fark da bu zaten. Ben varım.

Öyle mi dersin?

Ben benlik sahibiyim, duygularım ve ruhum var, ölümsüz değil belki ama yine de gerçek. Neden gülüyorsun?

Şoför etrafına bakınıp omuz silkiyor, yaşlılar amma da tuhaflar! Arabanın silecekleri aniden çalışıyor, su birikintilerinden yağmur sıçrıyor, insanlar şemsiyelerinin al-

tından bakıyorlar. Son yolculuk, diyor Rosalie usulca ve bunun gerçekten bir son yolculuk olması ona hem dokunaklı hem de yanlış görünüyor. Nasıl yaşamış olduğun fark etmez, diye geçiriyor aklından, sonunda hep dehşet var. Artık geriye sadece, dakikaların geçip gitmesini beklemek kaldı. Önünde daha yirmi dakika var, hepsi de saniyelerle dolu; uzun bir süre bu, saat daha binlerce kez tik tak edecek; son, henüz pek gerçeklik kazanmış değil.

"Geldik," diyor şoför.

"Geldik mi?"

Şoför başıyla onaylıyor. Rosalie döviz bozdurmadığını fark ediyor; yanında İsviçre Frankı yok. "Lütfen bekleyin. Hemen döneceğim."

Rosalie arabadan inerken, son yaptığı işin taksi parasını ödememek için birini dolandırmak olmasını algılamakta güçlük çekiyor. Ama hayat böyle pirüpak değil, çapraşık bir meseledir işte, üstelik artık hiçbir şeye karşı sorumluluk da yok. İşte şurada üzerinde zil düğmelerinin durduğu tahta parçası, burada da, sarıki ölüm değil de başka bir anlama geliyormuşçasına, derneğin adı. Rosalie kapıyı çalıyor, kapının kilidi gıcırdayarak hemen açılıyor.

Asansör eski; kabini çeken halatlar gıcırdıyor. Asansörde, o ana kadar bu binaya adım atacağına hiç inanmadığını fark ediyor. Asansör duruyor, kapı yana kayarak açılıyor ve Rosalie'nin onu tekrar aşağı indirecek düğmeye basmasına engel olmak istiyormuşçasına, birdenbire boşluğun içinden çelimsiz, saçlarını ortadan ayırmış bir adam beliriyor. "İyi günler, ben Freytag."

Şimdi ne olacak?

Biliyorum, aslında her şeyi anlatmalıydım. Rosalie'nin bekleme odasından çıkıp içinde ölünen şu odaya gidişini. Masayı, sandalyeyi, yatağı betimlemeliydim, mobilyaların nasıl yıpranmış olduğunu, gömme dolabın

üzerinde nasıl acayip hır toz tabakası olduğunu, her şeyin nasıl kullanılmış ama aynı zamanda da burada kimse yaşamamış gibi göründüğünü tarif etmeliydim. Tabii bir de kamera var; kameradan da söz etmeliydim, ölümcül hastaların zehri kendilerinin içtiklerini, kimsenin onları bunu almaya zorlamadığını belgelemek için konmuş kameradan; derneğin kendini hukuki açıdan garantiye alması gerekiyor. Rosalie'nin nasıl oturup kafasını ellerine dayadığını, pencereye doğru attığı bir bakışın ona uzaklardaki sisli göğü son bir kez nasıl gösterdiğini, bitkinlik korkusunun nasıl hafiflediğini, belgeleri nasıl imzaladığını –buraya lütfen, bir de buraya, sonra buraya da, hanımefendi– ve nihayet zehirli bardağın önüne nasıl konduğunu gözler önüne sermeliydim. Bardağı dudaklarına nasıl göturdüğünü anlatmalıydım, suyla karışık sıvıya bakarkenki direnç ile istek karışımına değinmeli, kısacık tereddüdünden söz etmeliydim, çünkü sonuçta hâlâ vazgeçebilir ve sırf bırkaç günlüğüne de olsa, ağrılar ve her türden aksiliklerle dolu hayatı seçebilir, sonrasında da bunun aksi yönünde karar verecek olsa bile; cesaretle o kadar ileri gitti ki, bu kadar yaklaşan insan eşikten dönmez. Anılarının son kabarışını da anlatmalıydım: durgun gölün kenarında oynanan oyunlar, anne şefkatiyle dolu bir kadının nemli dudakları, pazar gazetesinin ardındaki baba, okulda yanında oturan kız ve o zamanlardan beri hiç hatırlamadığı oğlan, bir de büyükannesinin evindeki kafeste bulunan ve net olarak bir iki kelime söyleyebilen şu kuş Aslında tüm bu yetmiş iki yıl boyunca hiçbir şey onu, bu konuşan hayvan kadar büyülememiştir.

Evet, bu iyi bir öykü olabilirdi, gerçi biraz duygusal olurdu ama melankoli mizahla, vahşet bir parça felsefeyle dengelenirdi. Her şeyi düşünmüştüm. Oysa şimdi?

Şimdi bunu mahvediyorum. Perdeyi söküp atıyorum, görünür oluyorum ve asansörün kapısında Frey-

tag'ın yanında ortaya çıkıyorum. Freytag bir saniye boyunca şaşkın gözlerle bakıyor, sonra rengi atıyor, toz misali uçup gidiyor. Rosalie, sen sağlıklısın. Madem bunu hallettik, bari yine genç ol. Baştan başla!

Rosalie daha yanıt veremeden ben tekrar kayboluyorum. O, gıcırdayarak aşağı inen asansörün içinde, aynadan kendisine yirmi yaşında bir kadının bakmasını kavrayamıyor. Dişleri biraz çarpık, saçları çok zayıf ve boynu fazla ince, güzellik timsali olmadığı kesin ama ona bu kadarını da bahşedemem. Öte yandan neden olmasın! Artık bunun önemi yok ki!

Teşekkür ederim.

Bunun için fazla acele etme, diyorum bitkin bir halde.

Rosalie sokak kapısını açıp artık ağrımayan bacaklarıyla sokağa zıplıyor. Kıyafeti üzerinde tuhaf duruyor: yaşlı kadınlar gibi giyinmiş bir genç kız. Taksi şoförü tanıyamadığı için onu durdurmuyor, parasını alamadan öylece kalakalıyor, yarım saat sonra da hâlâ orada durmuş, sürekli işleyen taksimetreye giderek artan bir kaygıyla bakıyor olacak ve sonunda binadaki tüm kapıları çalacak. Demekte ona, aslında bekledikleri yaşlı bir kadın olduğunu ama kadının randevusunu dikkate almak istemediğini söyleyecekler. Küfrü basıp kendi yoluna devam edecek bunun üzerine ve o akşam karısının yaptığı korkunç yemeği tıkınırken her zamankinden daha suskun olacak. Çok uzun zamandır onu öldürmeyi düşünüyor zaten, zehirlemeyi, bıçakla ya da elleriyle öldürmeyi ama o gün bunu gerçekten yapmaya karar veriyor. Ama bu başka bir öykü.

Ya Rosalie? Rosalie cadde boyunca yürüyor, adımlarını büyük büyük atıyor, sevinçten hâlâ kendinde sayılmaz ve bir an bana, doğru davranmışım, sanki en yüce şey iyilikmiş ve anlatının pek önemi yokmuş gibi geliyor.

Ama aynı zamanda, günün birinde birisinin de benim için aynısını yapacağına dair saçma bir umuda kapılmadığımı da söyleyemem. Zira bir başkası dikkatini bana çevirmediği sürece bir hiç olmayı, bu başkası gözlerini benden başka tarafa çevirdiği anda benim yarı sahici varlığımın sona ermesini Rosalie gibi ben de düşünemiyorum; tıpkı şimdi olduğu gibi, bu öyküyü nihai olarak terk ettiğimden, Rosalie'nin varoluşu sona eriyor. Varken birden yok oluyor. Ölüm kalım savaşı vermeden, acı ya da öte dünyaya geçiş olmadan. Şaşkınlıktan ne yapacağını bilmeyen tuhaf giysili bir kız havada hafif bir esinti artık, sadece birkaç saniye süren bir ses, benim olduğu kadar bu paragrafı okuyan sizlerin de hafızasında solup giden bir anı.

Geriye kalan bir şey varsa, o da yağmurlu bir sokak. İki çocuğun pelerinlerinde inci gibi parıldayan su, şurada ayağını kaldırmış bir köpek, esneyen bir kanal işçisi ve tanıdık olmayan plakalarıyla köşeyi dönen üç otomobil, sanki çok uzaklardan gelmişler: yabancı bir gerçeklikten ya da en azından bambaşka bir öyküden.

Çıkış Yolu

Otuz dokuz yaşında olduğu yıl, yaz aylarının başında, oyuncu Ralf Tanner kendine gerçekdışı hale geldi.

Birdenbire telefonu hiç çalmaz oldu. Hayatındaki eski dostlar ortadan kayboldu, mesleki planları hiç neden yokken başarısızlıkla sonuçlanmaya başladı; kendince sevdiği bir kadın, onun telefonda kendisini feci şekilde işlettiğini iddia etti; diğeri, yani Carla ise, ona hayatının en kötü sahnesini yaşatmak üzere bir otelin lobisinde belirivermişti: Bağırmıştı, hem de üç kere, yerine başkasını bulmak bu kadar mı kolaydı! İnsanlar durup sırıtarak seyretmiş, bazıları cep telefonlarıyla olayı kaydetmişti ve Carla tüm gücüyle saldırdığı sırada, Ralf Tanner bu saniyelerin internete düşeceğini ve en iyi filmlerinin ününü bile gölgede bırakacağını biliyordu. Bundan çok kısa bir süre sonra alerji yüzünden çoban köpeğini başkasına vermek zorunda kaldı. Endişeyle kendi içine kapandı ve kimseye göstermeye cesaret edemediği resimler yaptı. Orta Asya kelebeklerinin kanatlarındaki desenlerin yer aldığı fotoğraf kitapları satın aldı ve saatlerin profesyonelce nasıl parçalarına ayrılıp sonra nasıl tekrar bir araya getirileceğini anlatan kitaplar okudu ama bir saat üzerinde bunu denemeye hiç kalkışmadı.

Gün boyunca adını Google'da defalarca aratmaya başladı, kendi hakkında yazılmış sürüyle Vikipedi maddesindeki yanlışları düzeltiyor, türlü türlü veri bankalarındaki rol listelerini kontrol ediyor, İspanyol, İtalyan ve Hollandalı tartışma forumlarına katılanların görüşlerini bin bir güçlükle çeviriyordu. Bu forumlarda yabancı insanlar onun yıllar önce ağabeyiyle arasının gerçekten bozulup bozulmadığını tartışıyorlardı, ağabeyine hiçbir zaman tahammül edememiş Ralf Tanner ise, sanki bunlar arasında kendi yaşamı açısından önem taşıyan bir açıklama olma ihtimali varmış gibi, onların görüşlerini okuyordu.

YouTube'da, oldukça başarılı bir Ralf Tanner taklitçisinin oynadığı bir sahnenin kaydını buldu: kendisine insanı yanıltabilecek kadar benzeyen, sesi ve hareketleri kendisininkilerle neredeyse aynı olan bir adam. Sistem, bunun sağında, kendi ismiyle bağlantılı başka video seçenekleri de sunuyordu: filmlerinden kesitler, iki röportaj ve tabii ki otelin lobisinde Carla'yla olan sahne.

Ralf Tanner o akşam, uzun zamandır peşinden koştuğu bir kadınla dışarı çıktı. Ama onun karşısında otururken, birden kadının gevezelikleriyle ilgileniyormuş gibi yapamaz oldu. Diğer masalardaki insanların bakışları, fısıldaşmaları ve gözlerini dikişleri, tüm bunlar onu her zamankinden daha çok rahatsız etti. Kalkıp restorandan ayrılırlarken, bir adam önlerine atlayıp çekingenlik ve inatçılıkla karışık her zamanki tavırla bir imza istedi.

"Ben ona benziyorum sadece, o kadar," dedi Ralf.

Adam şüpheyle ona baktı.

"Meslek icabı yapıyorum bunu. Sahneye çıkıyorum. Ben taklitçiyim."

Adam yoldan çekildi. Kadın dakikalar sonra bile takside hâlâ gülmekten kırılıyordu, onun bu esprili yanıtını öyle zekice bulmuştu ki!

O gece, Ralf yatağın yanındaki kurşuni aynada çıplak siluetlerinin nasıl birleştiğini seyrederken, bu dümdüz yüzeyin diğer tarafına geçmeyi tüm varlığıyla istedi ve ertesi sabah yanında kadının sakince nefes alıp verdiğini duyduğunda, bir yabancı yanlışlıkla bu odaya girmiş gibi hissetti; üstelik bu yabancı, yanındaki kadın değildi.

Çok uzun zamandır, fotoğraf çektirmenin yüzünü eskittiğini düşünüyordu. Acaba bir insanın filme alındığı her seferinde bir başkası mı ortaya çıkıyor, kendi içinden dışarı ittiklediği ve tam başarılı olamamış bir kopya mı oluşuyordu? Ünlü olduğu onca yılın ardından, kendinden sadece küçük bir parça kalmıştı sanki geriye, bir de ölse, işte o zaman gerçekten ait olduğu yerde, sadece ama sadece orada olabilecekti: filmlerde ve sayısız fotoğrafta. Hâlâ nefes alıp veren, acıkan ve şu veya bu nedenle oradan oraya sürüklenip duran bu beden nihayet rahatsız etmezdi o zaman; sinema yıldızına zaten pek de benzemeyen bir bedendi bu. Gerçekten beyazperdedeki Ralf Tanner gibi görünmesi için ne kadar uğraş ve makyaj, ne kadar zahmet ve şekillendirme gerekliydi.

Malzacher'i, menajerini aradı, Valparaiso Film Festivali'ne yolculuğunu iptal etti ve Looppool adlı, şehir merkezine uzak bir diskoteğe doğru yola koyuldu. İnternette, o gün bu diskotekte ünlü sinema yıldızlarının dublörlerinin sahneye çıkacağını görmüştü. Şoförünü dışarıda bekletip içeri girdi. Yıllardır kendini hiç böyle çekingen hissetmemişti. Biri ondan giriş parası istedi, ama Ralf'ın yüzünü görünce, eliyle geçmesini işaret etti.

İçerisi sıcak ve bunaltıcıydı, lambaların ışığı titreyerek yanıyor ve insanın gözünü alıyordu. Karşıdaki barda Tom Cruise'a benzeyen biri oturuyordu; mekânın diğer tarafında Arnold Schwarzenegger kendine yol açarak ilerliyordu, ucuz giyimli bir Lady Diana da vardı orada tabii. İnsanlar başlarını çevirip Ralf'a baktılar ama çok kısa bir

süreliğine ve öylesine, özel bir dikkat göstermeden. Sonra Diana sahneye çıktı, *Happy Birthday Mr. President* şarkısını söyledi; belli ki bir karışıklık olmuştu ama insanlar sevinçten çığlıklar atıyordu. Bir kadın ona gülümsedi. O da kadına karşılık verdi. Kadın yanına yaklaştı. Onunsa kalbi küt küt atıyor, ne söyleyeceğini bilmiyordu. Kadın yanına gelir gelmez, birden kendilerini dans pistinde bulduler ve kadın bedenini onunkine bastırdı.

Kısa bir süre sonra kendini yine podyumda buldu. İnsanlar gözlerini dikmiş ona bakıyorlardı, o da *Ben Aydaki Adamım*'da Anthony Hopkins'le olan ünlü diyaloğunu söyledi. Anthony'yi çok iyi becerdi, kendi repliklerindeyse kendinden emin değildi. İnsanlar alkışladı, tezahüratlar yaptılar, podyumdan atlayıp tekrar salona indi ve dans ettiği kadın onun kulağına, adının Nora olduğunu söyledi.

Diskoteğin sahibi omzuna vurup ona elli avro verdi. "Mükemmel değilse de, fena değildi. Tanner daha farklı konuşur, ellerini tutuşu da şunun gibidir." Hareketi taklit etti. "Ona çok benziyorsun ama tavırlarını taklit etmeyi henüz beceremiyorsun. Filmlerini daha çok seyret! Gelecek hafta tekrar gel."

Ralf kadınla sokakta karşılaşınca ürktü. Onu alıp evine götüremeyeceği aklına geldi. Evi ve hizmetkârları görürse, olduğunu iddia ettiği kişi olmadığını anlayacaktı ya da daha doğrusu, tam da o kişi olduğunu. Bekleyen şoförü görmemiş gibi yaptı, bir taksi çevirdi ve şu sırada kendisine misafir gelmiş ağabeyi hakkında bir şeyler uydurdu; kadın, bu sözlerin tek kelimesine bile inanmadığını ve onun evli olduğunu düşündüğünü gösteren bir bakışla, evinin dağınık olduğunu söyledi.

Ralf Tanner, kadının küçük ama çok düzenli dairesinde hayatının en güzel gecesini geçirdi. Kendisi değil, başkası sardı Nora'nın bedenini, kendisinin hayatında

hiç sahip olmadığı bir güçle bir o yana bir bu yana savurdu onu. Sabahın erken saatlerinde Nora, Ralf'ın ensesini hafifçe okşayarak onun muhteşem olduğunu söyledi. Birçok kadın söylemişti bunu ona ama hiçbirinin ciddi olmadığını biliyordu.

Ertesi gün, Matthias Wagner adıyla, Nora'nın yakınlarındaki ferah bir evde mobilyalı bir oda kiraladı. Afallayan ev sahibi gözlerini dikip bakınca, Ralf'ın ona, ek iş olarak taklitçilik yaptığını söylemesi yeterli oldu. Bütün haftayı ya orada ya da Nora'nın yanında geçirdi, caddede bir aşağı bir yukarı dolaştı ve kim olduğu ve ne iş yaptığı çevrede ağızdan ağıza dolaşıp yayıldığı için kimsenin dönüp ona bakmamasının keyfini çıkardı.

Ama Looppool'da ikinci kez sahneye çıktığında pek de iyi bir izlenim uyandırmadı. Sahnede durmuş metnini okurken, birdenbire kendini kaybolmuş gibi hissetti. Bir şeyler ters gitti, tutulup kaldı, sesi zor çıkıyormuş gibiydi ve o sahnede ellerini nasıl tuttuğunu hatırlamaya çalıştığında, bunu aslında nasıl yaptığını, neler hissedip neler düşündüğünü hatırlayamadı, bunun yerine karşısında kendisinin beyazperdedeki görüntüsünü gördü sadece. İzleyenlerin ilgisinin dağıldığının farkındaydı, onu gösterisini tamamlamaya zorlayan tek şey, oyuncu içgüdüsüydü.

Sonra gördü ki, Ralf Tanner'i canlandıran diğer oyuncu da oradaydı işte. Etkileyici bir mükemmelliğe ulaştığını YouTube'dan biliyordu ama fiziksel benzerliği daha da şaşırtıcıydı. Tokalaşması sağlamdı, bakışları keskindi, ki Ralf bunu beyazperdedeki kendinden biliyordu. İriyarı ve geniş omuzluydu, kuvvetlilik, sağlamlık ve cesaret ışığı yayıyordu.

"Bu işi uzun zamandır yapmıyor olmalısınız," dedi.

Ralf omuz silkti.

"Ben ikinci filminden beri onunlayım. Başta bunu

ek iş olarak yapıyordum, o sıralar hâlâ kayıp eşya bürosunda çalışıyordum. Sonra Ralf hızla popüler oldu, ben de işimden ayrıldım." Adam gözlerini kısmış, Ralf'a bakıyordu. "Sizin de asıl mesleğiniz artık bu mu? Çok alıştırma yapmak gerekir. Çok zordur. Bir insanı canlandırabilmek için, onunla yaşamak gerekir. Sokaklarda dolaşırken çoğu kez bunu Ralf Tanner olarak yaptığımı fark etmiyorum bile. Ben o olarak yaşıyorum. Onun gibi düşünüyorum, bazen günlerce sürdürüyorum bu rolü. Ben, Ralf Tanner'im. Bu, yıllar alır."

Looppool'ün sahibi ona bu kez sadece otuz avro vermeye kalkıştı. Gerçekten de gösteri muhteşem sayılmazdı ve benzerlik konusunda da pek başarılı olmamıştı.

Bir an içinde bir öfke alevlendi. Adamın gözlerinin içine baktı, belli ki adam da düzinelerce filmden tanıdığı bu bakışı gerçekten hissetti; geriledi, ayakkabılarının ucuna baktı ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Eli cebine kaydı ve Ralf adamın az sonra bir banknot daha çıkaracağını anladı. Ama sonra, gücünün nasıl azaldığını ve öfkesinin dağıldığını hissetti. Adam ona, daha acemi olduğunu söyledi.

"Tamam öyleyse." Adam da ona işkilli bir bakış fırlattı. Cebinden çıkardığı eli boştu.

"Bunun için uğraşacağım," dedi Ralf. Aslında bunda hoşuna giden bir şeyler vardı. Nihayet özgür olduğunu kanıtlamıyor muydu mu bu?

Hayır, diye düşündü Matthias Wagner'in kaldığı yere tramvayla giderken. Tabii ki böyle bir şeyi kanıtlamıyordu, kendini gözlemlemenin insanı şaşkına çevirdiğini, yolundan saptırdığını ve zihin gücünü kırdığını gösteriyordu sadece, dışarıdan bakılıp tüm açıklığıyla izlendiğinde, hiçbir insanın kendine benzemediğini kanıtlıyordu. Bir sonraki istasyonda indi, bir taksi çevirdi ve evine gitti.

Evde uşağı Ludwig'den kendisine köpük banyosu

hazırlamasını istedi ve bu arada cep telefonuna gelmiş mesajlara yanıt vermeye niyetlendi. Ama hiç mesaj yoktu. Anlaşılan kimse yokluğunu hissetmemişti. Onun işlerini bir başkası takip etmişti sanki.

Ertesi günü huzursuz ve dalgın geçirdi. En iyi arkadaşı, başarısız tiyatro oyuncusu Mogroll, hiç beklenmedik bir biçimde aşırı dozda ilaç almıştı. Bunu kasıtlı mı yapmıştı, yoksa yanlışlıkla mı, kimse bilmiyordu. Önceden aramamış, onunla konuşmamış, veda notu da bırakmamıştı. Ralf anlam veremedi buna.

Kişisel antrenörü her çarşamba olduğu gibi ona şınav çektirdi ve karın kasları için daha fazla antrenman yapması gerektirdiğini söyledi: Bir sonraki filmde gömleksiz sahneler vardı, rezil etmemeliydi insan kendini, ne de olsa artık yaş kemale ermişti.

Sinema forumlarına göz attı, hakkında yeni bir şeyler olup olmadığına baktı ama mesajlardan birinde, onun kafadan çatlak ve maymun gibi çirkin olduğunun yazdığını görünce, bunları okumaktan vazgeçti. Kim yazardı ki böyle bir şeyi ve niye? Menajerini aradı, ardından da yaltakçı halinden hiç hazzetmediği yönetmen Brankner'e telefon açtı. Brankner'in kendisinden hiç hoşlanmadığını ama kendisine muhtaç olduğunu biliyordu, çünkü kendisi filme onay vermezse maddi destek alınamıyordu. Konuşmanın ortasında Ralf telefonu kapadı. Miguel Auristos Blancos'un *Barış, Gel Yerleş Ruhumuzun Derinliklerine* adlı romanının sayfalarını karıştırdı bir süre, sonra bir aşağı bir yukarı dolaşıp durdu ve birdenbire evin her köşesine dağıtılmış olduğunu fark ettiği uzun kristal vazolardaki çiçeklere baktı. Çiçek sevmezdi ki, vazoların buraya nasıl geldiğini bilmiyordu. Ludwig kendi kafasından karar verip mi almıştı bunları? Yavaş yavaş yaşlanıyor, acayipleşiyordu bu adam. Ralf bir süre duvar aynasının önünde durup mimiklerinin her geçen

saniye kendisine nasıl yabancılaştığını izledi. Sonra da villadan ayrıldı.

Matthias Wagner'in sokağına varınca derin bir soluk aldı. İşte süpermarket şuradaydı, yanında da gazete bayisi. Merdiven boşluğuna yemek kokusu sinmişti. Şişman bir kadın umursamaz bir tavırla selam verdi. Odası onu kayıp bir yuva gibi karşıladı.

Televizyon seyredip kutu bira içti. Bir haber spikeri savaş, Ortadoğu, bir bakanın ziyareti ve ertesi günün hava durumu hakkında bir şeyler söyledi. Bir ev kadını kolunu kaldırmış, elinde renkli bir havlu tutuyordu, ardından nedense çimenlikte koşan bir fil, sonra da Ralf Tanner belirdi ekranda, metropol trafiğinde direksiyon kıvırdığı ve yan koltukta oturan sarışın bir kadınla konuştuğu görüldü. "Zaman akıp gidiyor, tüm bu insanlar toprak oluyor!"

"Ama belki de," dedi kadın, "biz engel olabiliriz buna."

Arka arkaya patlama görüntüleri ekrandan hızla geçti: Bir araba havaya uçtu, bir petrol kuyusu –alevler denizin üzerinde dönüyor, tablo gibi bir görüntü oluşturuyordu–, sonra bir gökdelen, görüntü o kadar netti ki, havada uçuşan kırık cam parçaları güneşte parıldıyordu. Ardından tekrar Ralf Tanner'in yüzü, altında da siyah bir zemin üzerinde şu harfler: *ATEŞ VE KILIÇLA*. Sinemalarda.

Ne saçmalık, diye düşündü Ralf. Ne kadar utanç verici.

Bu çekimleri hatırlamadığını da ancak o zaman fark etti. Tabii film hakkında o güne kadar hiçbir şey duymadığını da.

Bir süre televizyondaki programlar arasında gezindi ama filmin fragmanına bir daha rastlamadı. Aşağı indi, caddeden karşıya geçip oradaki internet kafeye gitti. Ka-

fenin sahibi onu zaten tanıyordu ve gülümseyerek onu bilgisayarlardan birine götürdü.

Ateş ve Kılıçla imdb.com'da listedeydi. Önceki hafta gazetelerde hakkında oldukça olumsuz yorumlar yapıldığı anlaşılan filme ilişkin bir Vikipedi maddesi bile vardı. Movietalk adlı forumda biri Tanner'in güçlü oyunculuğunu övüyordu. Ama niçin böyle bir işin içinde yer almıştı ki? Belki de, diye yanıtlıyordu bir başkası, paraya ihtiyacı olmuştu, içinde bulunulan yaşam koşullarında hiç de şaşırtıcı sayılmazdı bu. Üçüncü bir kişi, Tanner'in şu sıralar Los Angeles'ta bulunduğu bilgisini veriyor, dördüncü bir kişiyse buna itiraz ediyordu: Tanner, Çin'de promosyon turnesindeydi. Bu kişi bir link de eklemişti ve Ralf linke tıkladığında, bir Çin gazetesinin internet sayfası karşısına çıktı. Büyük bir fotoğrafta Ralf, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle iki görevlinin elini sıkarken görülüyordu. Ama o, bu insanları tanımıyordu, Çin'e hiç gitmemişti. Parayı ödedi ve öğleden önce saatlerinin parlak güneşine doğru sallana sallana ilerledi.

Ateş ve Kılıçla mı? Nora filmi tabii ki seyrettiğini söyledi. Hoşuna da gitmişti üstelik. Eleştirmenlerini ne dediği hiç önemli değildi. İç çekti. Otuz yaşından beri Ralf Tanner'e tapardı. Onun tüm filmlerini görmüştü.

"O yüzden mi peki? Ona benzediğim için mi?"

"Yok canım, o kadar da benzemiyorsun. Belki de başka birini taklit etmelisin. İyisin, tamam ama... Doğru kişi o değil."

Ralf'ın bakışları duvar aynasına kaydı. İşte oradaydı Nora, işte oradaydı kendisi de, orijinallerin hangi tarafta, suretlerin nerede olduğu pek belli değilmiş gibi göründü birden. Nora'nın saçlarını okşadı, aklının karıştığını belli etmemek için bir şeyler mırıldandı ve merdivenlerden inip tramvay durağına doğru gitti.

Tramvayda kimse onunla ilgilenmedi. Elinde olma-

dan camda görüntüsünü yakalamaya çalıştıysa da başaramadı, aynı şekilde vitrinlerde de göremedi, sanki hiçbir yerde yansıtıcı bir yüzey kalmamıştı. Caddenin kenarında *Ateş ve Kılıçla*'nın iki afişini gördü. Ceplerinin boş olduğunu, nefes nefese villanın kapısına vardığında ancak fark etti. Telaştan anahtarını kaybetmiş olmalıydı. Zile bastı.

"Benim," diye seslendi mikrofona. "Erken döndüm."

"Kim?"

Yutkundu. Ardından, bu yanıtın işe yaramayacağının bilinciyle tekrarladı: "Ben."

Hoparlör kapandı. Otuz saniye sonra evin kapısı açıldı: Ludwig dışarı çıktı ve ayaklarını sürüyerek attığı adımlarla çimenlerin ortasından geçti. Parmaklıklara yaslandı, buruşuk yüzü demirlerin arasından bakıyordu.

"Benim," dedi Ralf üçüncü kez.

"Sen kimsin peki?"

Ludwig'in felsefi bir soru yöneltmeyip aksine kendisini gerçekten tanımadığını anlayabilmesi için bir an geçmesi gerekti.

"Ben Ralf Tanner'im!"

"Patron buna çok şaşıracak."

"Erken geldim."

"Patron çoktandır evde," dedi Ludwig. "Lütfen artık gider misiniz?"

"Burası benim evim!"

"Polisi arayacağız."

"Şu... şu Ralf Tanner olduğunu iddia eden adamla konuşabilir miyim?"

"O sizsiniz."

"Efendim?"

"Ralf Tanner olduğunu iddia eden adam sizsiniz."

"Ralf Tanner'le... konuşabilir miyim?"

Ludwig hafif bir gülümsemeyle ona baktı. "Ralf

Tanner çok ünlü bir oyuncudur. Yüzlerce insan ondan bir şeyler ister. Telefonu hiç susmaz. Sırf ona benziyorsunuz diye sevineceğini ve sizinle çene çalmak için işini bırakacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Ludwig, beni tanıman lazım!"

"Adımı biliyorsunuz. Tebrikler. Peki, beni ne zaman işe aldınız?"

Ralf alnını ovuşturdu. Bu soru da nereden çıkmıştı? Bunu hatırlamayacak kadar kafası karışıktı. Sanki Ludwig her zaman yanında olmuştu, uşağın sürekli şaşkın ifadeli o kırışık yüzü tüm hayatı boyunca ona eşlik etmişti sanki. "Başka biriyle konuşabilir miyim? Malzacher'i telefona getirebilir misin?"

"Beyefendıcığım, size benden tavsiye. Tabii ki böyle de yapabiliriz. Tüm malikâneyi ayağa kaldırabilirsiniz. Hatta Ralf Tanner'in bizzat dışarı çıkmasını da sağlayabilirsiniz. Ama ne geçecek elinize? Bir sürü maskaralık, gülünçlük, polisle son derece tatsız bir karşılaşma; hatta, böyle davranmaya devam ederseniz, men davası. Uğraştığınız kişi bir star. Boyle bır konuda tolerans söz konusu olmaz. O kendını korumak zorunda. Anlıyorum, sizin hayatınızdaki rolü büyük, tüm filmlerini biliyorsunuz, onu takip ediyorsunuz ve o da sizi takip ediyor, daha iyi bir izleyici kitlesi yok onun da ama siz şimdi geçmemeniz gereken bir sınırda duruyorsunuz Evinize gidin. Ben artık yaşlıyım, çok şey gördüm geçirdim, insanların kendilerini mutsuz etmelerini istemem. Siz kibar birine benziyorsunuz. Toplayın kendinizi!"

Başı döndü. Ağzını açtıysa da tekrar kapadı. Nefes alıp tekrar nefes verdi. Güneşe doğru gözlerini kırpıştırdı.

"İyi misiniz?" dıye sordu Ludwıg. "Bir bardak su ister misiniz?"

Hayır anlamında başını salladı, dönüp yavaşça ora-

dan uzaklaştı. Villalar, çitler, yüksek bahçe duvarları vardı çevresinde. Güneş alçalmıştı. Havada, biçilmiş çim kokusu vardı. Durdu ve yere oturdu.

Ne olmuştu? Bir sahtekâr kendisinin yerine mi geçmişti? Muhtemelen Looppool'de karşılaştığı taklitçiydi bu; belki de kendisini gözlemlemiş, doğru anı beklemiş ve onu Matthias Wagner adlı bir adam rolüne, bir seyirci, taklitçi ve hayran rolüne büsbütün sıkıştırmıştı. Kendisine benzeyen birinin varoluşuna, onun varoluşunu kendisininkiyle değiştirecek kadar batmış bir adam. Oluyordu böyle şeyler. Gazeteler yazıyordu bunları. Düşünceli düşünceli kimliğini çıkardı, üzerinde yazılı ismi ilk kez okuyormuş gibi okuyup tekrar yerine koydu.

Başını kaldırıp baktı. Caddenin karşı tarafında bahçe kapısı açılmıştı. Ludwig ile Malzacher dışarı çıktılar, aralarında da iriyarı, güçlü Ralf Tanner.

Kendisinin eskiden böyle güzel bir vücut yapısına sahip olduğunu hatırlamıyordu. Onu kendi yaşamından kovup atmış olan hem kim idiyse, bunu mükemmel bir şekilde yapmıştı, o doğru kişiydi, eğer Tanner'in varoluşunu hak eden biri varsa, o da şu karşıdaki kişiydi. O ne heybet, o ne karizma! Villanın önüne bir otomobil geldi, Ralf Tanner kapıyı açıp şoföre başıyla işaret etti ve arka koltukta gözden kayboldu. Malzacher de onun arkasından bindi, Ludwig bahçe kapısını kapadı.

Araç önünden geçerken Matthias Wagner hemen yerinden fırlayıp reverans yaptı ama camlar karartmalıydı ve sadece kendisinin camdaki yansımasını gördü. Otomobil de zaten önünden geçmiş, köşeyi dönmüş ve gözden kaybolmuştu.

Ellerini cebine sokup cadde boyunca yavaşça yürüdü. Öyleyse çıkış yolunu bulmuştu. Özgürdü.

Otobüs durağında durdu ama sonra vazgeçti ve yürümeye devam etti, şimdi canı istemiyordu. İnsan bir

stara benzeyince, toplu taşıma araçlarını kullanmak her zaman rahatsız ediciydi. İnsanlar gözlerini dikip bakar, çocuklar aptalca sorular sorar ve cep telefonlarıyla fotoğraf çekilirdi. Ama keyifli olduğu da olurdu. Bazen insan kendini bir başkası gibi hissediyordu.

Doğu

Buranın sıcak olduğunu önceden nereden bilecekti ki? Gözünde hep karla kaplı bozkır görüntüleri canlandırmıştı, bozkırda esen dondurucu bir rüzgâr, uçuşan karlar, çadırların önünde göçebeler, Tibet sığırları ve yıldızlarla dolu kudretli gökyüzünün altında gece yakılmış kamp ateşi. Oysa gerçek öyle değildi, şantiyelerin kokusu geliyor, otomobiller korna çalıyor ve güneş kavuruyordu. Başının etrafında bir sinek vızıldadı. Hiçbir yerde bankamatik yoktu. Dün bankasındaki kadın onunla dalga geçmişti: Bu tür para birimleri kullanılmıyordu orada, bunu daha gelmeden kendi ülkesinde halletmesi lazımdı.

Orada öylece duruyordu, gece boyunca sürmüş bitmek bilmez bir uçuşun ardından, bu benzin kokusunun tam ortasında. Uçakta yanına dev gibi bir adam oturmuş, tüm uçuş boyunca da horlamıştı. Adamın eli ne zaman kendisinin kucağına düşse, ne diye hemen atlayıp bu yolculuğa çıkmaya gönüllü olduğunu sorup durmuştu kendine. Ama gezegenin uzak bir köşesini görmeyi merak etmiş ve hemen karar verip evet demişti bir kere.

Kısa bir süre sonra postayla bir uçak bileti gelmişti. İlişikteki mektubun –kötü bir İngilizce'yle yazılmıştı– altın renkli bir mührü vardı, mühürdeki desenin uçan bir kuşa mı, güneşin doğuşuna mı, yoksa şapkalı bir adama

mı benzediği belli değildi. Sonra elçiliğe gitmesi gerekmişti –şehrin dış kısımlarında kalan bir apartmanda üç oda–, orada üniformalı bir adam hiç konuşmadan pasaportuna vize damgasını basmıştı.

Saçları daha şimdiden terden yapış yapıştı. Terminalin kirli cam duvarındaki aksini dikkatle inceledi: kırklı yaşlarının ortalarında, çok bitkin görünümlü, ufak tefek, tombul bir kadın. Her zaman meraklı biri olduğu doğruydu ama sıkıntıya da gelemezdi. Evinde serin çalışma odasında oturmayı çok severdi, penceresinin önünde bahçe ve yanında bir fincan çay. O zaman ilham gelir, dikkatini o zaman verebilir ve işte o zaman melankolik dedektifi Komiser Regler'in çözmesi gereken çapraşık sırları uydurabilecek durumda olurdu. Polisiyeleri iyi satıyor, okurlardan bir sürü mektup alıyordu. Kocasını seviyor, kocası da onu seviyordu. Hayatı yolundaydı. Bu tür yolculuklara çıkması gerekli miydi gerçekten?

Omzuna bir el dokundu, ürkerek döndü. Yanında, üzeri lekeli takım elbisesiyle bir adam duruyordu. Elinde tuttuğu karton levhada, çarpık çurpuk harflerle kadının adı yazıyordu.

"Evet, o benim."

Adam ona kendisini takip etmesini söyledi. Adama seyahat çantasını vermek istedi ama o çoktan dönüp yürümeye başlamış, hatta bu yüzden adamın arkasından koşmak zorunda kalmıştı. Yolun karşısına geçmeleri gerekiyordu, insanlar bağırıp çağırıyor, otomobiller korna çalıyordu, karşıya vardıklarında eteği çamur olmuştu. Araba iki araçlık park yerinde çapraz duruyordu, kaputu ezilmişti, içi de karton kutularla doluydu. Bagaj da, arka koltuk da bunlarla doluydu, hatta ön koltuğun önünde bile bir tane vardı, bu yüzden ayaklarını kaldırıp çantasını kucağına almak zorunda kaldı. Bu adam ne taşıyor olabilir ki acaba, diye sordu kendi kendine. Tam keme-

rini bağlayacakken, adam küfrü basıp sertçe başını iki yana salladı, belli ki bu hareketi şoförlük becerisi konusunda bir hakaret olarak algılamıştı. Ama kadın adama karşılık vermedi.

Bütün yol boyunca adam usulca kendi kendine konuştu. Bir keresinde çok sert bir fren yaptı, pencereyi açtı ve sokağa tükürdü. "*You business*," dedi sonra. "*Kill why?*"

Kadın, adamın bu sözlerinden hiçbir şey anlamadığını göstermek için gülümsedi.

"*Everything*," dedi adam. "*Foam. Lorry?*"

Kadın omuzlarını kaldırdı.

"*Hobble*," dedi adam. "*Hobble grease. Why?*"

Kadın gergin bir tavırla güldü.

"*Why?*" Adam camı tıklattı. "*Grease, the hobble why!*"

Bunun üzerine kadın ellerini kaldırıp başını iki yana salladı ama bu, adamı daha da öfkelendirmekten başka bir işe yaramadı. Elini kolunu sallayıp orayı burayı işaret ediyor, arabanın gösterge panosuna vuruyor, bağırıyor ve trafiğe hiç aldırmıyor gibi görünüyordu. Nihayet bir gökdelenin önünde durdu. Üniformalı bir bekçi camlı kapılardan birine yaslanmış duruyor, başının üzerinde de bir bayrak rüzgârda dalgalanıyordu. Otel. Arabadan indiler.

Süt beyazı bir gökyüzüne inşaat vinçleri yükseliyordu. Yerde de teneke kutular, eğilmiş tel parçaları ve cam kırıkları vardı. Bekçi yana çekerek kapıyı açtı, kadın içeri girdi.

Otelin lobisi mermerdendi, ortada fıskıyeli bir havuz vardı ve fıskıyenin suları minik bir akıntı oluşturuyordu. Resepsiyondaki kadın İngilizce bilmiyordu. Şoför ona bir süre bir şeyler anlattıktan sonra, kadın hiçbir şey söylemeden bir anahtar çıkarıp verdi.

Hiç olmazsa oda, içinde kalınabilir gibi görünüyordu. Yatak yumuşak ve temizdi, musluk da çalışıyordu. Dışarıda bir düzine gökdelen ve fabrika bacası görülüyordu. Tam çantasını boşaltacaktı ki, telefon çaldı.

"Aşağıya inmek," dedi bir kadın sesi kırık dökük bir İngilizce'yle. "Şimdi!"

Bir soru sormak istediyse de, kadın telefonu çoktan kapamıştı. Terli bluzunu aceleyle değiştirip görev aşkıyla not defterini de aldı ve gıcırdayan asansörle aşağıya indi.

Lobide, açılır kapanır sandalyelere oturup yarım daire oluşturmuş bir sürü kadın ve erkek vardı. Ortalarında da üniformalı bir kadın duruyordu.

"En sona ben mi kaldım?"

Kadın onun kim olduğunu sordu.

"Maria Rubinstein. Ben Maria Rubinstein!"

Bunun üzerine kadın elindeki kâğıda bakıp başını iki yana salladı.

"Leo Richter'in yerine buradayım. Onun uçak biletini ben aldım. Onun yerine ben geldim."

Kadın Leo Richter'in adının listede olduğunu söyledi.

"O gelmiyor. Onun yerine ben buradayım."

Kadın eliyle terslercesine bir hareket yaptı, yabancıların aklından geçenleri anlamak ne mümkün, der gibiydi. Boş bir sandalyeyi gösterdi. Maria oturdu, kadın kısa bir konuşma yaptı. Dünyanın en iyi seyahat gazetecilerinden oluşan bu muhteşem heyetin, vatanlarının güzelliklerini tüm uluslara anlatmak amacıyla hükümet tarafından davet edildiğini söyledi. Hiçbir eksikleri olmayacak, her istekleri yerine getirilecekti. Başkan yardımcısıyla da görüşülecek, şölenlere doyulamayacaktı. Ama önce hoş geldin yemeği!

Kadın onları yan taraftaki salona aldı. Uzun bir masanın üzerinde, içinde soğuk patateslerin olduğu kâseler duruyordu. Aralarında da, yağlı et ve mayonezin olduğu tepsiler vardı.

Maria'nın da hemen fark ettiği gibi, kimse seyahat gazetecisi değildi. İki kültür muhabiri, üç tane de stajyer vardı; orada bulunma nedenleri, kendi departmanlarından başka kimsenin gelmek istememiş olmasıydı. Onların dışında *La Repubblica*'dan bir bilim muhabiri, bir de *Observer*'da vahşi kuşlar hakkında yazan cana yakın bir bey vardı. Daha yaşlıca bir kadın emekliliğinden önce *Deutschlandfunk* için çalışmıştı, kendisiyle birlikte gelen bir kadın meslektaşının orada olma nedeni ise, şu sıralar evinde ustaların olmasıydı. Maria yemekten hemen sonra yatmaya gitti.

Huzursuz uyudu. Uzaktan gelen makine sesleri yüzünden sürekli uyandı. Başında şiddetli bir ağrıyla yataktan kalktığı sırada, cep telefonunun şarj aletini unuttuğunu fark etti. İçinde bir sıkıntıyla kocasına mesaj attı. "Seni özledim." Yanıt gelmedi Kendini her şeyden çok uzakta hissetti.

Lobiye inip bir şarj aleti istedi. Resepsiyondaki kadın hiçbir şey söylemeden ona dik dik baktı, anlamamıştı. Diğerleri de yavaş yavaş geliyorlardı. Çoğunun yüzünde renk kalmamıştı, iyi uyuyamamışlardı. "Şu mayonez," dedi *Observer*'dan gelen adam. "İğrenç bir şey!"

Bir otobüsle delik deşik caddelerde iki saat yol aldılar. Maria tavşan uykusunun sersemliğini üzerinden atıp kendine geldiğinde, bir fabrika binasının önünde duruyorlardı. İşçiler toplanmış, şarkı söylüyorlardı. Rehber kadın, boş bir yürüyen bandı işaret etti. Burada ne imal edildiği anlaşılmıyordu. Bir kadın, üzerinde kalın derili domuz kızartmasının olduğu bir tabak getirdi, herkes tereddütle bir parça aldı. Koro bir şarkı daha söyledik-

ten sonra geri döndüler. Otele geldiklerinde hava çoktan kararmıştı.

Bu şekilde günler günleri kovaladı. Onları loş bir beton salondaki bir yüzme havuzuna götürdüler. Su soğuk görünüyor ve kimyasal madde kokuyordu. *La Repubblica*'dan gelen adam, yüzerek bir tur atıp atamayacağını sorunca, rehber kadın bunun kesinlikle imkânsız olduğunu söyledi. Onları bir arıtma tesisine götürdüler, ıssız bataklık arazideki bir petrol sondaj kulesine götürdüler, bir ekmek fabrikasına götürdüler, seksen yıl önce göçebe çadırlarının hâlâ kurulmakta olduğu bir yere de götürdüler. Rehber kadının söylediğine göre, bir zamanlar neredeyse her şeyi kırıp geçireceklerdi, kılıçlar, sopalar ve kırbaçlarla; atlarına atlayıp kadınlara tecavüz edecekler, tarlaları yakacaklardı ama sonra hepsinin icabına bakıldı, tek bir kişi bile kalmayıncaya kadar hepsi yok edildi. Onları parlamento binasına götürdüler, orada hepsi de aynı partiye mensup birkaç yüz milletvekili onlar için milli marşlarını söyledi, elleri kalplerinin üzerinde, başlarını kaldırıp başkanın portesine bakarak.

Onları, herhangi bir nedenden dolayı elektrik üretmeyen bir trafo merkezine ve bir ilkokula götürdüler, okulun girişinde üniformalı çocuklar bekliyordu ve onlara iki saat boyunca –kavurucu güneşin altında, saldırgan sineklerin orasında– eski halk şarkıları söylediler. *Deutschlandfunk*'tan gelen emekli redaktör kadın bayginlık geçirdi, onu otobüse taşımak zorunda kaldılar. Dinleti bir saat daha devam etti, ardından kız öğrencilerden oluşan bir heyet onlara, kendi elleriyle hazırladıkları mayonezli domuz kızartması ikram etti. Onları üniversiteye götürdüler, orada saçı sakalı birbirine karışmış bir profesör neredeyse hiç anlaşılmaz bir İngilizce'yle ülkenin parlak geleceği hakkında bir konuşma yaptı. Maria'nın anlayabildiği kadarıyla, çelikten, petrolden ve

başkandan söz etti; etraf amonyak kokuyor, açık pencerelerden içeriye şantiyelerin kokusu giriyordu. Profesör konuşmasını bitirince, domuz kızartması servis edildi.

Onları bozkıra götürdüler. Otobüs durdu, indiler Hiçbir şey yoktu orada.

Otlar yavaşça kımıldıyordu. Gökyüzü çok berraktı, dağılmış iki minik bulut vardı sadece. Kötü bir koku gelmiyordu, etrafta başka herhangi bir koku da yoktu, hava temizdi. Bir esinti vardı. Düzlük ufka kadar uzanıyor, görüş açısını hiçbir şey engellemiyordu. Ağır ağır bir kuş sürüsü geçti. Bir yusufçuk havalandı, vızıldayarak çember çizdi, sonra tekrar otların arasına kondu.

Yola devam ederlerken, Maria'ya hâlâ duruyorlarmış gibi geldi; insan nereye bakarsa baksın manzara hiç değişmiyordu, hiçbir yerde. Gözlerini kapadı. Bu arada otobüste, o gürültü otelde olduğundan daha iyi uyudu.

O akşam cep telefonunu açıp kocasını aradı. Altıncı denemeden sonra başardı ve birden onun sesini duyuverdi.

"Ah bir bilsen!" dedi kocasına.

"Yemekler?"

"Eh işte!"

"Peki insanlar?"

"İdare eder!"

Birkaç saniye karşılıklı sustular. Maria onun anladığını biliyordu

"Çiçekler ne âlemde?" diye sordu sonunda.

"Her gün suluyorum."

"Ya çöp bidonu?"

"Çoktan dışarı koydum bile. Hava çok soğuk mu?"

"Sıcak. Sivrisinekler de çok feci!"

"Demek öyle."

Tekrar sustular, sonra Maria'nın aklına, pili idareli

kullanması gerektiği geldi. Telefonun tamamen kapanması fikri onu korkutuyordu.

"Yakında dönüyorum," dedi.

"Sineklere karşı bir şey var mı?"

"Efendim?"

"Sinek ilacı!"

"Burada öyle bir şey yok."

"Aslında keşke önceden..."

Kocasının ne tavsiye edeceğini hiç öğrenemedi. Hat kesilmişti, meşgul sesini dinledi. Pil bitmek üzereydi. İç çekerek telefonu tamamen kapadı.

Ertesi gün son gündü. Onları merkezden epey uzakta, bozkırın ortasındaki küçük bir taşra kentine götürdüler. Bir sonraki gün onları oradan alıp askerî havaalanına götüreceklerdi. Hükümete ait bir uçakla Çin'e gideceklerdi, oradan eve dönüş için tarifeli seferler vardı.

Onlara bir şantiyeyi gösterdiler. Maria orada ne inşa edildiğini anlamamıştı ama önemli bir şey olduğu belliydi, çünkü her biri teker teker, çok feci kokan toprağı kürekle alıp bir yığının üzerine atmak zorunda kalmıştı. Hepsinin perişan halde olduğu bir bakışta anlaşılıyordu: Bazıları kilo vermişti, çoğunun yüzünde renk kalmamıştı, stajyerlerden birinde, nadir görülen türde bir sivilce çıkmıştı, *La Repubblica*'dan gelen adam topallıyordu, *Deutschlandfunk*'tan gelen yaşlı hanımsa otobüsten inmemiş, başını ellerine yaslamış oturuyordu. Bundan kısa bir süre sonra onları, buraya benzer başka bir şantiyeye, ardından da bir askerî kışlaya götürdüler, askerler yoklama için kışlanın önünde toplanmışlardı. Milli marş çalındı. Bayraklar dalgalanıyordu. Mayonezli domuz kızartması vardı. Daha sonra da -artık akşam olmuştu- onları otele götürdüler.

Kısa boylu bir adam anahtarları dağıtıyordu. Maria

sonuncuydu, sıra kendisine geldiğinde anahtar kalmamıştı. Biri konukları yanlış saymıştı. Otel doluydu.

Rehber kadın resepsiyoniste bağırdı, resepsiyonist hemen telefona sarıldı, bağırdı, telefonu kapadı, başka bir numara çevirdi, bağırdı, telefonu kapadı ve yüzünde inatçı bir ifadeyle ona dik dik baktı.

"Bu durumda birisiyle odayı paylaşayım bari," dedi Maria.

"Benim için sorun olmaz," dedi *Deutschlandfunk*'tan gelen kadın. "Benimle kalabilirsiniz. Yetişkin insanlarız nihayetinde."

Rehber kadın bunun imkânsız olduğunu söyledi Böyle bir şey olamazdı. Bu ülkede bir sürü otel vardı canım, hepsi de fevkaladeydi!

Bunun üzerine Maria gidip tek başına otobüse bindi. Yarım saat boyunca karanlık sokaklarda yol aldıktan sonra yüksek bir binanın önünde durdular. Yolun kenarında çocuklar aylak aylak dolaşıyorlardı. Yaşlı bir kadın kabak çekirdeği satıyordu.

Rehber kadın, aslında otelin o saatte açık olmadığını söyledi. Ama Maria için bir istisna yapmışlardı, ona bir oda vereceklerdi. Maria sabah tam yedi yirmi beşte aşağıda olmalıydı, otobüs gelecek, onu da alıp havaalanına gidecekti.

"Kesin, değil mi?"

Rehber kadın ifadesiz gözlerle Maria'ya baktı.

Asansör bozuktu, sakallı bir adam onu merdivenden yedinci kata kadar çıkardı. Madem otel boştu, niçin bu kadar kat çıkmak zorundaydı? Nihayet nefes nefese ve ter içinde kalmış bir halde odasına ulaştı. Odada kimyasal temizlik maddelerinin kokusu vardı. Dolap kapanmıyor, televizyon çalışmıyordu, çarşaf buruşuktu. Duvarda asılı bir kâğıt parçası vardı, üzerine Kiril harfleriyle kar-

gacık burgacık bir şeyler yazılmıştı. Ne yazıyordu acaba? Önemli değil, diye düşündü Maria, zaten bitti sayılır.

Uzun süre yatakta uyanık kaldı ve tavanı seyretti. Uzaktan trafiğin gürültüsü geliyordu. Minik çalar saatini üç kez kontrol etti. Bir sorun varmış gibi görünmemesine rağmen, saat çalmaz korkusu yüzünden uyuyamadı.

Ertesi sabah saat yediyi beş geçe merdivenden aşağı inmeye başlamıştı bile. Seyahat çantasını lobiye bırakıp suni deriden yapılma eski bir sandalyeye oturdu. Ortalıkta kimse yoktu. Bekledi. On dakika geçti, on iki. On beş. Caddeye çıktı. Arabalar sabahın solgun ışığında ilerliyor, tek bir yaya bile görülmüyordu. Saatine tekrar baktı. Buçuğu üç geçiyordu. Sonra buçuğu dört geçti. Sonra baktı, hâlâ buçuğu dört geçiyordu. Sonra birden dehşetle fark etti ki, saat sekize yirmi vardı. Çeyrek vardı. On vardı. Sekize beş vardı saat. Telefonunu açtı ama kimi arayacağını bilmiyordu. Acil durumlar için verilmiş bir iletişim numarası yoktu. Grup hep bir arada hareket etmişti, böyle bir ihtimal kimsenin aklına gelmemişti.

Sakin olmalıyım, diye düşündü. Sakin! Kendisinin olmadığı elbet fark edilir, diğerleri uyarır, uçak da beklerdi. Tekrar lobiye dönüp oturdu.

Bir dakika sonra tekrar kalkıp caddeye çıktı. Yüreği ağzında, orada iki saat ayakta bekledi. Sıcaklık artmaya başladı, önce ürkek ürkek, sonra gittikçe şiddetlenen dalgalar halinde geldi. Çevresinde itişip kakışan insan sayısı gittikçe artıyor, sinekler de yavaş yavaş mesailerine başlıyordu. Maria defalarca otele döndü ama kimseyi bulamadı, resepsiyona gelip giden olmadı, seslenmek, tıklayıp vurmak, bağırıp çağırmak da işe yaramadı. Kimdi şu dünkü sakallı adam ve şimdi neredeydi acaba? Sonra tekrar dışarıda durdu ve gözünü kol saatinden ayırmadı.

Öğleye doğru yukarıya, odasına çıktı. Bina gerçekten bomboş gibi görünüyordu. Öğleden sonra uyuya-

kaldı ama hemen korkuyla sıçrayarak uyandı. Bir süre pencerenin önünde durdu, sonra masanın başına oturdu, parmaklarıyla masayı tıklatırken gözlerini dikip duvara baktı. Ardından tuvalete gidip biraz ağladı. Tekrar pencerenin önünde durdu ve havanın yavaş yavaş kararışını seyretti. Diğerleri onun yokluğunu fark etmemiş ya da sırf kendi yolculuklarında gecikme olmasın diye herhangi bir uyduruk açıklamayla yetinmiş olabilirler miydi acaba? İçinden bir ses ona bunun mümkün olduğunu söylüyordu. Yatağa uzandı. Acıktığını da ancak o zaman fark etti.

Ama oradan ayrılamazdı! Onu arayacak olsalar buraya gelirlerdi. Telefonunu açıp kocasına ulaşmaya çalıştı. Bağlantı kurulamıyordu, pilinin kalanını da harcamamak için üçüncü denemenin ardından telefonunu tekrar kapadı.

Tuhaftır ki derin ve rüyasız bir uyku çekti, uyandıktan sonraki ilk birkaç saniye kendini dinlenmiş, hafiflemiş hissetti. Pencereden içeriye ışık süzülüyor, bir huzmede toz zerrecikleri dans ediyordu. Sonra, nerede olduğunu hatırladı. O anki dehşet hissi bir kırbaç darbesi kadar etkiliydi. Aceleyle üstünü giydi.

Bir saatlik bir arayışın ardından, binada gerçekten kimsenin olmadığından emin oldu. Tüm katları dolaşmış, seslenmiş ve bütün kapıları çalmıştı. Resepsiyondaki telefon çalışıyordu aslında ama yurtdışını aramak için hangi numaraları tuşlaması gerektiğini bilmiyordu; hangi numarayı denerse denesin, ahizeden hep o aynı tiz sinyal sesi geliyordu. Üç saat daha geçip hâlâ gelen giden olmayınca, yola koyulmaya karar verdi. Kendisine yardımcı olacak birilerini bulmalıydı.

Önceki güne göre sıcak daha bunaltıcıydı. Kısa bir sürede kıyafetleri bedenine yapıştı, suratından terler akmaya başladı ve açlıktan o kadar güçsüz düşmüştü ki,

seyahat çantasını artık taşıyamıyordu. Konserve kutularıyla ve vakumlanmış poşetler içindeki çöreklerle dolu bir dükkândan bir dilim kek ve bir şişe su almaya çalıştı. Ama oranın para biriminde hiç parası olmadığını ancak kasaya geldiğinde hatırladı, cebinde sadece avro, birkaç dolar banknotu ve kredi kartı vardı. Dükkân sahibi bunların hiçbirini kabul etmiyordu. Maria'nın gözleri birden yaşlarla doldu Çaresiz hareketlerle adama, on doların, istediği birkaç bozukluktan çok daha fazla olduğunu anlatmaya çalıştı. Adam hayır anlamında başını salladı. Maria çantasını alıp çıktı.

Girdiği ancak üçüncü dükkânda, kendisine yirmi dolar karşılığında üç tane domuz etli tombul çörek ve bir şişe su vermeyi kabul eden birini bulabildi. Rahatlayarak duvara yaslandı ve bunları yiyip içti. Hemen ardından da midesinde bulantı ve şişkinlik hissetmeye başladı ama bütün haftayı zaten böyle geçirmiş olduğu için, bu his ona kötü gelmedi.

Tekrar harekete geçince, insanların dönüp kendisine baktığını fark etti. Erkekler ona alaylı bakışlar fırlatıyor, çocuklar sürekli onu işaret ediyor ve arkasından bir şeyler söylüyor, sonra anneleri onları çekiştirerek götürüyordu.

Bir polise seslendi. Polis yüzünü çevirip ona baktı, gözleri kısık, bakışları düşmancaydı. Maria, İngilizce, Fransızca, Almanca, hatta yıllar önce üniversitedeki bir Aristoteles seminerinde öğrendiği körelmiş Eski Yunancasıyla konuşmaya çalışarak derdini anlatmayı denedi. El kol hareketleriyle, yalvarır gibi ellerini kavuşturarak anlatmayı denedi. Nihayet adam elini uzatıp bir şey dedi. Maria anlamadı, adam tekrarladı. Bu birkaç kez daha olduktan sonra, Maria, polisin pasaportunu istediğini anladı. Polis pasaportu alıp sayfalarını çevirdi, ona keskin bir bakış fırlattı ve bağırarak bir cümle sarf ettiyse de, Maria ne dediğini anlamadı.

"Lütfen yardım edin bana!"

Polis sabırsızca bir hareketle, Maria'nın kendisiyle birlikte gelmesi gerektiğini anlattı. Karakol yalnızca bir sokak ilerideydi, küçük ve kirliydi. Anlaşılması pek de mümkün olmayan bir nedenle seyahat çantasını ve kol saatini aldılar. Maria küçücük bir odada bir masaya oturup beklemek zorunda kaldı.

Uzun süre hiçbir hareket olmadı Duvardaki saat durmuştu, akreple yelkovanı hareket etmiyordu. Maria başını kollarına yasladı. Zaman ilerlemiyor gibiydi. Sıkıntıdan artık başı dönüyordu. Derken kapı açıldı, üniformalı bir adam içeri girip onunla İngilizce konuştu.

"Tanrım, nihayet! Lütfen bana yardım edin."

Adam, Maria'nın pasaportunun eski olduğunu söyledi.

"Efendim?"

Pasaporttaki işaret. Eski.

Maria anlayamadı.

Adam tavana bakıp doğru sözcükler aklına gelinceye kadar düşündü: Vizesinin süresi bitmişti.

"Tabii bitti! Dün uçağa binmem gerekiyordu ama beni almaya gelmediler."

Vizesi olmadan Maria'nın orada kalamayacağını söylediler.

"Ben burada kalmak istemiyorum ki zaten!"

Bu da mümkün değildi. Vize olmadan

Maria gözlerini ovuşturdu. Kendini tarif edilemeyecek kadar güçsüz hissediyordu. Ardından her şeyi anlattı, yavaş yavaş ve becerebildiğince anlaşılır bir biçimde. Orada hükümetin daveti üzerine bulunduğunu söyledi, gazetecilerden oluşan heyeti ve çıktıkları turu anlattı. Hükümetin resmî konuğuydu! Ama bellı ki sonra onu unutmuşlardı ve uçak onu almadan kalkmıştı.

Adam bir süre konuşmadı. Yan odadan kahkaha sesi

geldi. Vizesiz burada bulunmak, böyle bir şeyin olmayacağını söyledi sonunda.

Maria baştan başladı. Hepsini tekrarladı: Gazeteci heyeti, tur, hükümetin resmî konuğu, alacaklardı, unuttular. Tam bitirecekken, adam dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

Bu sırada dışarıda hava kararmış olmalıydı. Maria bir ara kapıyı tıklattı. Bir polis kapıyı açıp onu pislik içindeki bir tuvalete götürdü. O küçük odaya tekrar döndüğünde, telefonuyla bir yerlere ulaşmayı aklından geçirdi ama telefon da, diğer her şey gibi, çantadaydı. Elinin tersiyle burnunu sildi. Ne kadar zamandır oradaydı acaba? Saatlerdir olabilirdi ya da belki de günlerdir. O sırada kapı birden açıldı ve onu sorgulayan polis geri geldi.

Bağırarak her şeyin yanlış olduğunu söyledi. Hepsi yalandı! Maria'nın önüne bir kâğıt fırlattı, Maria kâğıtta gruptaki herkesin Kiril alfabesiyle yazılmış isimleri olduğunu fark etti. *Observer*'dan, *La Repubblica*'dan meslektaşları, stajyerler, *Deutschlandfunk*'tan gelen kadınlar... ve Leo Richter.

"Leo Richter yoktu!" diye bağırdı Maria. "Bu adam! İşte bu!" Titreyen parmağıyla Leo Richter'in adını gösterdi. "İptal! Ben, onun yerine!"

Polis kâğıdı kaptı, dik dik baktı, sonra tekrar masaya fırlatıp hiçbir yerde Maria'nın adının olmadığını söyledi.

"Ben onun yerine geldim! Leo Richter'in! O iptal etti!"

Ama Maria'nın adı yoktu listede, öyle diyordu adam.

Maria polise rehber kadını araması için yalvardı. O, Maria'yı hatırlar ve her şeyi açıklardı.

Adamın yüzünde en ufak bir kıpırtı bile olmadı.

"Grubumuzun rehberi olan kadını arayın! Ya da bir

büyükelçiliği! Alman Büyükelçiliği'ni arayamaz mısınız?"

Adam düşündü. Bu kez Maria'yı anlamıştı. Almanya'nın orada elçiliği yoktu ki!

"Peki ya İngiltere, Fransa ya da Amerika'nın?"

Çin'in. Başkentte bir Çin Büyükelçiliği vardı. Büyük bir ihtimalle Rusların da vardı. Ama vizesi olmadığı sürece, oraya gitmek için tren yolunu kullanamazdı. Yasaktı bu.

Maria belli etmemeye çalışsa da artık başaramıyordu, gözyaşlarını tutamayıp ağlamaya başladı. Çaresiz hıçkırıklarla bedeni sarsılıyordu. Nefesi kesilinceye kadar ağladı. Baygınlık geçirmemesine şaşırdı. Bilinci yerindeydi; masanın, duvar saatinin ve hiç etkilenmeden onu izleyen polisin olduğu oda ortadan kaybolmadı ve sonunda Maria da tekrar sakinleşti. Gözlerindeki yaşları sildi ve yurtdışına bir telefon açma ricasında bulundu.

Adam zor olduğunu söyledi. Hatlarda sorun vardı. Başkentte değillerdi ki.

"Lütfen!"

Ayrıca Maria'ya yardım etmesinin zaten imkânı yoktu. Maria'nın vizesi yoktu çünkü. Orada bulunması kanuna aykırıydı!

Adam dışarı çıktı, yandan bağırış sesleri duyuldu. Şimdi ne yapacakları konusunda tartıştıkları anlaşılıyordu. Maria'nın bütün gücü tükenmişti, tüm bunlar ona artık gerçekdışı gibi gelmeye başlamıştı, başını tekrar kollarına yasladı.

Biri gelip onu omzundan sarsınca uyandı. Onu az önce –ya da bir gün önce ya da herhangi bir arada, zaman kavramını yitirmişti artık– tuvalete götüren polis yanında duruyordu. Seyahat çantası da yerde, Maria'nın yanındaydı. Polis Maria'yı odadan çıkarıp yan odadan geçirerek dışarı götürdü. Öğlen suları olmalıydı, çünkü

kavurucu bir sıcak vardı. Polis Maria'ya bir işaret yaptı. Maria anlamadı. Polis hareketi tekrarladı. Maria, gitmesi gerektiğini anladı.

"Hayır!" diye bağırdı Maria. "Lütfen! Yardım edin bana!"

Polis Maria'ya dikkatle baktı. Yüzündeki ifade kaba sayılmazdı, hatta neredeyse anlayış doluydu. Sonra asfalta tükürdü.

"Kol saatim," dedi Maria boğuk bir sesle. "Saatim sizde."

Polis kapıyı Maria'nın arkasından çarptı.

Maria çantasını alıp oradan ayrıldı. Yavaş yavaş durumu kavrıyordu: Polisler onunla ne yapacaklarını bilememiş ve sorun çıkmasını istememişler, bu yüzden de onu göndermişlerdi. Hapse atılmadığı ya da öldürülmediği için şanslıydı herhalde.

Telefonunu çıkardı, numarayı tuşladı ve bağlantı kurulamıyor uyarısını duydu. Numarayı tekrar tuşladı, yine aynı uyarı, numarayı tekrar tuşladı. Şarj uyarı işareti de yanıp sönüyordu. Dördüncü denemesinde kocası telefonu açtı.

"Tanrım, nihayet! Bilsen başıma neler geldi!"

"Evet?"

"Beni almadan gittiler. Kimse bana yardım etmiyor, lütfen Dışişleri Bakanlığı'nı ara!"

"Evet?"

"Onlara baskı yapmalısın, onlara bunun resmî bir davet olduğunu söylemelisin. Bir gazeteye git! Ciddiyim. Bu gerçekten çok ciddi bir durum!"

"Evet?"

Maria bir an sustu. Sonra da titreyen bir sesle, "Beni dinliyor musun gerçekten?" diye sordu.

"Evet?"

"Alo?"

"Duyamıyorum. Kimsiniz? Hiç ses gelmiyor!"

"Benim!" diye bağırdı Maria. İnsanlar dönüp ona baktılar. Ağzında dişleri olmayan, yüzü kırışıklıklarla dolu bir kadın sırıttı.

"Maria, sen misin?"

"Evet, benim! Ben!"

"Lütfen tekrar ara. Hiçbir şey duyulmuyor." Kocası telefonu kapadı.

Maria tekrar aramaya çalıştı. Ama arama tuşuna basınca ekran karardı. Pili bitmişti.

Kentte amaçsızca ne kadar dolaştığının kendisi de farkında değildi. Saçları kafasına yapışmıştı, çantayı taşımaktan elleri ağrıyordu. Polislerin cüzdanını da aldığını ise, ancak yiyecek bir şeyler almak isteyip de çantasında cüzdanını aradığı zaman fark etti.

Bir evin duvarına yaslandı ve bakışlarını önüne dikti. Sonra yürümeye devam etti. Ellerini ağrıtan ağırlığın ani yokluğundan, çantayı orada bıraktığını anladı. Arkasına döndü. İşte orada duruyordu, küçük, deri grisi ve Maria'nın ona acıyacağı kadar yalnız. Köşeyi döndü, blok evlerin etrafından dolaştı; aynı yere geldiğinde, çantanın yerinde yeller esiyordu.

Yere yatayım, diye geçirdi aklından. Kendimi yere atıp öylece kalayım; o zaman beni bir hastaneye götürürler, o zaman bana yardım ederler.

Ama hayır, bu doğru değildi Yere yatsa, onu orada öylece bırakabilirlerdi. Ayrıca sokak pisti, asfalt pek çok yerinden çatlamıştı, yarıklardan kahverengi su aktığını gördü ve her yerde kırılmış parçalar vardı. Mümkünse burada yere yığılmamak lazımdı.

Maria durdu. Bir dükkânın vitrininde kitaplar vardı! Fazla değildi ama eğer harfleri doğru anlıyorsa, bir Puşkin kitabı, biraz altta da Tolstoy'dan bir şeyler duruyordu. Kitapların olduğu bir yerde başka dilleri bilen

birileri olabilir, belki de onu anlayan birileri çıkabilirdi. Heyecanla içeri girdi.

Burası bir bakkaldı. Tezgâhın arkasındaki rafta konserve kutuları ve üzerinde Çin harflerinin yazılı olduğu çeşitli boyutlarda kutular üst üste yığılmıştı. Gerçekten bir iki tane kitap da vardı. Ufak tefek bir adam kısık gözleriyle ona bakıyordu.

"İngilizce biliyor musunuz?"

Ne İngilizce ne Fransızca ne Almanca ne de Yunanca biliyordu, üstelik Maria'nın işaretle anlatmaya çalıştıklarını da anlamadı adam. Hiç kıpırdamadan durup onu dikkatle inceldi, yüzündeki nazik gülümseme de kaybolmadı.

Maria bir tabure çekti. Güneş yüzünden hava o kadar sıcaktı ki, bir an oturma ihtiyacı duymuştu. Üstelik öyle susamıştı ki! Ellerini bir bardak gibi yapıp ağzına götürünce, adam Maria'nın ne demek istediğini hemen anladı: Plastik bir şişeden bardağa su koydu. Daha birkaç gün önce böyle bir şeyle karşılaşsa, üzerindeki lekeler ve suda yüzen küçük kahverengi tüyler midesini bulandırırdı ama şu durumda suyu afiyetle içti. Ardından öne eğilip dirseklerini de dizlerine dayayarak bir süre daha oturdu. Ufak tefek adamsa saygılı bir mesafeyi koruyarak bekledi.

Maria başını kaldırınca, iki Auristos Blancos kitabının arasında tanıdık bir şey gördü. Kalkıp aldı. Karton kapaklı ucuz bir kitaptı, rengi parlak kırmızıydı. Üzerinde Kiril harfleriyle Maria'nın adı yazılıydı, altında da okuyamadığı bir başlık vardı ama Maria bunun en başarılı romanı *Karanlık Yağmur* olduğunu biliyordu. Başlığın altında, geniş kenarlı bir şapka takmış, güneş gözlüklü bir adamın fotoğrafı vardı. Rus yayınevi, Maria'nın o hüzünlü ve her türlü şiddete muhalif dedektifi Komiser

Regler'i böyle yorumlamıştı. Ne kadar aptalca bulmuştu bunu, kocasıyla birlikte nasıl da gülmüşlerdi buna!

Maria kitabı çevirdi: Kendisinin fotoğrafı yoktu. Kitabı ufak tefek adama gösterdi, parmağıyla kitabın üzerine, sonra da kendisine dokundu.

Adam anlamadan gülümsedi.

Maria kitabı tekrar rafa koydu. "Haklısınız. Fark etmez. Zaten bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Adam hafifçe eğildi.

Maria su için teşekkür edip bakkaldan çıktı.

Bir pazar meydanına geldi. Etraf koyun ve çürümüş meyve kokuyordu, tezgâhlar da daha yeni kaldırılmıştı. Uzun boylu, önlüklü bir kadının yanında durdu, kadın diğerlerinden daha cana yakın görünüyordu, Maria aç olduğunu gösterebilmek için eliyle ağzı ve karnını işaret etti. Kadın ona bir dilim ekmek verdi. Lezzetliydi; gerçi tadı biraz acıydı ama yine de ona güç vermişti. Kadın Maria'ya bir şişe su da verdi, Maria suyu içtikten sonra kendini neredeyse yeniden doğmuş gibi hissetti.

Kadının yüzü buruş buruştu, bir sürü dişi de eksikti, gözlerinden biri yarı kapalıydı, gözkapağı aşağı sarkıktı. Maria'nın anlamadığı bir şeyler söyledi. Sonra da bir patates sandığını kaldırdı ve bunu taşırken kendisine yardım etmesini Maria'ya işaret etti.

İkisi beraber sandığı sürükleyerek caddenin karşısına geçtiler, orada bir traktörün yanında yaşlı bir adam bekliyordu, sandığı römorka yüklediler. Kadın arkaya çömeldi, Maria'ya da aynısını yapmasını işaret etti.

Benzin kokularının arasında, sarsıla sarsıla yol aldılar. Kısa bir süre sonra kent ortadan kayboldu, akşamın alacakaranlığında önlerinde bozkır uzayıp gidiyordu. Hava serinledi. Bir yusufçuk uzun bir süre yanlarında uçtu. Kadının kafası motorun sarsıntısıyla sallanıyor, kadın gözleri açık uyuyor gibi görünüyordu. Gökyüzü bom-

boştu, tek bir kuş bile yoktu. Gecenin karanlığı çökmeye başlamıştı.

Eve vardıklarında hava artık kararmıştı. Maria araçtan aşağı atladı; toprak o kadar çamurluydu ki, ayak bileklerine kadar çamura battı. Ev aşınmış tahtalardan, çatı da sacdan yapılmıştı; içerisi küf kokuyordu ve yaşlı adam iki meşale yakınca, Maria bir farenin kaçtığını gördü. Kadın dışarıda paslı bir tulumbayla uğraşıyordu. Bir teneke kova dolusu su getirip yere koydu, ahşap yeri, kovayı, sonra tekrar yeri işaret etti. Sonra da Maria'ya bir bez parçası verdi.

Maria yeri silerken düşünmeye çalıştı. Bir yıl burada yaşamak zorunda kalabilirdi, belki de iki yıl, imkânı yok hiçbir arama ekibi onu bulamazdı, Dışişleri Bakanlığı'ndan bir elçi birdenbire ortaya çıkıp da onu kurtarmayacaktı. Burada kalmak ve çalışmak zorundaydı, ta ki dili öğrenene kadar. Bu insanlar ona para öderlerse, kenara bir miktar para da koyardı. Günün birinde başkente doğru yola çıkabilirdi. Orada kendisine yardım edecek birilerini bulurdu. Sonsuza dek kalmayacaktı burada; bu insanlardan çok daha iyi durumdaydı, kurtulmanın yolunu bulacaktı.

Kısa bir süre geçmişti ki sırtı ağrımaya başladı, kolları çalışmaya alışık değildi ve yerdeki tahtalar o silerken gittikçe daha çok kirleniyor gibi geliyordu. Usulca hıçkırarak ağlamaya başladı. Kadın sandalyesinde oturmuş patates ayıklıyordu, yaşlı adamsa ahşap bir banka oturmuş, ifadesiz gözlerle uzaklara dalıp gitmişti.

Maria işini bitirdiğinde, yer eskisinden farklı görünmüyordu ama kadın ona bir parça ekmek, hatta biraz da et verdi. Maria bunları yedikten sonra dışarıya çıkıp su tulumbasına gitti ve elini yüzünü yıkadı. Hava birden buz gibi olmuştu. Uzaklarda bir hayvan uludu. Gökyüzü yıldızlarla doluydu.

Kadın ona üzerinde uyuyabileceği bir döşek gösterdi. Döşek şaşılacak kadar yumuşaktı, sadece bir yerinde kırılmış paslı bir yay vardı, yay sırtına batmasın diye Maria kıvrılarak yatmak zorunda kaldı. Bir an kocasını düşündü. Birden kocası yabancı geldi, sanki uzun zaman önce, başka bir dünyada, geçmiş bir yaşamda tanıdığı biriydi. Kendi nefesini duydu; işte o zaman, az önce uyuduğunu ve rüyasında yukarıdan kendine baktığını fark etti. Bunların nadir anlar olduğunu ve dikkatli hareket etmek gerektiğini şaşırtıcı bir netlikle anladı. Bir yanlış hareket yeter, insan yolunu kaybeder, eski hayatı birden ellerinden kayıp gider ve bir daha gelmez. Maria iç çekti. Belki de çektiğini hayal etti. Sonra, nihayet, bilinci kapandı.

Başrahibeye Yanıt

Dünyadaki insanların yarısının derin bir saygı, diğer yarısınınsa hafif bir küçümseme duyduğu; soğukkanlılık, ruhsal zarafet ve çimenle kaplı tepelerde dolaşırken yaşamın anlamını arayış konularındaki kitapların yazarı, Miguel Auristos Blancos, Rio de Janeiro kentinin parıltılı sahilinde yükselen bir gökdelenin çatı katındaki geniş teraslı evinin ön tarafında bulunan çalışma odasına girdi ölçülü adımlarla. Denizin yüzeyi ışıltılı bir aydınlıkla kaplıydı; koyun diğer tarafında, dağ yamaçlarındaki *favela*'lar gri bir yüzey gibi görünüyor, bu yüzey ışığın düşüş yönüne bağlı olarak bir an açıkça görülür hale geliyor, sonra ardından üzerine gölge düşüyordu. Miguel Auristos Blancos çalışma masasını daha iyi görmek için güneşe karşı ellerini gözlerine siper etti: iki tane altın uçlu dolmakalem, on yedi tane ucu açılmış kurşunkalem, düz bir ekranın önünde duran alçak bir klavye, dosyalık rafında da *Evrene Sor*, O *Sana Söyleyecektir* kitabının kenarları iyice düzletilmiş manüskrisi. Geçen dört hafta boyunca, daha öncekilerin hepsi gibi yine fazla çaba gerektirmeden yazdığı kitabın sadece bir bölümü kalmıştı; bu kez kitap, inanç ve güven ile bunların ifadesi olan jestler ve ritüeller arasındaki etkileşim hakkındaydı, ancak çoğunlukla tahmin edildiğinin aksine, tersinden bir

etkilenmeydi bu: Bir insana sadakat gösterdiğinizde, onu sevmeye başlardınız; bir arkadaşınıza yardım ettiğinizde, daha düzgün bir insan olurdunuz; kendinizi bir ayine gitmeye zorladığınızda, o zaman bu, ezbere bir ritüel olmaktan çıkar ve sizi izleyen yüce bir varlığın yanınızda ve var olduğu yavaş yavaş belirginleşmeye başlardı.

Miguel Auristos Blancos bunları kendisi uydurmuyordu, bunlar kendiliğinden geliyor ve görünüşe göre onun bir müdahalesi olmadan manüskriye giden yolu buluyordu, bu arada o da orada öylece oturup parmaklarının ekranın parlak beyazlığında art arda satırları nasıl dizdiğini çekimser bir merakla izliyordu; ve bir işgününün daha sonunda ayağa kalkıp tıpkı şimdiki gibi gözlerini kırpıştırarak günbatımına bakarken, o da yaklaşık yedi milyon okurundan her biri kadar yücelmiş ve aydınlanmış oluyordu.

İç çekti. Ortaparmağında küçük bir safir taşın parladığı sol eliyle yaptığı hızlı bir hareketle bıyığını, sonra da incelmiş saçlarını sıvazladı. Tuvaletten çıktığı zamanlardaki gibi rahatlamış, aynı zamanda da nedeni belirsiz bir melankoliye kapılmış hissediyordu kendini. Artık tuvalette çok zaman geçiriyordu; kısa bir süre önce doktoru ona, prostat ameliyatı olmazsa, bu şekilde daha fazla devam edemeyeceğini söylemişti. Miguel Auristos Blancos başını yana yatırdı, dudaklarını yaladı ve hafifçe iç çekişini bir kez daha dinledi. Ismarlama yapılmış, cilası pırıl pırıl kahverengi deri ayakkabılar, beyaz keten pantolon ve beyaz bir ipek gömlek giymiş, gömleğinin üstten üç düğmesini açık bırakmıştı. Göğsündeki kır tüyler eskisine göre daha zayıftı ama altmış dört yaşında olmasına rağmen vücudu gayet iyi durumdaydı, sadece kişisel antrenörlerin çalıştırdığı insanların sahip olduğu dümdüz bir karnı vardı: Eski olimpiyat şampiyonlarından Gustavo Monti'nin kontrolünde, yılayarak dönen bir

yürüyüş bandında her gün tempolu yürüyüş yapıyordu, hatta bu yürüyüş bandı hakkında ince bir kitap da yazmıştı; kitapta, tekdüzeliğin olumlanmasından, sabitlikteki dönüşümden ve biraz bitkin, biraz yoğunlaşmış zihnin hafif belirsizlik halinden söz ediliyordu. (Bu aleti sadece burada, metropolde kullanıyordu tabii. Parati yakınlarındaki çiftliğinde ya da okyanusun diğer tarafındaki İsviçre tarzı dağ evinde olduğu zamanlarda, sabah serinliğinin tertemiz havasına karşı her gün yüzünde hayalperest bir ifadeyle hareketler yapar, dikkatini tamamen kendi nefesine ve sıcağın yavaş yavaş ele geçirmekte olduğu güne verirdi.) Kitap en çok satan kitaplarından değildi ama bu kitabı o kadar çok seviyordu ki, *jogging* yapmadan önce sık sık okurdu.

Duraksadı. Tekrar mı iç çekmişti? İçinden gelen ani bir dürtüyle kollarını iki yana açtı; denizden gelen rüzgârı hissediyormuş gibiydi. Ama aslında bunun, neredeyse hiç ses çıkarmadan çalışan klimanın üflediği havadan başka bir şey olmadığını biliyordu tabii.

Çalışma masasına giderken, gömleğinin kolundaki bir çiçek tohumunu parmaklarının ucuyla silkeleyip uzağa fırlattı ve bu ipeksi minik taneciğin süzülerek uzaklaşmasını, bir güneş ışınının içinde parıldamasını ve havada çözülmesini izledi. Sonra da kendini çalışma sandalyesine bıraktı: deri kaplama, yumuşak, sırtını tam olarak kavrayan, Sao Paulo'nun en iyi sandalye ustasının elinden çıkma bir sandalye. Birkaç saniye gözlerini kapatıp sandalyede sallandı, işaretparmaklarının uçları burnunda, başparmakları da düşünceli bir edayla yukarı kaldırdığı dudaklarının arasındaydı. Ardından üstten ikinci çekmeceyi açıp daha önce de pek çok kez yaptığı gibi, çekmecede duran tabancayı çıkardı: Yüz on dört milimetre namlu uzunluğuna sahip, 9 x 19 kalibreli bir Glock'tu bu, henüz kullanılmamıştı; Miguel Auristos

Blancos sadece silah bulundurma ruhsatı almakla kalmamıştı, aynı zamanda silah taşıma ruhsatına da sahipti.

Miguel Auristos Blancos silahları seviyordu ama sadece birer oyuncak olarak, kimseye asla şiddet uygulamamıştı. Parati'deki, güneşten sararmış çimlerinin üzerinde, bir hedef tahtasının sebatkâr çemberinin karşısında bazen ok ve yayla, bazen de hafif bir spor tüfeğiyle düzenli olarak atış alıştırmaları yapardı. *Turnayı Gözünden Vurmak*'tı kitabının adı; kitapta, atış yaparken insanın hedefle bir olduğunu, bu sayede artık başarılı olup olmamayı önemsemediğini ve böylece, gösterilen çabadaki aldırışsızlığın paradoksal ikileminde, hedefi tam on ikiden vurabildiğini açıklıyordu. Kitap en güçlü eseri değildi kuşkusuz, üstelik bu kitabın neredeyse tamamen, gençliğinde bir keresinde sayfalarını şöyle bir karıştırdığı, Japon okçuluk sanatı hakkındaki çok ünlü bir kitabın tefsiri olduğunu ancak yıllar sonra fark etmiş, hafif bir dehşete kapılmaktan da kendini alamamıştı. Ama okuru rahatsız etmemişti bu ve kitap yayımlandıktan kısa bir süre sonra, spor amaçlı ok ve yay üreten biri ona, dünya çapında talebin artmasından dolayı minnettarlığını belirtmişti.

Miguel Auristos Blancos eğildi –sandalyeden bir gıcırdama sesi geldi ve sırtında hafif bir batma hissi oldu– ve çekmeceden mermi kutusunu çıkardı. Tedbirli hareketlerle, gözlerini kısıp dudaklarını hafifçe büzerek silahı doldurdu: Namluya bir mermi sürdü, şarjörü geriye çekip bıraktı – filmlerde o kadar sık görülen bir şeydi ki bu, bizzat yapınca insan kendini ister istemez artist gibi hissediyordu.

Güneş batmıştı, kızıl alevler suda dağılıyor, doruklar soğuk bir ihtişamla parıltılar saçıyordu. Miguel Auristos Blancos, *favela* kulübelerinin arasında asfaltlanmamış yolların kıvrıla kıvrıla ilerleyerek oluşturduğu hatları

gördü. Ayağa kalktı, sekreterinin o günkü postaların arasından seçtiği dört mektubu aldı (her gün sayısız tavsiye ve yardım ricaları geliyordu; ayrıca, gözyaşlarının sel olduğu yaşamöyküleri, evlilik teklifleri, dualar, ya yaşamın anlamını arayış ya da UFO'lar hakkında roman taslakları ve düzinelerce kentten konferans davetleri de eksik olmazdı; gerçi kütüphaneler, meditasyon merkezleri ve kitapçıların yöneticileri, bu fazlasıyla meşgul adamın gelip boy göstermeye vakti olmadığının farkındaydılar ama yine de kendileri için bir istisna yapacağı umudunu yitirmek istemiyorlardı) ve zaten açılmış olan ilk zarfın içinden mektubu çıkardı.

El yapımı damarlı kâğıda yazılmış bir mektuptu bu, Birleşmiş Milletler'e ait mektup başlığının altında ona, jürinin olumlu bir karar vermesi durumunda *Dialogue Between the Nations Award*'u[1] almayı ve genel kurul önünde bir konuşma yapmayı kabul edip etmeyeceği sorusu yöneltilmişti. Gülümsedi. İkinci mektup, biyografi Lyonlu Camier'den geliyordu; Camier ona son derece saygılı bir üslupla ve kendi el yazısıyla, yeni bir görüşme tarihi belirmek için ricada bulunuyor; görüşmenin, otuz yıl önce Japon manastırında geçirdiği dönemle, aldığı *koan*[2] eğitimiyle, Doğu bilgeliğiyle ilgili olacağını, tabii ayrıca birinci, ikinci ve şu sıralarda aynı şekilde sona eren üçüncü evliliğinin de konuşulacağını belirtiyordu; yine her zamanki gibi –bu konuda garanti veriyordu Camier– yaşamöyküsünü yazmakla görevlendirilmiş biri olarak kendisinin gizlilik konusundaki hassasiyetinden ve onun rızası dışında hiçbir bilginin kitapta kullanılmayacağından emin olabilirdi. Miguel Auristos Blancos başını iki

1. (İng.) Uluslararası Diyalog Ödülü. (Ç.N.)
2. Zen Budizminde, rahip adaylarının meditasyon eğitiminde kullanılan kısa ve çelişkili önerme ya da soru. (Y.N.)

yana salladı. Camier'ye inanmıyordu ama randevu vermekten başka ne yapabilirdi?

Üçüncü sırada, Aurelia'nın şu anda iki çocuğuyla birlikte yaşadığı Tenerif'ten gelen zarfsız bir kartpostal vardı. Daha kısa bir süre öncesine kadar beraber yaşadıkları ev artık sadece Aurelia'ya aitti ve Luis ile Laura'yı en son gördüğü zamanın üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti. Tüm bu zaman boyunca onları niçin daha çok özlemediğine hayret etmiş ve durumu kendine açıklayabilmek için *Evrene Sor, O Sana Söyleyecektir* adlı kitabında buna koca bir bölüm ayırmış, sadece ruhlarımızın uyuşmadığı insanların varlığı için yanıp tutuştuğumuzu anlatmıştı. Oysa kendi benliğimize en yakın, hatta onun adeta bir parçası olan birinin yakınında olmaya ihtiyaç duymuyorduk, çünkü onun hissettiği şeyi mesafelerden bağımsız olarak biz de hissediyor, onun çektiği acıyı biz de çekiyorduk ve onunla her türlü konuşma, doğal olanın gereksiz yere onaylanmasından öteye geçemiyordu. Otuz saniye kadar ön yüzdeki motife (koy, dağ, bayrak, martı sürüsü), sonra da iki küçük imzaya baktı, ardından kartpostalı bir kenara bıraktı.

Dördüncü mektup Belo Horizonte'deki Kutsal Karmelit Manastırı Başrahibesi Sinyora Angela Joâo'dan geliyordu, eski dostluklarına dayanarak (ya kendisinin ya da başrahibenin hafızasında bir sorun vardı, çünkü onunla karşılaştığını hiç hatırlamıyordu) hem kendisi hem de diğer rahibe arkadaşlarının ruhunun yücelmesine yardımcı olmasını, *teodise*[1] meselesi hakkında bir iki söz söylemesini rica ediyordu: Acı niçin vardı, yalnızlık, özellikle de Tanrı'ya bu uzaklık nedendi ve niçin olabilecek en iyi düzene dünyanın bu haliyle sahiptik?

1. Tanrı'nın iyiliği ve adaleti ile dünyadaki kötülük ve acıyı bağdaştırarak O'nu doğrulamayı amaçlayan felsefe. (Y.N.)

Öfkeyle başını iki yana salladı. Kısa bir süre sonra yeni bir sekretere ihtiyacı olacaktı, bunun da bu kadar yükü kaldıramadığı belliydi. Böyle gereksiz bir mektup çalışma masasına asla ulaşamamış olmalıydı.

Güneşin son ışıkları da kaybolmak üzereydi, gemilerin uzun gölgeleri oluşuyordu, suyun yüzeyinde kızıl bir parıltı vardı, gökyüzünde karanlık bir ateş titreşiyordu. Bu pencereden sayısız günbatımı seyretmişti ama hâlâ ilk kez seyrediyormuş gibiydi, her akşam çok kötü de sonuçlanabilecek karmaşık bir deney yapılıyormuş gibi geliyordu ona. Düşüncelere dalmış halde mektubu bir kenara bıraktı, tabancayı aldı ve son seferinde, üç gün önce olduğu gibi, parmağı içgüdüsel olarak emniyet kilidini aradı ama sonra, Glock'ta emniyet kilidi olmadığı, zaten tetiğin kendisinin emniyet kilidi olduğu aklına geldi. Silahı kendisine doğrulttu ve namlunun içine baktı. Bunu daha önce pek çok kez yapmıştı aslında, bunun gibi bazı akşamlar, çoğunlukla da bu saatlerde; ve her zamanki gibi şimdi de terlemeye başladığını hissediyordu. Tabancayı bir kenara bırakıp bilgisayarın açma tuşuna bastı ve ekran titreşerek açılıncaya kadar bekledi. Sonra yazmaya başladı.

Neden peki? Bunu kendisi de bilmiyordu. Belki sırf doğruculuktandı, bir soru yanıt beklediğinden; belki de cüppeli yaşlı kadınlar tüm hayatı boyunca içinde saygı ve katıksız ürkmeyle karışık bir duygu uyandırdığı içindi. Sevgili başrahibe, saygıdeğer, mübarek, muhterem rahibe ana, Tanrı'nın varlığını gerekçelendirmek mümkün değil, hayat korkunç, güzelliğine şüphe yok ama barış bile cinayetlerle dolu ve aslında O'nun var olup olmaması hiç fark etmez, zaten buna ben asla karar veremem ama eminim ki, benim hazin bir biçimde gebermem, çocuklarımınki ya da, Allah gecinden versin, muhterem rahibe, sizinki kadar az umurunda olacaktır Tanrı'nın.

Duraksadı, güneşin kızıllığına doğru gözlerini kırpıştırdı, başını ensesine yaslayıp derin bir nefes aldı. Sessizliğe kulak kabarttı. Klima sessizce çalışıyordu. Sonra yazmaya devam etti.

Güneş denizin içine kayıp gittiği, kalan sıcaklığını da suyun üzerine gönderip söndüğü sırada, o yazıyordu; hava ince bir maddeyle doluyormuşçasına karanlıkla kaplandığı sırada, o yazıyordu; uzaklarda ışıklar gittikçe daha da parlaklaşmaya başladığı ve göğün parlak siyah yüzeyi dağ yamaçlarıyla birleştiği sırada, o yazıyordu; gömleği ıslanmış, bıyığı boncuk boncuk terlemiş halde başını kaldırıp baktığında, gece olmuştu. Değerli başrahibe, umutlanmak için hiç neden yok, Tanrı'run varlığını apaçık yokluğundan başka bir yolla kanıtlamak mümkün olsaydı bile, acının boyutları, acının var olması ve her zaman her şeyde yetersiz kalmamız, saygıdeğer rahibe, düşünsenize lütfen, tüm bunlar karşısında bütün mantıklı savlar uçup gidiyor. Bize yardım eden tek şey, sizin kutsal kişiliğinizde somutlaşan onur misali, huzur verici yalanlar. Umarım bu hissi çok uzun süre yitirmez ve beni hep sevgiyle hatırlarsınız. Sizin sadık kulunuz... *Mouse*'a iki kere tıkladı ve *printer* çalışmaya başladı. Bir sayfa, ikincisi, sonra üçüncüsü, dördüncüsü harflerle doldu. Miguel Auristos Blancos bu küçük kâğıt tomarını alıp okudu.

Ayağa kalktı. Niye yazmıştı şimdi bunu? Bu sayfalar her şeyden geri çekilişti, ömür boyu çalışıp yarattığı yapıtının ortadan kaldırılışı, dünyanın bir düzeni olduğu ve yaşamın iyi olabileceğini iddia etmeye kalkıştığı için açık ve net ifade edilmiş bir özürdü.

Ama ancak, bronzlaşmış eliyle tabancayı arandığında, ne yaptığını ve bir seçimin söz konusu olduğunu sandığı zamanların artık geçmişte kaldığını anladı. O ana kadar oyun sayılabilecek bir durum, birden ciddiyet ka-

zanmıştı. Gerçekten tetiği çekse, çığır açardı. Tüm dindar insanlar, yeryüzünün tüm o umut dolu, mübarek insanları, dolaplarında onun kitapları olan, onu bir model olarak yüreklerinde taşıyan tüm hayranları, onlara böyle bir kazık atma fikrinin cazibesine nasıl karşı koyabilirdi! İşte bu, yalnızca bu, onu önemli biri haline getirirdi. Dudaklarının kenarları seğiriyordu, hem gülüyordu hem panik içindeydi. Orada yazdıkları, kendi fikri bile değildi. Ama doğruydu işte.

Birden dizleri boşaldı, pencereye yaslandı. Yanıp sönen ışığıyla bir uçak gökkubbenin üzerinde kavis çizdi, bir gemiden işaret fişeği yükseldi ve sessizce patlayarak kıvılcımlardan oluşan bir girdap oluşturdu. Buna hiç uymayacak şekilde, temizlikçi kadın yan odada elektrik süpürgesini çalıştırdı.

Son sayfayı tekrar aldı ve bunu gerçekten kendisinin mi yazdığını, bunca yıl sürdürdüğü yumuşak üslubun ardından bu sözleri nasıl olup da bulabildiğini kendine sordu. Kilise günleri geldi gözünün önüne, kurulan tezgâhlardan kitapları kaldırılıyordu, raflarında boşluklar olan kitapçılar geldi gözünün önüne, ürkmüş papazlar, beti benzi uçmuş ev kadınları, şaşkına dönmüş doktor eşleri ve artık kimsenin kendilerine, acılarının bir anlamı olduğunu söylemediği, beş kıtadan tüm o orta kademe memurlar. Sayfayı elinden düşürdü ve klimanın üflediği havayla bir sağa bir sola savrulan sayfa daha yere ulaşmadan, tabancayı aldı. Emniyet kilidi yoktu. Sadece tetiği çekmek yetecekti. Ağzını açtı ve dişlerini, soğuk olmamasına şaşırdığı namluya dayadı.

Parmakları tetiğe dokundu. Alnından terler aktığı sırada, fal taşı gibi açılmış gözleriyle aşağıdaki kenti gördü, ışıldayan gemileri, gecenin uçsuz bucaksız karanlığını. Mermi kafasını delip pencereye isabet edecekti – ama sadece cama değil, evrene de isabet edecekti sanki,

çatlaklar denizi, dağları ve göğü delip geçecekti ve işte o sırada, gerçeğin tam da bu olduğunu anladı, başkası değil kendısı eğer kendı kuçumsemesının ışaretını dunyaya kazıyacak olursa, sonsuza dek, tetiği çekecek gücü bulursa kendinde, tam da bunun gerçekleşeceğini kavradı. Eğer. Güçlükle solup alıp verişini işitti. Yan odadan elektrik süpürgesinin gürültüsü geliyordu. Eğer.

Foruma Yazılan Bir Mesaj

Baştan başlamam lazım. Pardon gerçekten: Biliyorum, lithuania23 ve icu_lop bu mesaj uzun diye yine dalga geçecekler, tabii şu *troll*[1] lordoftheflakes de, geçenlerde movieforum'da *flaming*[2] yaptı ya, ama daha kısa da yazamam ki, acelesi olan bunu geçsin. Ünlülerle karşılaşmak mı? Aman dikkat derim!

Bu forumun büyük bir *hardcore* hayranı olduğumu baştan belirteyim. Acayip bir buluş. Sen ben gibi normal tipler, ünlülerin peşine düşüp bunları anlatıyorlar: Çok *cool* bir şey, harika bir fikir, herkes için ilginç, ayrıca denetim fonksiyonu da var, ekranda görüntülendiklerini biliyor, kendilerini, ne bileyim işte öyle ortaya dökemiyorlar. Epeydir buraya yazmak istiyordum ama konu yoktu ki! Ama sonra şu son hafta sonu, acayip bir mesaj, hem de nasıl!

Önce kısaca hikâyenin *background*'u. (Hayatımda son zamanlarda bir kamyon dolusu saçmalık vardı ama yetmişti artık, vardır ya öyle dönemler, yin ve yang, hayatında bunu hiç duymamış ucubeler için söylüyorum:

1. (İng.) İnternet forumlarında ortaya saçma sapan bir laf atıp gündem yaratan kişi. (Y.N.)
2. (İng.) İnternette küfür ve hakaret içerikli mesajlar yazma. (Y.N.)

Bu, felsefe!) Kullanıcı ismim mollwitt'i diğer forumlardan biliyorsunuz. Supermovies'e bir sürü mesaj yazıyorum, akşam haberlerine, literature4you'ya ve tartışma sayfalarına da; saçma sapan şeyler yazan *blog* görsem de durmuyorum. Kullanıcı ismim hep mollwitt. *Real Life*'ta (Gerçek olanında!) otuzlu yaşlarımın ortalarındayım, çok uzun boylu, biraz toplu bir tip. Hafta içi kravat takıyorum, iş yüzünden mecburen, para kazanma saçmalıkları filan, siz de yapıyorsunuz zaten. *Lifesense*[1] diye bir şeyin oluşabilmesi için mecburen öyle. Benimki analizler, gözlemler ve tartışmalar yazmakla ilgili: kültüre, topluma, politik meselelere katkılar.

Bir cep telefonu şirketinin merkez ofisinde çalışıyor ve büromu Lobenmeier'le paylaşıyorum, ondan, bugüne kadar dünyada kimseden etmediğim kadar nefret ediyorum, bundan emin olabilirsiniz. Gebersin istiyorum, hatta daha beteri var mı acaba, varsa, gebereceğine daha da beteri gelsin başına, bundan da beteri varsa, o zaman o gelsin başına daha iyi. Tabii doğal olarak patronun gözdesi, hiç şaşmaz, hep dakiktir ve çalışkandır, masasında oturduğu sürece işten güçten kafasını kaldırmaz, kaldırsa da bunu, sırf bana bir bakış fırlatıp, "Hey, yine mi internettesin?" demek için yapar. Bazen yerinden fırlayıp masamın etrafından dolaşır ve ekranıma şöyle bir göz atmaya niyetlenir ama elim çabuktur, hep zamanında tıklayıp kapatırım. Sadece bir keresinde acilen lavaboya gitmem gerekmişti, yanlışlıkla bazı pencereleri açık bırakmışım, döndüğümde sandalyemde oturmuş, pişmiş kelle gibi sırıtıyordu. Yemin ederim, sürekli fitness salonunda olmasa, o anda suratını bir güzel dağıtırdım.

Patron da tam bir fecaat. Hiç *cool* bir adam değil,

1. (İng.) Yaşam anlayışı (Y.N.)

acayip fena bir tip ama öyle az buz değil. Sanırım bana güveniyor ama ne yapacağı belli olmaz: Sürekli bizim hakkımızda bir şeyler düşünür, kimsenin anlayamadığı planlar yapar. Şu *power play*[1] işi bana çok uzak bir şey, benim olayım genel olan şeydir, toplumdur ve bütün gündelik pisliklerdir, biliyorsunuz işte. Ama zaten belli değil mi, kim gazetede yazıyorsa, satılmış demektir, hakkında yazılan kişi de aynen. Korkunç bir komplo, her şey hasıraltı, deli gibi para yapıyorlar, zenginin malı biz züğürtlerin çenesini yorar. Tek bir örnek vereyim: 9/11 tarihli telsiz konuşmaları, nette bir okuyun, artık sizi hiçbir şey şaşırtmayacaktır!

Konumuza dönelim. Her şey geçen cuma başladı. Tam akşam haberlerinin film forumuna bir mesaj yazacaktım, Ralf Tanner ve tokat meselesi hakkında. Bugclap4 onunla Carla Mirelli arasında her şeyin bittiğini söyledi, icu_lop ise hâlâ bir şeylerin kurtarılabileceğini düşünüyordu. Ben yine bundan daha fazlasını biliyordum, çünkü başka bir web sitesinde okumuştum ama bunu herkese ilan etmek istediğim sırada fark ettim ki, mesaj gönderemiyordum. Olmuyordu işte! Her seferinde bir dolu hata mesajı; birden delirecek vaziyete geldiğim için telefon açtım.

Okay, okay, okay, okay, tamam. Ağzıma geleni söylüyorum. Farkındayım. Ama bundan önceki akşam, her şeyin üstüne bir de annemle yine birbirimize girmiştik: Kendi yemeğini kendin pişir, kendi çamaşırını kendin yıka, falan filan, daha bir sürü şey, sonunda ben de patladım: "Git kendine ev tut o zaman, kirayı da kendin öde!"

Annem de: "Ben istemedim ki buraya gelmeyi! Başka bir karının tekiyle yaşamayı tercih edersin tabii!"

1. (İng.) Güç oyunu. Aynı isimli bir bilgisayar oyunu da vardır. (Y.N.)

Bunun üzerine ben: "Rüdesheim'a dön o zaman, moruk karı!"

Gece yarısına doğru acayip bir barışma sonra ama ben ertesi gün hâlâ şaşkındım, kafayı yemiş vaziyetteydim, yoksa eminim bana bunlar olmazdı.

Kısacası: Numaraya baktım, aradım. O kadar kızgındım ki, kalp atışlarımı bile duyabiliyordum.

Yorgun bir erkek sesi yanıt verdi. Ben: "Mesajlarım görünmüyor! Dört keredir aynı şey!"

Bunun üzerine ses: Ne, nerede, nasıl, hangi mesaj? Hiçbir şey anlamadı.

Bu yüzden ben de anlattım, anlattım, falan filan, sonra adam: "Yetkiliye bağlıyorum."

Sonra ikinci, sonra üçüncü teknisyen bozuntusu, işte tam da o sırada Lobenmeier geri döndü, pişmiş kelle gibi sırıttı, teknisyen bozuntusu ismimi, bulunduğum yeri, IP adresimi ve ethernet ID'mi sorarken o da dinledi. Sonra adam telefonda klavyenin tuşlarına bastı, esnedi, tekrar tuşlara bastı, duraksadı: "IP adresinizi tekrar söyleyin."

Ben: "Problem mi var?"

Klavyenin tuşlarına bastı, duraksadı, tuşlara bastı, sonra akşam haberleri forumuna on iki bin üç yüz kırk bir kez mesaj yazmış olup olamayacağımı sordu.

"Ee?"

O tekrar: "On iki bin üç yüz kırk bir."

"Ne olmuş yani?"

Üçüncü kez tekrarladı. Bir yere varamadık. Kapadım.

Biliyorum, siz şimdi hepiniz deli gibi gülüp dalga geçiyorsunuz. Ama insan her daim tetikte olamıyor, başımıza ter türlü bok gelebiliyor işte. Tekrar denediğimde mesaj hemen gitti ve yapacak o kadar işim vardı ki, artık bunu daha fazla düşünemeyecektim. Çok eski bir

tartışmaydı bu, nihayet birinin anlamlı bir müdahalede bulunması lazımdı. Ralf Tanner ve Carla Mirelli, diye yazdım, onlardan artık bir şey olmaz, adamın birkaç tahtası eksik, hem de şebek gibi, boş verin gitsin!

Ancak bir saat sonra, çok feci bir salaklık yaptığım şüphesine kapıldım. İsmim gerçek, adresim gerçek, bir de IP adresim: Her şeyim ortadaydı! Çok rahatsız edici bir duygu ama gerçek. Ama sonra acayip rahatladım ve bu kuruntuları aklımdan defettim: O sırada thetree.com'da Ionebulldoggy'yle acayip bir tartışma koptu, bu arada benim de teknikten gelen bir uyarı notunu incelemem gerekiyordu, numara tahsisinde bir sorun vardı, patron bana yıkmıştı bu işi. Ta önceki gün almıştım işi aslında. Hauberlan'a paslamıştım, belli ki o da yukarıya *mail*'lemiş, muhtemelen sırf bana bok atabilmek için, o adi herif de Lobenmeier'le bir işler çeviriyor. Sonra durup dururken patron beni aradı.

Acayip tırstım, yüreğim ağzıma geldi. Tabii şöyle düşündüm: Acaba IP meselesinden mi? Kalktım gittim, *cool* olmaya karar verdim. Ben öyle sıradan bir adam değilim ki, cumhurbaşkanının *guestbook*'una yazmış adamım (sildiler ama olsun), öyle kolay kolay ezdirmem kendimi, gerektiğinde herkesin ağzının payını veririm.

İşte böyle çıktım patronun karşısına, beni baştan aşağı şöyle bir süzdü. İnsanın içine işleyen bir bakış. Saruman'ınki gibi. Ya da *Babylon 5*'teki Vorlon Kosh'unki gibi. Yani o bana baktı, ben ona baktım. Hakikaten buz gibi bir an. İki adam, bir bakış. Bıçak gibi valla.

Avrupa telekomünikasyon firmalarının kongresi midir nedir, onunla ilgili bir şeyler söyledi. Hemen öbür gün start veriliyormuş. Kendisi gitmek istermiş ama gidemezmiş ve departmanımızın temsil edilmesi lazımmış, bir de bir sunum yapmak gerekiyormuş: Telekomü-

nikasyonda Ulusal Standartlar ve Avrupa Standartları Karşı Karşıya.

Olayı algılamam biraz zaman aldı. *Fucking shit*. Bu ne ya? Hem biliyor musunuz, gıcık olurum ben seyahat etmeye. Trenlerin koltukları acayip dar, normal bir insan evladı sığmıyor ki! Sonra sen çık yabancı insanların karşısına sunum yap, inanamıyorum ya!

Bunun üzerine ben de: Olmaz, hiç iyi olmadı bu, istemiyorum, hem başka planlar filan ama o: Saçmalık, mecbursunuz, başka kimse yok ki. Ne yaparız yoksa? Ben: "Tamam, patron!" ve o: "Siz benim en iyi elemanımsınız!" ve ben: "Yok canım, abartmayın!" ve o: "Ama öyle!" İşte böyle karşılıklı devam etti, sonra tekrar ofisime döndüm ve kâğıt belgelere bakınca, sunumu İngilizce yapmam gerektiğini ilk o anda fark ettim. Kahretsin! İngilizce mi? Kahretsin!

Eve dönerken, sakinleşeyim diye Miguel Auristos Blancos'un yeni kitabını açtım. Hiçbir şeyi fazla önemsememek gerektiğini yazıyor: "kabullenmeyi öğrenmek." İşte tam bu! "Yeryüzünü bir halıyla kaplamak mı, yoksa ayakkabı giymek mi, hangisi daha iyi?" Hemen not etmeliyim. Vay canına. Nereden buluyor adam bunları?

Sonra annemle bir kavga daha. Tüm hafta sonu böyle, yani, ne yapacakmış şimdi de, benim hiç umurumda değil miymiş de filan.

Ben: "Dışarı çıksana, sinemaya gitsene!"

"Bilmiyorum, istemiyorum. Yalan söylüyorsun, kesin bir karıyla buluşacaksın!"

Ben: "Saçmalama, yok ki," falan filan.

O: "Bana yalan söyleme. Buluşacaksın. Bense evde tek başıma. 37 yıl önce bilseydim böyle olacağını, o kadar tatlıydın ki o zamanlar, minnacık."

Ben: "İşine gelmiyorsa taşınırsın!" derim ona hep, siz de biliyorsunuz.

"Kim yemek yapacak sana?"

Okay, annem yetti artık. Onu kendi haline bıraktım, kapıyı çarpıp kendimi içeri kapadım. Auristos Blancos'u karıştırdım, o sırada Dot B'nin moviechat'ine girmeye çalıştım. Ama ne mümkün, server aşırı yüklüydü, eh mantıklı tabii, herkesin girmek istediği saat. Nesnelerle bir ol, bir olmakla bir ol, onlarla bir olmanla bir ol, öfkenle de bir ol; atom bombası mı düştü, atom bombasıyla bir ol. Agresifiz galiba. Biliyorum, acayip yoğunum, bir sürü iş, günlük şeyler ama büyük fikirleri gördüm mü tanırım. Sonra dikkatim dağıldı, çünkü lordoftheflakes her zamanki gibi bir sürü şey saçmaladı; proctor'ı, 3helgoland'i ve birnenfreund'u kendi tarafına çekmiş, bu da yetmezmiş gibi benim hiç bilmediğim iki yeni kullanıcı da girdi, onlara da konuyu kabaca özetlemek zorunda kaldım. (Lordoftheflakes yeni *nick*'ler almış da olabilir. Bu tür şeyler beni hasta ediyor, iğrenç! Benim de üç tane daha kullanıcı ismim var tabii, ama onları sadece çok korkunç tiplere karşı başka şansım kalmayınca kullanıyorum.) Tamam, sunumumu hazırlamam lazım ama öbür güne kadar daha zaman var, şu anda konsantre olamıyorum. Gece yarısına doğru bir iki özel site. *Soft* bir şeyler, anlarsınız ya, öyle *hard* olanlardan değil, onlar bana göre değil. Sonra yatağa.

Ertesi gün: tren yolculuğu. Kötü oldum, koltuklar çok dardı tabii ama hepsi dolu olmadığı için, dirsekliği kaldırıp iki koltuğa bir güzel yayılabildim. Dışarıda minik evler, yollar, bataklık çayırları, tipik tren penceresi yayınlarının hepsi mevcut. Sonra trenden iniş, yürüyen merdivenle bir aşağıya bir yukarıya, nefes nefese, kıçımdan ter damladı. Ama aktarma yapmayı becerdim, çayırlı bataklık manzarasına devam, çiftlikler, kolza tarlaları. Altı saat, acayip bir asabiyet durumu, netten en son ne zaman bu kadar uzak kaldım hatırlamıyorum. Nihayet

geldik, indik, bir şoför bir minibüsle birlikte beni ve diğer kongreci tipleri bekliyordu. Herkes kravatlı, ellerinde evrak çantaları.

"Seyahat etmek eşittir cehennem," dedim yolda giderken yanımdaki gıcığa. "Hem de ne için! Tüm bunları VOIP'le[1] evden de yapabilirdik! Ben sizi görürdüm, siz beni görürdünüz, hiç stres yapmadan, kolay olurdu." Ama gıcık bana dik dik bakmaktan başka bir şey yapmadı, sonra da koltukta kenara çekildi.

Resepsiyonda hemen interneti sordum. Kadın aptal aptal suratıma baktı. Ben: "İnternet! Alo. İnternet dedim!"

Kadın: "Şu anda yok."

"Efendim? Anlayamadım, nasıl olur?"

Kadın: "Evet, maalesef, yeni bozuldu, yoksa odalarla WLAN[2] vardı ama şu anda yok."

Ben: Dik dik baktım sadece. Hiç anlamadım.

"Gelecek hafta tamir edilecek."

Ben: "Harika. Ne işime yarayacak? Bana ne?"

Kadın gene bön bön baktı. Sarkastik: Kadın tamamen Fransız olaya. Dehşete kapıldım, öyle ki başım döndü. Otel Allah'ın unuttuğu lanet olası iğrenç bir yerdeydi. Ne bir köy ne bir internet kafe, ya biri bana HSDPA[3] kartını ödünç verecekti ya da durum vahimdi. Hadi ama, kimse internet kartını vermiyor ki, herkes firma hesabına film *download* edilir diye korkuyor. Yani: felaket. Dipsiz kuyu. Kör karanlık.

Akşam yemeği. Anlatmama gerek yok, bilirsiniz: açık büfede yemek kapma stresi, itişip kakışmalar. İste-

1. (İng.) *Voice Over Internet Protocol*: İnternet üzerinden ses verisi gönderilmesi. (Y.N.)
2. (İng.) *Wireless Local Area Network*: Kablosuz Yerel Ağ. (Y.N.)
3. (İng.) *High Speed Downlink Packet Access*: Yüksek Hızlı Veri Paketi İndirme Erişimi. (Y.N.)

diğiniz güzel şeyler hemen biter. Sonra masada: Sağımda T-Mobile'dan sakallı bir tip bana yeni parkelerini anlattı, solumda Vodafone'dan sıska bir kadın enişteşinin kuzeninin acayip ucuza bir Opel aldığını söyledi falan. Ben: mutlak sessizlik. Yabancıların arasında hiçbir zaman bir şey konuşmam. Yapamam, hoşuma gitmez, içimden gelmez o kadar. Onun yerine tekrar açık büfeye gittim, sonra tekrar, sonra acayip kötü oldum, sonra tek bir kerecik daha, sonra da otoparka, sigara için. İçeride içilmiyor, artık hiçbir yerde içilmiyor ya! Diyorum size, Naziler bile bu kadar kötü değildi!

Yağmur, çılgın gibi. Saçağın altında bir adam, bir de sigara. Hava neredeyse karardığı için, önce sadece siluetini ve nokta şeklinde ışığı gördüm. Ateş istedim, asabi hareketlerle aranırken tanıdım onu.

"Leo Richter!"

Bir an ürküp sıçradı. Bana baktı. Oydu!

Okay. Şimdi size soruyorum: Siz olsanız ne yapardınız? Önceden belirteyim: Yıllardır onun *fan*'larındanım, hem de deli gibi. Kitaplarından biri, adını şu an hatırlamıyorum, hani şu Lara Gaspard'ın Paris'te ders verdiği, sonra şu iyice uçmuş tipe rastlayıp son öyküde de ölüler diyarına göç ettiği kitap. O kitabı okumuştum, acayip bir şeydi, inanamamıştım, uçuk bir şeydi. Üslup, espri anlayışı, hepsi acayip iyiydi ama özellikle: o kadın. İtiraf etmeliyim ki, karşı cins konusunda şansım hiç yaver gitmedi, hep öyle geyik işte, sonra da hep "Beni rahat bırak, aslında iyi bir insansın ama tarzım değilsin, çek git hadi!" falan filan, bir sürü saçmalık, siz de bilirsiniz, arkadaşlık sitelerinde de başta iyi gider, fotoğrafımı aktive eder etmez ise *No Response*.[1] Ama Lara, o olsa baş-

1. (İng.) Yanıt yok. (Y.N.)

ka olurdu, biliyorum. O yüzeysel değil. Acayip delirtici bir görünüşü olsa da, yine de akıllı, dışarıdan bir erkek onu nasıl görür, hiç umurunda değil. Hem tam benim kafamda! Ben de onun! Biliyorum tabii, kitaplar böyle okunmaz ama bazen oluyor işte. N'apalım. Kulağa çılgınca mı geliyor?

Demek istediğim, onun uydurma biri olduğunu biliyorum. Biliyorum, çünkü okuduğum zaman hemen *Google*'ladım tabii, Leo Richter'in bunu Paris'te bizzat bulunduğu sırada yazdığını ve karısı ona tekmeyi vurduktan sonra Lara'nın kocasını terk ettiği diğer üç öykünün geldiğini de biliyorum, "Ay ve Özgürlük", "Bay Müller ve Sonsuzluk", üçüncüsün başlığı unuttum. Yani: Leo Richter'in başına ne gelse, sonra onun başına da geliyor; adam ne yaparsa, sonra o da yapıyor; adamla karşılaşan, daha sonra bir öyküde karşımıza çıkabiliyor. Literaturhaus forumunda biri bunu otobiyografik narsizm diye tanımlamıştı ama ben ona haddini bildirdim, bir daha aklının ermediği konularda *chat* yapamadı, hayvan herif. Sadece, kendini zehirleterek öldürtmek için İsviçre'ye giden şu yaşlı hanımın öyküsünü hiç sevmedim, orada Leo Richter'in kendisinden hiçbir şey yoktu, üstelik sonu da pek bir anlamsız olmuştu, bilemem kimin hoşuna gider, benim değil en azından.

"Kitabınız! Biliyor musunuz, nerede okudum?"

Sonra hıçkırık tutmuştu. Normal tabii: heyecandan. Zaten yabancılarla konuşmak benim için zor, normalde de yapmıyorum. Ama acayip heyecanlıydım. "Münih-Brüksel yolculuğunda! Yemek vagonunda! Yolculuğun sonunda kitap bitmişti."

Bana baktı. Arkasını döndü, sonra tekrar bana döndü. Tuhaf hareketler yaptı, kaba ve asabiydi bir şekilde.

"Süre tamamen aynı! Münih'ten yola çıkar çıkmaz

başlıyorsunuz. Brüksel'e gelince bitiyor. Tam yetiyor! Orada bir UMTS[1] eğitimim vardı."

"Enteresan," dedi.

(Rica ederim canım, uydurmuyorum! Sözlerini odamda hemen not etmiştim. Neden derseniz, tabii ki hemen forumu düşünmüştüm.)

Ben: "Fikirlerinizin kaynağını öğrenebilir miyim?"

Arkasını döndü, önce yerdeki çakıl taşlarına, sonra yukarıdaki saçağa baktı, sonra tekrar bana döndü: "Küvet."

"Ne? Süper. Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"*Cool*. Küçük dilimi yuttum! Küvet demek!"

Sonra kısa bir süre ikimiz de sustuk. O sigara içti, ben sigara içtim ve yağmur da yağmurluğunu yaptı.

Sonra ben: "Peki şu sıralar bir şey yazıyor musunuz? Lara ne yapıyor, planınız nedir? Sen diyebilir miyim?"

Sigarasını attı. "Tekrar içeriye dönmem gerek."

"Ne işin var burada? Onca yer içinde?"

"Konferans."

"Oo!"

"Bir bankanın eğitimi varmış, beni de menajerim kanalıyla davet ettiler. Neden olmasın dedim, yeşillikler içinde bir iki gün. Ama sürekli yağmur yağıyor." Sanki bunun suçlusu benmişim gibi bana baktı, sonra yine: "Sürekli!" Dönüp içeri girdi.

Ben orada kaldım, bir sigara daha içtim, soğuktan titredim ve az önce olanları anlamaya çalıştım. Tanrım! Vay canına! Sonra odama çıktım.

İtiraf etmeliyim ki acayip dağılmıştım, uçuk bir moddaydım. Üst üste bir sürü şey: annemle kavga, IP'mi

1. (İng.) *Universal Mobile Telecommunications System*: Evrensel Mobil Telekomünikasyon Sistemi. (Y.N.)

verecek kadar salaklaşmam. Bir de yarının korkusu: *Okay*, benim gibi biri profesyonel sunum yapabilir tabii, ama dokuz buçuk saattir internete girememiştim, neler dönüyor bilmiyordum! Lordoftheflakes, icu_lop, ruebendaddy ve pray4us mesajlarıma nasıl yanıt verdi, hiçbir fikrim yoktu. Düşününce bile mideme kramplar giriyordu. Biraz televizyona baktım, ama bir bok yoktu, sonra duşumun olmadığını, sadece küvet olduğunu gördüm, o kadar dardı ki içine giremedim bile. Hijyen açısından da işlerin bugün pek yolunda gitmeyeceği belliydi.

Laptop'un başında bir iki dakika daha. *Power Point*, kullanması hiç kolay değil. Bir iki tuşa bastım, pencereleri oradan alıp öteki tarafa koydum. Beceremiyordum işte. Her neyse, nasılsa bir şey olur yarın. Yorganı çek, ışığı kapa, yastığa gömül. Annemin hep dediği gibi, rüyaların birbiriyle yarışsın.

Ama uyuyamadım. Alt katta gıcık sarhoş tipler şarkı söylüyordu. Sürekli de şarkıyla tepiniyorlardı. Öyledir kongreler, masabaşı adamları kendilerini tutamayıp su gibi alkol tüketirler. Aklıma komik şeyler geliyordu. Şu işe bakın: Leo Richter'le, Lara Gaspard'ın yaratıcısıyla aynı binadayım. Lara'nın nasıl görüneceğini ve ne yapacağını belirleyen adamla. Onun elini sıkmak, neredeyse Lara'nın elini sıkmak gibi bir şeydi, anlıyor musunuz ne demek istediğimi?

İşte o sırada, tam o anda, karanlık odamda aklıma süper bir fikir geldi. Eğer biri benim kadar çok internette geziniyorsa, o zaman... nasıl desem? Yani o zaman gerçekliğin her şey olmadığını biliyor demektir. İnsanların bedenleri olmadan girdiği odaları filan. Sadece düşüncede vardır ama vardır işte. Lara Gaspard'la karşılaşmak. Mümkündü bu! Hem de bir öyküde!

Leo gördüğü şeyleri kullanmıyor muydu? Karşılaştığı tipleri? Olan olayları? Evet, beni kullanabilirdi.

Buna engel yoktu! Bir öyküde geçmek, bir *chat* odasına girmekten bir biçimde farksız aslında. Transformasyon yani! Kendini bir başka şeye taşımak. Bir öyküde ben başkası olurum ama kendimim aynı zamanda. Lara ile aynı dünyada.

Çaktınız mı olayı? Bu adama deli gibi tapıyordum, bir öyküde geçmek istiyordum. Beni tanıması lazımdı. Onun dikkatini çekmeliydim! Ya ***buddy***'si olmalıydım ya da... neyse canım, önemli olan beni fark etmesiydi. Tüm o boktan hayatım, annemle sürekli kavgalarım, iğrenç patronum ve hayvanın teki olan Lobenmeier: Kurtuluş var gibiydi. Uykuya daldığımda, uzun zamandır olmadığım kadar mutluydum. Bir de ne vardı biliyor musunuz? Kendimi hafif hissediyordum.

Ertesi sabah: Kalktım. Küvet konusunda yine şansım yoktu, çok dar olduğundan. Kahvaltı salonuna indim. Aynı anda üç tabak alma gafletinde bulundum, bir tane solda, bir tane sağda, diğeri de ortada dengede, eh tabii ortadaki düştü: Omlet olduğu gibi yerde, yağlı yağlı, iki küçük sandviç ekmeği, hepsi çöpe. Leo kenarda oturuyordu, tek başına. Tabii ki yanına gittim ve: "İyi uyudun mu, adamım?"

Bana dik dik baktı. Komik bir bakış tarzı vardı. Gözleri kocaman, ağzı sürekli seğiriyordu. İnanın bana, hiç de relaks bir tip değildi.

"Dün konuşamadık!" Yemeğe başladım. Yere biraz omlet döküldü, önemsemedim. "Benim hakkımda bilmek istediğim bir şey var mı?"

"Efendim?"

Adımı, nerede çalıştığımı söyledim, bizim departmanın firmada tam olarak ne yaptığına dair kısa bir özet geçtim. Annem hakkında ve itin tekiyle aynı ofisi paylaşmanın nasıl bir şey olduğu hakkında da bir iki laf ettim.

"Gitmem lazım," dedi.

"Kahvaltın? Daha bitirmedin!"

Ama çoktan gitmişti: Kalktı, doğru kapıya, sonra dışarı. Asabi bir tip, yazar işte. Üzerine marmelat sürmüş olduğu iki dilim ekmeği yedim, yoksa yazık olacaktı, ardından resepsiyona gidip interneti sordum. Ne sandınız? Tabakhaneden bile daha rezalet. Dipsiz kuyu. Sonra da: toplantı salonu.

Endişelenmeyin, detaya girip kimseyi canından bezdirmeyeceğim. Toplantı işte. *Flipchart*'lar, panolar, ne yazık ki hepsi İngilizce, arada bir sürü tokalaşma ama benimle değil. Sadece bir tip bizim departman hakkında bir şeyler öğrenmek istedi ama ne diyecektim ki? Gidinceye kadar susup suratına baktım. Sonra nihayet öğle arası: Jambon sarma, mayonez, yumurta, kiş filan, daha kötüsünü de yemiştim. Üçüncü tabağımı aldığım sırada, okay, biraz fazla doldurmuştum, kabul ediyorum, kravatlı bir tip önüme çıktı ve: "Kıtlık mı var yoksa?" Ben de hemen: "*Fuckyou*, aptal salak manyak bok geber!" Sonra hemen tüydü. Bazen sigortalarım atıyor. İyi bir şey değil, biliyorum, üzgünüm de ama engel olamıyorum.

Aranın bitmesine birkaç dakika daha vardı. Hemen resepsiyona koştum. "Acilen Leo Richter'le konuşmalıyım, lütfen!"

Kadın bilgisayarda bir yerlere tıkladı, sonra ahizeyi verdi ve işte Leo telefondaydı. Herhalde o sırada uyuyordu. "Kim?"

Adımı tekrar söyledim.

"Kim?"

İnanılmaz. Beni yine unutmuştu. "Öğle yemeğinde buluşsak diyordum? Sana anlatacak çok şeyim var. Inanılmaz öyküler, kesin işine yarayacaktır. Benim hayatım roman."

Ama o sırada, trak, hat kesildi. İğrenç otel. Tekrar aradım. "Benim yine, yemek meselesi?"

Öksürdü. Feci üşütmüş gibiydi, öyle basit bir şey değildi. "Gelemem."

"Daha sonra?"

Sessizlik.

"Orada mısın?"

Sessizlik.

"Sunumuma gelir misin?"

"Zor. Yapacak çok..."

"Telekomünikasyonda Ulusal Standartlar ve Avrupa Standartları Karşı Karşıya. Senin için de ilginç!"

Hafifçe öksürerek boğazını temizledi.

"Bak, telefonda kullanılan bir şey var, buna ISM kodu denir, identifikasyon için. Misal: Bir talimat göndermek istiyorsun ama evden nete bağlı değilsin. Eğer o zaman..."

Trak ve meşgul sesi. Rastlantı değildi bu, salak değilim ya, o kapamıştı! Sanatçılar – acayip ürkekler. Ve sonra ben: kalp çarpıntısı, asabiyet, hem de nasıl!

Sunum yüzünden, doğal tabii. Aradan hemen sonra, artık kaçış yok, zaman yok, gözlerimi kapar vazifemi yaparım.

Herkes salona gelmişti bile. Biri elimi sıktı, sonra biri daha, sonra biri daha, hiçbirini tanımıyordum, önde mikrofonun başında kravatlı bir tip çıkıp ne yazık ki patronumun orada bulunamadığını ve onun yerine benim geldiğimi açıkladı ve sonra alkışlar. Ben: Çıktım. Üç basamak, epey yüksekti, yukarı çıktığımda nefes nefese ve ter içindeydim. *Laptop*'u açtım, ağ kablosunu taktım ve *Power Point*'im perdeye yansımıştı bile, burada teknik donanım gerçekten bir numaraydı, sizin de hoşunuza giderdi ve işte başlıyoruz, şeytanımız bol olsun.

Başta her şey acayip iyi gitti. Her şey güzel, *flip-*

chart iar dönüp duruyor ve ben de *New Approach*[1] ve UMTS'deki ulusal güvenlik protokolleri, avantajlar, dezavantajlar, problemler, olasılıklar hakkında konuşuyordum, hepsi çok kolay geliyordu.

Sonra Leo'yu gördüm.

Ya da görmedim. Bilirsiniz, salon yarı karanlıktı, iki spot yüzüme çevriliydi, o en arkadaki Darth Vader[2] benzeri kara siluetin o olup olmadığını görme şansım yoktu. Davet etmiştim ya onu. Onun boyundaydı, aynı asabi tikler, yine sürekli alnını tutup duruyordu. Ya yüzü? Öne doğru eğildim, boşuna, hiçbir şey göremedim. Ondan sonra ipler koptu bende.

Kekeledim. Hem de nasıl. Acayip. Sözcükler uçtu gitti, cümlenin ortasında kaldım ve İngilizce neye ne dendiği de aklıma gelmiyordu artık, sonra *laptop*'um da saçmaladı, grafikler kilitlendi. Elim o kadar ıslanmıştı ki, *mouse*'u nasıl oynatacaktım? Tüm bakışları üzerimde hissettim ama hakikaten cehennem gibiydi. Hiçbirinizin başına gelsin istemem (yok, lordoftheflakes'in isterim). Sonra şöyle düşündüm: İşte bu, Leo'nun işine yarayabilirdi! Kendini bilen sağlam bir tip ama buna rağmen sunumu feci gidiyor. *Cool* öykü? Bundan emin olabilirsin. Sonra birden kendime sanki dışarıdan baktım, sanki o ben değilmişim gibi; tam da bu nedenle kekelemem arttı, daha da arttı.

Ellerim daha da terledi, *mouse* aşağı duştü, yerde tık etti ve ben – bu durumda eğilemezdim ki, ne yapacaktım? Kalktım ben de, baktım ve bilemedim. Ortalardan biri güldü. Sonra arkadan biri daha. Sonra ilk sıradan üç kadın, sonra da herkes. Bense kendime, acaba hayal mı görüyorum diye soruyordum. Böyle bir şey hayal etmiş-

1. (İng.) Yeni Yaklaşım. (Y.N.)
2 *Yıldız Savaşları* filminin kötü karakteri. (Y.N.)

tim çünkü daha önce, siz de etmişsinizdir, herkes eder. Ama buradaki sahiciydi, tıpkısının aynısıydı, bir *reality show*, kesintisiz program, bütün bölüm. Bir iki cümle daha kurmayı becerdim, ta ki kafamda bir şimşek çakana kadar: "Devam edemeyeceksen ne işin var orda?" Gerçekten de durum buydu, kendime kulak verdim, sesimi artık duymadığımı, çünkü artık hiç ses çıkmadığını fark ettim ve kendimi orada dururken gördüm, orada durmuş kendime bakarken kendimi izledim. Kâbus. Bu arada onlar gülüyordu. Mikrofona iyi olmadığımı söylemeyi başardım, sonra öyle bir başım döndü ki, neyse düşmeden üç basamaktan aşağı inmeyi başardım. Kravatlı bir tip doktora ihtiyacım olup olmadığını sordu ama ben ona kendi işine bakmasını söyleyip çıktım.

Bitik vaziyetteydim. Deli gibi terliyordum. Başım döndü, iyice dağılmıştım. Her tarafım ıslanmıştı. Bir şekilde sakinleşmem, yatışmam, soğukkanlılığımı tekrar kazanmam lazımdı. Lobide çevreme bakındım. Tam o sırada bir masadan kalkmakta olan bir tip gördüm, tuvalete doğru gidip kayboldu, *laptop*'unu da orada bıraktı – üstelik bir HSDPA kartı vardı! Tabii yaklaştım. Daha yaklaştım. Sonra koltuğa oturdum ve çok hızlı bir biçimde tuşlara bastım, acayip çılgınca bir hızla. Önce movieforum'a girdim. Gerçekten: Bugclap benim tamamen nesnel mesajıma öyle bir *flaming* yazmıştı ki, orada düşüp bayılacaktım; neyiniz var sizin ya, başka bir hayatınız yok mu? Dolayısıyla hemen yanıt yazdım, yazmam lazımdı.

Tekrar sunum aklıma geldi. Zaten insanın başına bir terslik gelirse hepten gelir. Ellerim titredi. Hemen tartışma forumuna girdim, çok uzun zaman önce yapmam gereken bir şeyi yapıp pray4us'a geber salak herif dedim. Sonra *mailbox*'ıma baktım. Ama kimseden bir şey gelmemişti. IP'mi belirttiğim aklıma geldi. Biri beni arıyor

muydu acaba? Çünkü iktidar sahipleri kimseyi tanımaz, istediklerini yaparlar, bense başkandan tutun oradan aşağıya kadar herkese giydirmiştim. Akşam haberleri forumuna, o gün bütün yazıların bok gibi olduğunu da yazdım. Hiçbirini okumamıştım ama fark etmez, zaten sileceklerdi ve bu, sakinleşmemi sağladı. Tam o anda yanımda biri: "Hey, no'luyor ya?"

Ben: Ne, nasıl, niçin? Tamamen unutmuştum. Kendimi tamamen kaptırmıştım, inanabiliyor musunuz?

"Bu benim bilgisayarım!"

Ne denebilirdi ki buna şimdi? Ben de: Affedersiniz, pardon, yanlışlıkla, bir sürü saçmalama. Kalktım, lobiden geçtim. O sırada diğer konferans salonlarından insanların çıktığını gördüm: Kravatlı adamlar; ipek kumaştan yapılma şeylerin içinde kadınlar, tam ortalarında da: Bilin bakalım kim!

Hemen fırladım. Birinin şöyle dediğini duydum: "Bunu nerede okuduğumu biliyor musunuz? Hamburg'dan Madrid'e giderken uçakta." Leo evet anlamında başını salladı. Komik görünüyordu.

Bir başkası: "Fikirlerinizin kaynağı nedir?"

Leo titredi, döndü, sarsıldı. Tüm o asabiyet tikleri. "Şimdi gidip çalışmam lazım!"

"Muhteşem bir konuşmaydı!" Bir kadın. Gözlük, kırışık bir surat, saçlar dağılmış. "Bizi düşünmeye sevk etti."

Bir başkası da: "Yemekte bize katılsanıza!"

Hayatta olmaz. Omzunu tuttum: "İtiraz kabul edilmez, plan yapılmıştır!" Bunların hepsi acayip stres yaptı bende, hem de nasıl, deli gibi terledim ama kimseye bir şey çaktırmadım. "Oyunbozanlık yok, bir şey içelim, Yazar Leo Bey, haydi bakalım!"

Ama o kurtulup resepsiyona koştu ve: "305 numara," ve anahtar. Bunu size gayet emin olarak söylü-

yorum, çünkü kulaklarım iyidir ve forumlarda bilginin doğruluğunun ne kadar önemli olduğunu bilirim, veriler konusunda olabildiğince garanti veririm. Sonradan çok düşündüm, ama kesin eminim, hiç şüphe yok, 305. Duydum çünkü.

Sonra Leo doğru asansöre, o kadar hızlı gitti ki, arkasından yetişemedim, ben o kadar hızlı hareket edemem. Yanımdaki kadın, kravatlı tipe: "Ne kadar yazık. Oysa gerçekten de muhteşemdi." Bunu üzerine diğeri: "Ee ama o da epey sevimsiz biri." Üçüncüsü: "Bence saçma sapandı." Sonra kadın bana: "Siz kimsiniz kuzum?"

Konuşmak istemiyordum onlarla. Tek kelime etmeden vın, doğru bara gidip bir viski ısmarladım. Sonra bir tane daha. Nasıl olsa şirketten. Bir tane daha. İnsanlar yanımdan gelip geçiyor, kafalarını bana çevirip gülüyorlardı. Biliyor musunuz, eline bir silah alıp her yeri kana bulayan insanlar var ya, artık onları anlayabiliyorum. Sadece, bunu yapacak bir tip değilim. Silahlardan anlamam, nereden alındığını bile bilmem ne yazık ki.

Bir viski beni kesmez, bir şeyler hissedebilmem için bir iki tane daha gerekir. Ama dördüncüden sonra iyice zom oldum. Baş dönmesi, dil sürçmesi, donuk gözler, tipik sarhoşluk hali, bilirsiniz, size anlatmama gerek yok. Ama birden acayip hüzünlendim. Ne yapacağımı bilemedim.

Lara Gaspard. Ya şimdi ya hiç. Kalktım (alkolün etkisi olmasa biraz zordu), asansöre bindim, doğru üçüncü kata. 305.

Kapıyı çaldım. Yok.

Daha hızlı çaldım.

Yok.

Yumrukladım.

Yanımda birden bir oda hizmetçisi belirdi. Tabii aca-

yip korktum, pardon, yanlışlık oldu, gidiyordum zaten ama o: "Kapıda mı kaldınız?"

Ben de hemen: "Aynen!" Çünkü gerektiğinde hızlı düşünebilirim, Spock[1] bile benim yanımda salak kalır. Odacı kız kartı okuttu, biip, kapı açıldı, içerideydim. Işığı yaktım. Bomboş, yatak bozulmamış, Leo ortalarda yok.

Ter boşandı. Devam etmez diye düşünmüştüm ama biliyor musunuz? Terlemekte de bir hayır var. Leo Richter'in odası, diye düşündüm. Etrafa baktım, çekmeceleri, dolapları açtım. Lara Gaspard'ın odası. Gibiydi bir anlamda. Tanrım.

Dolaplarda sıradan şeyler: iç çamaşırları, bir *laptop* (açtım ama şifre istedi), birkaç kitap: Platon, Hegel, *Bhagavadgita*. Ama bunlara gerek yok ki, hepsi Auristos Blancos'un *Düşünürler Bize Ne Söyler*'inde var zaten, hem de çok daha açık ve anlaşılır bir biçimde. Yatağa çöktüm. Bakın, hiçbir şeyi bok etmek istemiyordum, kafam bozulmuştu. Korkuyordum tabii: O anda Leo içeri girse, hemen yardım çağırırdı. Ama bir biçimde onun dikkatini çekmeliydim. Öyküye dahil olmalıydım. Başka çarem mi vardı ki? Bu şansı bir daha yakalayamazdım. İşe yarayacak olsa, onu bir güzel benzetirdim bile ama orada değildi.

Çevreme baktığımda gördüm ki, oda, hiç sormayın, feci durumda, acayip dağılmış: Çekmeceler çıkmış, kâğıtlar saçılmış, bilgisayar yerde, ekran da herhalde bozulmuş. Bloknottan kâğıtlar yırtılmış, kıvrılıp buruşturulmuş. Yorgan halının üzerinde, banyoda her şey karoların üzerinde, cam kırıkları. Bunu ben mi yapmıştım? İster inanın ister inanmayın ama: Bunu pek söyleyemeyecek-

1. *UzayYolu* dizisinin zeki kahramanı. (Y.N.)

tim. Sonra biraz da onun yatağına yattım. O kadar yumuşaktı ki! Yastığa gömülüp ağladım. Lara'yı düşündüm.

Sonra hızla çıktım. Koridordan asansöre, aşağıya odama gittim. Doğru yatağıma. Bacaklarımı çektim, orada öylece yattım, odanın tavanı dönüp duruyordu, her şey birbirine karışmıştı, Tanrım, sarhoş olmuştum.

Kafamda zonklamayla uyandım. Her şey sırılsıklamdı, alnımın ortasında bir ağrı, ağzımda leş gibi bir tat. Sabahın yedisi. Telefonumda annemden dokuz mesaj. Yine kıyafetlerimle uyumuştum. Tek tek her şeyi hatırladım.

Leo'yla konuşmam lazımdı. Tam da şunu yapmalıydım: Onunla konuşmalı, her şeyi itiraf etmeli, nasıl olduğunu şimdi size yaptığım gibi anlatmalıydım. Ne yapacağı hiç umrumda değildi, buna dayanamazdı, sonuçta bu bir öyküydü. Öyküye dahil olacaktım. Hemen şimdi, kahvaltıda.

Böylece kahvaltı salonuna gittim, bekledim. Tost yedim, müsli yedim, omlet yedim, kahve içtim. İki gazete karıştırdım. Akşam haberlerini kâğıtta hiç bilmiyordum, sadece *online* biliyordum, ilginçti, teknoloji sayfası da fena değildi ama sonra internete giremediğimi hatırladım ve gazeteyi hemen bir kenara koydum. Bir iki minik sandviç ekmeği yedim, iki küçük sosis, biraz somon, bir parça salam, iki dilim marmelatlı tost ekmeği, biraz daha omlet. Annem güzel kahvaltı hazırlamaz ki. Hep, "Beğenmiyorsan sen hazırla, sen al!" filan der. Acayip tedirgindim. Her an gelebilirdi.

Ama gelmedi. Sadece, bana bakıp sırıtan, fısıldaşıp duran şu dünkü gıcıklar. Size yemin ederim: Ben böyle uysal bir tip olmasam, hakikaten kan gövdeyi götürür, ortalık cehenneme döner, kafa göz tamam.

Sonunda lobiye gittim. Resepsiyondaki kadın hemen başını hayır anlamında salladı: Hayır, internet hâlâ yok!

"Leo Richter'le konuşmak istiyorum!"

"Artık burada değil."

"Ne?"

"Dün ayrıldı."

Okay, ama sonra biraz fazla gürültü kopardım. Masaya vurmamam gerekirdi, hiç değilse iki yumruğumla vurmamalıydım. Peki öyleyse ben kimin odasını... diye de sormamam gerekirdi. Neyse ki hiçbir şey çakmadı, anında sustum, kafayı yemedim ben, tekrar sordum bir yanlışlık olabilir diye, kadını kontrol etmeye zorladım. Sonra oradan tüyüp annemi aradım.

Çok yalnız olduğunu söyledi. Bütün gün ağlamış. "Hâlâ devam mı ediyorsun? Bir karı mı var?"

Olmadığına yemin ettim. Asla!

"İnanmıyorum sana."

Ben de ağlamaya başladım. Biliyorum, bu çok acayip geliyor. Ama yine de anlatıyorum, çünkü nasılsa beni tanımıyorsunuz, kimim bilmiyorsunuz. Öyle işte, orada lobideyken.

Tamammış, öyle dedi. "İnanıyorum sana. Ama söz ver, bunu bir daha asla yapmayacaksın. Bütün hafta sonu evde tek başıma kaldım. Bir daha sakın, tamam mı?"

Söz verdim.

İyi de niye? Gayet rahat yaparım. Hem kim benimle olmak isteyecek ki? En azından şimdi elimde internette magazin forumu için malzeme var. Ama farkındayım, bunun da çarpıcı bir yanı yok, heyecan uyandıran bir yanı, bir esprisi yok. Bundan da bir öykü çıkmaz.

Çünkü Leo'yu bir daha asla görmeyeceğim. Literaturhaus forumuna onun kitaplarının çok boktan olduğunu yazdım, Amazon'a ise, hiç sormayın daha iyi. Ama bunun bir anlamı yok, o bunları hiç okumuyor zaten.

Oteldekiler bana hiçbir şey vermeye yeltenmediler, ne adres ne numara. Benim hakkımda hiçbir şey yazma-

yacak, Lara'yla asla karşılaşamayacağım. Realitede benim payıma ne düşmüşse, her şey öyle devam edecek: iş, evde anne, patron ve iğrenç Lobenmeier, tek kaçış olarak da buradaki gibi forumlar. (Yine de ben lordoftheflakes gibi *troll*, icu_lop ya da pray4us gibi dangalak değilim.) Sonsuza dek kendim için bir tek ben varım. Hep burada, bu sayfada, diğerinde ise: asla. Başka bir dünya yok. Yarın erkenden iş. Tahminlere göre hava kötü olacak. İyi de olsa, benim için fark etmez. Her şey yine her zamanki gibi. Artık biliyorum ki, asla bir öyküye dahil olmayacağım.

Nasıl Yalan Söyleyip Öldüm

Luzia'yla bir çarşamba gecesi tanışmıştım, Telekomünikasyon Lisanslarını Düzenleme Bürosu'nun bir davetinde; o günden sonra bir yalancıya, kayıp bir insana dönüştüm.

Dokuz yıldır Hannah'yla birlikte yaşıyordum – en azından prensipte öyleydi, çünkü Hannah oğlumuz ve minik kızımızla (biraz ürkütücü bir çocuktur), Güney Almanya'daki bir göl kıyısında bulunan ve benim de doğduğum yer olan sakin ve huzurlu bir kentte oturuyordu, ben de hafta sonlarımı orada geçiriyorum. Hafta içi ise, Hannover yakınlarındaki o gri renkli yerleşim yerinde kendi köşeme çekiliyordum; çalıştığım şirket, merkez bürosunu burada kurmayı tercih etmişti. Hannah benden biraz daha büyüktü ve kendi başına gayet iyi idare ediyordu. O zamanlar Hannah için artık pek fazla bir şey ifade etmiyordum – bunu biliyordu, ben de biliyordum ve ikimiz de diğerinin bunu bildiğini biliyordu. Ama Hannah, Hannah'ydı işte, evimizde ağzını şapırdatıp duran bir bebeğimiz de vardı; ve şundan emindim ki, Luzia'nın bunu öğrenmemesi gerekiyordu.

Luzia'yı daha sonra, yeri geldikçe anlatacağım. Burada sadece şu kadarını belirtmem yeterli: Uzun boylu, koyu kumraldı, gözleri kahverengiydi ve hamsterlerinki

gibi yusyuvarlaktı: Pırıltılar saçar, aynı noktaya birkaç saniyeden daha uzun bakamazdı, biraz da ürkek bir ifadeye sahipti. Onu, önce bardağını yere düşürüp hemen ardından da anlamsız bir biçimde kürsüde duran bir vazoyu kırdığı sırada fark etmiştim. Üzerinde kolsuz bir elbise vardı, kollarının üst kısmı pürüzsüzdü; onun orada kırık parçaların üzerinde durduğunu görünce, ona dokunmaktan, nefesimin onunkiyle karışmasından, gözlerini nasıl içeriye devirdiğini yakından izlemekten vazgeçeceğime ölmeyi tercih edeceğimi anlamıştım.

Luzia kimyagerdi. Onun ne yaptığını anlamıyordum; karbondioksitle, bir şeylerin sentezlenmesiyle, hatta belli ki kısmen de nükleer füzyonla ve enerji kazanımıyla ilgili bir şeylerdi. Çoğunlukla evet anlamında başımı sallıyor ve öyle olduğuna emin olduğumu söylüyor, bir yandan da parfümünü koklamak için eğiliyordum. Hayatımı neyle kazandığımı ve beni buraya hangi rüzgârın sürüklediğini sorduğunda ise –kentten mi, yoksa bu davetten mi söz ediyordu, anlamamıştım– yanıt verebilecek duruma gelebilmem için biraz düşünmem gerekmişti: Varoluşumun yapıtaşları bana artık çok uzak, yerkürenin öteki yarısının iklimi kadar yabancı geliyordu çünkü.

Ben büyük telekomünikasyon firmalarından birinde şebeke yönetimi ve numara tahsisinden sorumlu biriminin yöneticisiydim – daha doğrusu o zamanlar öyleydim, çünkü şu anda işsizim, bir firmanın beni işe alma olasılığı da pek kuvvetli görünmüyor. Bu iş kulağa sıkıcı gelebilir ama gerçekte daha sıkıcıdır. Kimse beni umut vaat eden bir çocuk olarak görmemiş, annem bile oğlunun parlak geleceğinden söz ederken bunu beklemiyormuş. Bir zamanlar güzel piyano çalardım, resmim de fena değildi, bütün fotoğraflarda gözleri cin gibi, tatlı bir çocuk olarak görünüyorum. Ama dünya neredeyse herkese hayal kırıklıkları yaşatırken niçin tam da benim

hayallerimin gerçekleşmesi gerekiyordu bilmiyorum; babam kitap okumanın meslek olmadığını söylemişti ve ben o kadar sinirlenmiştim ki, kendi çocuklarım aynı yaşa geldiğinde ben de onlara aynısını söyleyeceğim: Kitap okumak meslek değildir. Ben de elektrik mühendisliği okudum ve mobil iletişim konusuna ağırlık verdim, o zamanlar henüz analog olan cep telefonları (insana çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor), SID ve MIN kodları ve insan sesini saniyenin milyonda birlik bir zaman diliminde tüm dünyaya göndermeyi sağlayan tüm metotlar üzerine araştırmalar yaptım, çalışmaya başladım ve öğleden sonraları ofislere hâkim olan ozon ve kahve kokulu miskinliğe alıştım. Başta beş, sonra yedi, son olarak da dokuz kişilik ekipler yönettim, insanların birbirlerinden nefret etmeden bir arada çalışamadıklarını, onların tiksindiği biri haline gelmeden onlara iş yaptırılamayacağını fark etmek beni hayretler içinde bıraktı; Hannah'yla karşılaştım, onun beni sevdiğinden daha çok sevdim onu, birimin yöneticisi oldum, sonra da başka bir kente tayin edildim; işte kariyer denen şey bu. İyi kazanıyordum, çok yalnızdım, akşamları sözlük yardımıyla Latince kitaplar okuyor ya da televizyonda gülme efektli komediler seyrediyordum, hayatı olduğu haliyle kabullenmiştim ve insanın her zaman değilse bile nadiren bazı tercihlerde bulunabileceğinin farkındaydım.

Sonra kendimi Luzia'nın karşısında buldum, kalbim manasızca güm güm çarpmaya başlamıştı, kendi konuşmama kulak vermiş ve ailesinin ya da hayatında başka birinin olup olmadığını ortaya çıkarabilmek için dedektifliğe soyunmuş, dolambaçlı sorular yöneltiyorken, bu yolla bir gün ya da daha iyisi kısa bir süre içinde, hatta en iyisi hemen o akşam köprücükkemiğinin üst kısmındaki minik girintinin üzerinde dudaklarımı gezdirme şansımın olup olmadığını anlamaya çalışıyorken bulmuştum

kendimi. Luzia arada bir gülüyor, kadehini kaldırıp indiriyordu ve ben onun uzun boynunu, omuz kısmında teninin altında kaslarının nasıl oynadığını ve ipeksi bir parıltıya sahip saçlarının üzerindeki ışığın oyunlarını izliyordum, görüş alanımın kenarlarında da hayaletimsi gölgeler hareket ediyordu. Kadehler çınlıyor, insanlar gülüyor, cümleler sarf ediliyordu; birisi bir konuşma yaptı ama bu beni hiç ilgilendirmiyordu artık. Luzia kısa bir süredir buradaymış, öyle dedi ve aslına bakılırsa, hiç de hoşuna gitmemiş; sonra hafifçe güldü, bana gerçekten davetkâr bir bakış mı fırlatmıştı ya da kötü ışıktan ve benim heyecanımdan kaynaklanan bir göz yanılması mıydı, emin olmamıştım.

"Telefonunuz var mı?"

"Var," dedim şaşkınlık içinde. "Birini mi aramak istiyorsunuz?"

"Hayır, çalıyor da."

Çantamı yoklayıp cihazı çıkardım. Bir süredir kulağıma gelen müziğin sesi gerçekten daha da yükselmişti. Ekranda Hannah'nın ismi vardı. Kapama tuşuna bastım. Luzia bana keyifli bir bakış fırlattı. Nedendir, anlayamadım Sıcak basmıştı, kıpkırmızı olmadığımı umdum.

"Ben daha yeni edindim," dedi. "Bunlar bana ürkütücü geliyor. Her şeyden gerçekliğini söküp alıyorlar."

Cep telefonundan söz ettiğini anlamam biraz zaman aldı. Başımı sallayıp kesinlikle haklı olduğunu ifade ettim. Neyi kastettiği konusunda ise hiçbir fikrim yoktu.

Davetlilerden sadece birkaçı kalmıştı, ellerinde kadehler, salona dağılmışlardı; Luzia'nın niçin bu saate kadar kaldığını ve niçin hâlâ burada benim yanımda olduğunu sordum kendi kendime. Başka bir yerde bir şeyler içmeye devam edebileceğimizi söyledim, şu eski bayat laflara sığınarak; o da sanki anlamamış gibi ya da onun pekâlâ anladığını ben bilmiyormuşum gibi ya da benim

bildiğimi bilmiyormuş gibi, memnuniyetle geleceğini söyledi.

Böylece, pek de cazip görünmeyen bir bara girdik ve Luzia konuştu, ben kafa salladım, arada bir benim de konuştuğum oldu. Mekân yavaş yavaş dönüyor gibiydi, burnuma buram buram Luzia'nın parfüm kokusu geliyordu ve güya yanlışlıkla kolumun üst kısmına dokunduğunda, tüm vücudumda bir ürperme hissi dolaştı, eli belimi hafifçe sıyırıp geçtiğinde geri çekilmedi; ona gözbebeklerinin kenarlarındaki kılcal damarları görecek kadar yaklaştığım sırada, bunun her zamankinin aksine sadece bir arzu ya da hayal, yalnızlığımdan kaynaklanan bir fantezi olmadığını, gerçekten olduğunu anladım

"Evin buralarda mı?" diye sordu.

O sırada telefonum çaldı.

"Yine mi?"

"Bir arkadaş. Başında bir sürü sorun var. Tuhaf zamanlarda arıyor: gece gündüz, sabah akşam demeden." O zamanlar yalan söyleme konusunda tecrübeli değildim ama yine de: Bunları söylerken, arkadaşımı tüm zavallılığıyla gözümün önüne getirebilmiştim. Üzgün, sarhoş, saçı sakalı birbirine karışmış, hayatın sillesini yemiş ve benim tavsiyelerime aç.

"Yazık ona," dedi gülümseyerek. "Yazık sana."

"Evet," dedim, daha önce sorduğu soruya karşılık. "Buralarda, çok yakın."

Aslında evim epey uzaktaydı, taksiyle gitmek neredeyse yarın saat sürdü; yabancılık hissiyle birbirimizden çekinerek, hiç konuşmadan yan yana oturduk. Şoför sigara içiyor, radyodan oryantal ezgilerle guruldayan bir müzik geliyordu; dışarıda, gecenin karanlığında anlamsızca parıldayan mağaza tabelalarının altında üstü başı yırtık pırtık insanlar duruyordu. Hava soğuktu; durum bana birden komik geldi. Yatağımın dağınık olduğunu

hatırladım ve on yaşımdan beri bütün yatak odalarımı mesken tutmuş pelüş fili saklamayı nasıl becereceğimi sordum kendime. Merdivenlerde bile bu sorun bana pek çözülebilir gibi gelmiyordu. Ama sonra Luzia onu fark etmedi bile, yemek masamın üstünde birikmiş bir sürü kirli fincan gibi dağınık yatak da pek fark yaratmadı, zira daha kapıda birbirimizin üzerine atlamıştık bile.

Epeydir antrenmansızdım, Luzia sırtımı duvara bastırıp dudaklarını da ağzıma yapıştırınca nefes alamadım. Elleri boynuma dolandı, dizi bacaklarımın arasına girdi, yanımdan bir kitap yere düştü, sonra beni şiddetle çekip –gömleğimin yakasından yırtılma sesi geldi– odanın ortasına savurdu ve masaya öyle bir itti ki, boş fincanlardan ikisi yere düştü. Ona sarılıp sıkıca göğsüme bastırdım, kısmen onu arzuladığım, kısmen de daha fazla hasar vermesini önlemek istediğim için yaptım bunu ve bugün bile zamanın dışına fırlamış gibi gelen birkaç saniye boyunca, onun gözlerini gözlerimin bir iki santimetre önünde gördüm ve kokusu tamamen sarmaladı beni, birlikte nefes alıp vermeye başladık. Belki burada kesip onu anlatmanın tam zamanıdır.

Benden yarım baş boyu kadar uzundu ve taşrada büyümüş insanlarınki gibi geniş omuzları vardı; benim esmer, kırılgan Hannah'mdan tamamen farklıydı. Her yeri iriydi, sadece yüz hatları zarifti, kaşları incecik bir yay gibiydi, dudakları da fazla dolgun değildi. Göğüsleri ise, şu an düşünmemem gereken, uzaktaki o kadınınkilerden daha büyük ve daha yuvarlaktı. Güzel miydi peki? Buna karar veremiyordum, hâlâ da bilemiyorum; Luzia, Luzia'ydı işte ve tam da bu yüzden onu o kadar arzuluyordum ki, ona dokunma ayrıcalığına sahip olabilmek için kendimin, onun ya da herkesin hayatından bir yılı hiç duraksamadan feda edebilirdim ve dudaklarımı onun köprücükkemiğine gerçekten dokundurduğum

–içine derin bir nefes çekmişti– o anda hayatım iki parçaya bölünmüştü: Luzia'dan önce ve Luzia'dan sonra; geri dönüş yoktu artık.

Bir saat sonra bile hâlâ yorulmamıştık. Belki daha fazla, belki çok daha kısa bir süre geçmişti: Zaman bir ileriye bir geriye fırlıyordu sanki, yuvasından fırlamış bir film makarası misali dönüp duyuyordu, bunun sorumlusu benim dağınık zihnim miydi, yoksa gerçekliğin de mi kafası karışmıştı, artık farkında değildim. Hafızamda canlanan bir anıda kendimi uzanmış yatarken görüyorum, onun bedeni de üzerimde, yukarıya doğru kalkmış durumda, pencereden giren donuk ışıkta gümüşsü bir beyazlık, elleri omuzlarımda, kafası ensesine yatmış; bir başka anıda o benim altımda yatıyor, ellerini enseme kenetlemiş, gözlerini benden öte tarafa çevirmiş, o sırada benim ellerim bedeninin üzerinde, onun sanki umutsuzluk ya da acı çekiyormuşçasına inlemesine yol açan noktaya doğru kayıyor. Ben onun içinde, o benim içimde, biz birbirimizin içinde kâh yatakta, kâh yerde öyle sarmalanmışız ki, sanki tek bir varlık olmuşuz ya da pek çok varlık, onun elleri benim ağzımda, benim ellerim onun kalçalarında ve işte o anda Hannah'nın yüzü karşımda beliriverip silindi yine. Sonra ayağa kalkıyoruz, başımın arkası duvara çarpıyor, onu kucağıma alıp ağırlığını kendi vücuduma veriyorum, çevremizdeki oda parçalanıp sonra tekrar bir araya geliyor. Ve nihayet üzerime hafif bir yorgunluk çöktüğü sırada, her şey baştan başladı, birbirimize bir süre daha sarıldık, yoğun bir bataklıkta yüzer gibiydik, çünkü bitmesini hiç istemiyorduk. Ama sonunda yine ikiye ayrılmıştık, bir o vardı, bir de ben vardım, aslında hayatını anlatmaya başladığı sırada onu dinlemeyi çok isterdim ama kendimden geçip rüyasız bir karanlığa daldım.

Sabahın erken saatlerinde tekrar başladık. Onu uyan-

dıran ben miydim, yoksa o mu beni uykudan çekip aldı? Bilmiyorum, gözümün önüne sadece açık ve son derece temiz bir gökyüzü geliyor. Beyaz yastığın üzerindeki saçları sabahın ilk ışıklarında renk değiştirmiş, aralarına kızıl parıltılar yerleşmişti, ardından hemen –Luzia iç çekti– ikimiz de uykuya ve neredeyse sonuna geldiğimiz gecenin son rüyalarına daldık.

Uyandığımda Luzia giyinikti, bir şeyler mırıldanarak benimle vedalaştı ve kapıya yönelip çıktı; işe gitmesi gerekiyordu. Ben de geç kalmıştım. Kahvaltı etmeden arabaya koştum, her günkü gibi saat sekizde sabah trafiğinin içinde olduğum sırada Hannah'yı aradım.

"Dün mü? Sıkıcıydı! Her zamanki bürokratlar."

Daha bunları söylerken iki şey beni şaşırttı. Birincisi, insanların, hem de en yakın ve en tanıdık olanların, yalan söylendiğini anlamamaları. Bunun tam tersi olduğuna dair bir klişe vardır, insanın bir biçimde kendini ele vereceği, doğruyu söylemeyince kekelemeye ve terlemeye başlayacağı, tuhaflaşacağı, sesinin değişeceği beklenir. Ama inanın dostlar, hiç öyle değil. Öyle olmamasına herkesten çok yalancının kendisi şaşırır zaten. Ayrıca: Bu doğru olsa bile, sesimiz değişse, terlesek, kızarıp bozarsak, bir yerlerimiz seğirse bile, bunlar bizi ele vermeyecektir, zira kimse bunlara dikkat etmez. İnsanlar saf, aldatılabileceklerini düşünmüyorlar. Kimse kimseyi dinlemiyor, kimse en yakınlarının bile konuşmasına dikkatini vermiyor, herkesin kafası başka bir yerlerde.

"Yazık sana. Ne kadar sıkıcı bunlar! Nasıl dayanabiliyorsun, anlamıyorum."

Sesinde alay olduğunu hiç hissetmedim. İşte bu da beni şaşırtan diğer şeydi: Herkes memurlarla, bürokratlarla, yazar bozuntularıyla ve kâğıttan kaplanlarla dalga geçiyor. Ama biz de aynıyız! Biz çalışanlar, her birimiz kendimizi bir sanatçı, bir anarşist, özgür bir ruh, ne zo-

runluluk ne kural tanıyan gizli bir çılgın zannediyoruz. Bir zamanlar her birimize vaat edilmiş bir cennet vardı ama kimse uzun zamandır, asla olmak istemediği kişilerden birine dönüştüğünü, artık hiçbir yönünün istisna olmadığını ve farklı olduğunu zannetse de aslında öyle olmadığını kabullenmek istemiyor.

"Çocuklar nasıl?" İşte şimdi sesime bir tedirginlik yerleşmişti. Onun da bana, dün Luzia'nın dediği gibi "Yazık sana" demesi hiç beklemediğim bir hiddete kapılmama yol açmıştı.

"Paul öğretmeninin canını sıkmış. Son zamanlarda çok yaramaz. Cumartesi onunla konuşmalısın."

"Cumartesi gelemeyeceğim. Ne yazık ki."

"Öyle mi?"

"Pazar gelirim."

"Tamam o zaman, pazar konuşursun."

Randevulardan, beklenmedik gelişmelerden ve ofisteki korkunç kaostan filan söz ettim. İşe yeni başlayan birinden ve işi bilmeyen çalışma arkadaşlarından söz ettim. Sonra, abarttığım hissine kapıldım ve sesimi kestim.

Ekibimdekiler her zamanki gibi korkuyla beni bekliyorlardı. Birbirlerinden tiksinmelerini, benden nefret etmelerini anlayabiliyordum, işin doğası böyleydi, zira ben de en olumsuz duygularımı amire besliyordum, Wattenwilli Elmar Schmieding diye biri ama bu korku niyeydi? Kimseye bir kez olsun zorluk çıkarmış değildim, ne yaptıkları benim için önemli değildi. Sistemi iyi biliyorum, orta büyüklükteki hatalar bile hiçbir şeyi yerinden oynatmaz, değiştirmez ve önemli sonuçlar doğurmaz, olsa olsa şu ya da bu müşteri sinirlenir ama bundan bizim hiç haberimiz olmaz, bizi ilgilendirmez.

Schlick ile Hauberlan'a selam verdim, Smetana'nın omzuna vurdum ve Lobenmeier ile Mollwitz'in karşılık-

lı oturduğu odaya, iyice vurgulayarak, "Selam!" diye seslendim. Ardından çalışma masama oturdum ve Luzia'yı düşünmemeye çalıştım. Tenini, burnunu, ayak parmaklarını, hele sesini asla. Kapı çaldı ve Mollwitz içeri girdi, her zamanki gibi terliyordu, vücut biçiminin tuhaflığından, kısa boylu oluşundan, ensesinin kısalığından rahatsızdı, yazık.

"Şimdi sırası değil!" dedim sert bir sesle. Şimşek gibi bir hızla ortadan kayboldu. Luzia'yı aradım. "Cumartesi müsait misin?"

"Hafta sonu kentte kalmıyorsundur diye düşünmüştüm."

"Neden?" Şaşırdım. Nereden biliyordu bunu, ona ne söylemiştim? "Kalıyorum."

"Güzel," dedi. "O zaman cumartesi görüşürüz."

Kapı çaldı, Lobenmeier içeri girdi ve artık Mollwitz'e dayanamadığını söyledi.

"Şimdi sırası değil!"

Pek çok şeye katlanabilirdi Lobenmeier, öyle diyordu. Ama bir yere kadar. Bu insanın hiçbir iş yapmıyor olması da ayrı bir meseleydi. Çalışmak yerine, takıntılı bir halde internet forumlarına mesaj yazmasını kabullenebilirdi, hatta sürekli kendi kendine sessizce küfredip durmasına bile alışmış sayılırdı. Ama hijyen bakımından kimsenin katlanamayacağı kadar feci durumdaydı.

"Lobenmeier," dedim yumuşak bir sesle. "Sakin. Onunla konuşurum, ben ilgilenirim."

İş arkadaşı hakkında böyle konuşmaması gerektiği konusunda da onu uyarmam gerekirdi ama dilim varmadı, çünkü Mollwitz gerçekten de, özellikle günün sonuna doğru, çok kötü kokardı.

Pazar günü öğlen, koyu mavi renkli gölün kıyısında bulunan kentteki evime gittim. Hannah'nın yüzü sol-

gundu, grip olmuştu. Paul bir münakaşa yüzünden odasına kapanmıştı, ufaklık keyifsizdi, ağlayıp duruyordu, benimse o kadar başım dönüyordu ki, sarhoş gibiydim. Luzia'nın dokunuşlarını hâlâ bütün vücudumda hissediyordum.

"Yarın görüşür müyüz?" diye sormuştu.

"Tabii ki," diye yanıt vermiştim, hiç düşünmeden.

Bir şeyler uydurup onu atlatmam gerektiğini anlamıştım ama aynı zamanda bu bana bir beyaz yalan gibi görünüyordu; sadece o oda, o yatak ve yanımdaki o kadın önemliydi ve diğer hayatım, Hannah, çocuklar, bu ev inanılması imkânsız bir uydurma gibi gelmişti bana; tıpkı şimdi, uzun bir otomobil yolculuğunun ardından masada yerimi alıp, plastik ördeği kenara itip Hannah'nın kızarmış gözlerine baktığımda, Luzia'nın bana uzaklardaki bir hayalet hissi vermesi gibi. Arkama yaslandım. Orada evimdeydim. Ufaklık kaşığını patates püresine daldırdı, sonra da bu sarı tabakayı suratına sürdü. Cebimdeki telefon titreşti. Bir mesaj, Luzia beni görmek istiyordu, hemen.

"Ne oldu?" diye sordu Hannah. "Pazar günü de olmaz ki artık!"

"İşi bilmiyorlar da ondan," dedim ve tuşlara bastım: "Ofiste acil durum, arkadaşımız öldü." Gönder tuşuna basarken, gerçeği söylemediğim hissinin devreye girmeye çalışmamasına şaşırdım; sanki orada gerçekten ikinci bir benliğimi bırakmıştım ve bu benliğim o anda talihsiz Hauberlan'ın (yoksa Mollwitz mi? Onun olması daha iyi belki) evine doğru yola koyulmuştu. Dalgın dalgın kafamı evet anlamında salladım, ufaklığın başını okşadım ve Paul'le ciddi bir konuşma yapmak üzere yukarı çıktım. Ardından Luzia'ya bir e-posta atmak istiyordum, vefat eden arkadaşımızın evine nasıl geldiğimi ve yapılması gereken ilk düzenlemeler için talimatları mecburi

bir sükûnetle nasıl verdiğimi anlatacaktım. Fazla ayrıntıya girmeyecek, sadece genel hatlarıyla anlatacaktım, gözlemlediğim iki üç detaydan da söz edecektim: eğik duran bir kapı, süt kabını boşu boşuna arayan bir kedi, boş ilaç kutusunun üzerindeki yazı. Teknolojinin bizi sabit mekânların olmadığı bir dünyaya aktarması ne garip! Hiçbiryer'den konuşuyorsunuz, her yerde olabilirsiniz, kontrol edilmesi de mümkün olmadığı için, insanın kafasında canlandırdığı her şey aslında sahici. Kimse bana benim nerede olduğumu kanıtlayamıyorsa, hatta ben bile bu konuda kendimden tamamen, sonuna kadar emin değilsem, buna karar verecek merci kim? Uzamda gerçek ve sabit mekânlar vardı, ama minik telsizlerimiz olmadan ve gitmesi gereken yere bir saniyede ulaşan mektuplar yazmadan önceydi hepsi.

Luzia belki ansızın arayabilir kaygısıyla telefonu kapadım. Tören yapılmadığını söyleyecektim, bu her zaman inandırıcı olurdu; Tanrı biliyor, sürekli şebeke sorunları da yaşanıyordu, biliyordum, çünkü işim buydu, bu konuda yetkili kişi bendim zaten. Sonra elimi yumruk yapıp Paul'ün kapısına vurdum ve "Aç bakalım, delikanlı!" diye gürledim.

Böyle bir şey sorun çıkmadan ne kadar sürebilir? Üç hafta diye tahmin etmiştim, tehlike, özgürlük ve ikiyüzlülükle geçecek bir ay belki. Ama bu bir ayın geçmesine, hatta onun da üzerinden haftalar gelip geçmesine rağmen, hâlâ ipliğim pazara çıkmamıştı.

Acaba bu işler eskiden nasıl yapılıyordu? Nasıl yalan söyleniyor, insanlar nasıl kandırılıyor, kaçamaklar nasıl yapılıyor, insanlar sıvışmayı nasıl başarıyor, ileri teknolojinin yardımı olmadan gizli işler çevirmeyi nasıl beceriyorlardı? O zamanları da görmüştüm ben. Ama artık gözümde canlandıramıyordum, o başka.

Hannah'ya mesajlar yolluyordum, Paris ve Madrid'den, Berlin ve Chicago'dan geldiğini iddia eden mesajlardı bunlar, bir tanesi de Caracas'tandı, hatırlamaya değer bir gündü: Kirli sarı renkli havayı, otomobillerle dolu caddeleri telaşlı bir dille anlatmıştım, bunları anlattığım paragrafı Luzia'nın mutfağında *laptop*'umda yazmıştım, bu arada Luzia ayakları çıplak, üzerinde bir sliple ocağın başında duruyor, güz yağmuru camda şıpır şıpır sesler çıkarıyordu. Luzia bir fincan kahveyi yere düşürmüş, fincanın parçaları yere saçılmış, siyah sıvı da Rorschach testindeki mürekkep lekeleri gibi bir desen oluşturmuştu.

"Ne yazıyorsun?"

"Revizyondan Longrolf için bir rapor."

Sonra ona zavallı Longrolf'u anlatınca (üç çocuk, dört kadın, alkol problemi, bu arada alışkanlıktan yalan söylüyor ve hiç neden yokken de bir şeyler uyduruyordum), dört gün sonra yemek odamdan –bir yandan ufaklık halının üzerinde emeklerken ve Hannah da onun yanında, güvenlik nedeniyle asla kullanmadığım PC'ye, dördümüzü soluk bir deniz kenarında gösteren tatil fotoğraflarını yüklerken– Luzia'ya şu deminki Longrolf'la toplantım hakkında bir mesaj yazacağım gözümün önünde canlandı: Yönetim katının boğucu atmosferi, ofisler arasındaki entrikalar, Longrolf'un yüzündeki kötücül mimikler ve Smetana'nın domuz suratı, ah bir bilsen, ne kadar üzücü bunlar, bilsen sevgilim, ne kadar isterdim senin yanında olmayı. Sonra usulca evden çıkıp ("Çöpü koyuyorum!") kuytu bir köşede duvara yaslandım, cep telefonumdan onu aradım ve sırf sesini duyabilmek için bir dakikalığına merdiven boşluğuna kaçmayı nasıl başardığımı anlattım.

Yalan mıydı? Elbette ama tüm bu süre boyunca gerçekten onu düşünmemiş miydim, onun yanında olayım diye bütün varlığım yanıp tutuşmuyor muydu, çocuk-

larımla oynarken ya da Hannah'yla vergiler, su paraları, çocuk yuvası ve ipotekle ilgili her zamanki konuları konuşurken onun bedeninden, yüzünden, hafif boğuk sesinden başka bir şey düşünemiyor değil miydim hakikaten? İster Longrolf yüzünden uzakta olayım, ister bana kısmen yabancılaşmış bir kadın yüzünden, ne fark ederdi? Böyle bir kadın ve beni bir yabancı gibi gören iki gürültücü çocuk; yanlarında olduğum süre boyunca varlıkları bana çapraşık bir hayalin ürünü gibi gelen çocuklar. Kendimi Luzia'nın banyosuna kapatıp akan suyun eşliğinde Hannah'yla, sonra oğlanla konuşurken ise tam tersi ("Hışırtı mı? Hatlar kötü, o yüzden!"), benim o uzak ailem bana hiç olmadığı kadar yakın ve hoş geliyor, orada yatan Luzia ise, katıldığımı az önce telefonda iddia ettiğim şu sıkıcı kongre gibi birden can sıkıcı bir engel olarak görünüyordu. Ama ikisini de seviyordum! Ve her zaman en çok, o sırada yanımda olmayanı, birlikte olamadığımı, öteki yüzünden bana uzak kalanı.

Acaba deliriyor muyum diye kuşkuya kapılıyordum. Gecenin geç saatlerinde uyanıyor, yanımdaki kadının nefesini dinliyor ve endişe dolu saniyeler boyunca kendime, bu kadının hangisi olduğundan çok, aslında benim kim olduğumu ve hangi labirentte kendimi kaybettiğimi soruyordum. Adım adım ilerlemiştim, öyle büyük adımlarla da değil, üstelik zor da olmamıştı ama farkında olmadan o kadar derinlere dalmıştım ki, artık çıkışı göremiyordum. Sonra gözlerimi kapatıyor, sessizce yatıyor ve giderek beni ele geçiren dondurucu paniğe kendimi bırakıyordum. Ama gündüz kalkıp ilgili rolü bulduktan sonra, sanki başka bir rolüm daha yokmuş gibi geliyor, her şey yine kolay ve neredeyse normal görünüyordu

Avrupa telekomünikasyon firmalarının kongresinden iki gün önce ofisimde oturmuş, telefonda, ayarladı-

ğımız çocuk bakıcısıyla konuşuyordum. Hannah ve ben birlikte gitmek istiyorduk, nihayet birbirimize ayıracak vakit bulabilmiştik. Sunumum kısa olacaktı ve hazırlık gerektirmiyordu, otel her türlü lükse sahipti, hatta kaplıcaları bile vardı. Telefonu kapatınca, Luzia'dan bir e-posta geldiğini gördüm. Sadece tek bir satır: "Kongrene ben de geliyorum."

Gözlerimi ovuşturdum, zaten gece gündüz, er ya da geç bir şeylerin patlak vereceğini ve korkunç bir felaketin hızla bana yaklaştığını düşünüyordum.

"Gelmesen daha iyi," diye yazdım, "bir sürü iş, "insanlar korkunç."

İşte o zaman anladım.

Luzia'nın kongreden haberi varsa, çünkü ben ona hiçbir şey anlatmamıştım, demek orada olacak kişilerden birini tanıyordu. Öyleyse ben de oraya Hannah'yla gidemezdim; Luzia'nın bunu duyma ihtimali çok yüksekti.

Ya tersini yapsaydım? Luzia'yı yanıma alsaydım? Hannah iş arkadaşlarımdan çok azını tanıyordu. Bu kente de nadiren gelirdi, anlaşılacağı üzere benim mesleğimle hiç ilgilenmemişti. Ama büyük bir risk söz konusuydu. Bir dakikalığına ikisinden de nefret ettim.

Hannah'yı aradım.

"Tüh, yazık oldu!" Sesi dalgındı, aklı başka yerdeydi. Gözümün önüne geldi: Dikkatini bir kitaba vermiş, gözlerinde uyanık ama aynı zamanda hayal kurar gibi bir ifade var; bu durum –onun yanında bulunamayışımı, hayatımda bir başkasının oluşu ve hiçbir şeyin gerektiği gibi olmayışı– yüzünden gözlerim yaşlarla doldu.

"Olmadı işte," dedim. "Kalmak zorundayım. Ofiste bir sürü şey var."

"Madem öyle diyorsun."

"Başka sefere, tamam mı? En kısa zamanda."

Öksürdü, yine dalgındı. Arkada radyo çalıyor, gürültülü bir müzik sesi geliyordu. "Tamam, tamam, sorun değil."

Ekranımda Luzia'nın yanıtı belirdi: "Saçma, eğlenceli olur. Benim de çıkmam lazım. Oradaysan geliyorum. İtiraz istemem!"

"Üzülme," dedim.

"Anlıyorum tabii," dedi Hannah. "Anlıyorum."

Telefonu kapadım. Luzia'yla bu iş zor olacaktı, çünkü sürekli işim hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordu. Niye istiyordu ki, ben bile istemiyorken! Ama birimin temsil edilmesi gerekiyordu: Tek başıma gitsem, Luzia da gelirdi; Luzia'yla gitsem, Hannah duyardı; Hannah'yla gitsem, Luzia duyardı; geriye tek bir çare kalıyordu. Lobenmeier'i yanıma çağırdım.

İmkânsız olduğunu söyledi. Paris'e gidecekti çünkü. Çok uzun zaman önce planlamıştı. Karısının fikriydi. Evlilik yıldönümü.

Schlick'i çağırdım.

Kesinlikle imkânsız! Anne babasından, doğum gününden, büyük bir partiden filan söz etti, tek oğulları orada bulunmazsa olmazdı. Ayrıca ailesinin bir çiftliği vardı ve hayvanlar arasında veba salgını başlamıştı.

Bağlantıyı anlamadım ama derin bir iç çekişle onu gönderdim ve Hauberlan'ı çağırdım ama o da İskoç Adaları'nı dolaşacak bir gemi yolculuğunda yer ayırtmıştı ve iptal edilmesi mümkün değildi. Smetana raporluydu, sekreterim ise, o kadar umutsuzdum ki, onu bile gönderebilirdim, Aşağı Saksonya bölgesindeki köylerden birinde yapılacak bir ulusal *paintball* yarışmasına katılmak için aylar önce başvuruda bulunmuştu. Hiçbir koşulda benim yerime gitme ihtimali söz konusu değildi. Dolayısıyla kaçış yoktu. Geriye tek bir seçenek kalıyordu.

"Çare yok," diye yazdım. "Mollwitz'i göndermeli-

yim. Yönetici arkadaşları var, sözü geçmeye başladı."Tuşlara basmak zor geldi, ellerim titriyordu – heyecandandı tabii ama aynı zamanda da Mollwitz ve entrikalarına duyduğum öfkedendi. "Elimden bir şey gelmiyor. Çok üzgünüm."

"Mollwitz," diye karşılık verdi Luzia hemen. "O ölmemiş miydi?"

Aman Tanrım. Sakin ol, derin bir nefes al, diye düşündüm, sakin. Çevir kazı. "O, aynı adda başka biriydi. Tuhaf rastlantı." Başımı kaldırıp baktım, Mollwitz kapıda duruyordu. "Başardınız!" diye çıkıştım ona. "Yarın yola çıkıyorsunuz."

Her zamankinden daha çok terliyordu. Küçücük gözleri huzursuzluk içinde seğiriyordu. Son zamanlarda daha da çok kilo almış gibi görünüyordu.

"Şaşırmış gibi yapmayın. Kongrede birimimizi siz temsil edeceksiniz. Aferin size, çok kurnazca, tebrik ederim."

Mollwitz hızlı hızlı soluyordu. Yarın onun için uygun olmadığını söyledi usulca. Yapacak bir sürü işi vardı. Seyahate çıkmaktan pek hoşlanmıyordu. Konuşurken ağzından nasıl da tükürükler saçıyordu!

"Abartabilirsiniz bunu! Biliyorsunuz, siz de gitmek istiyorsunuz, biliyorum, üst katımızdakiler de" –işaretparmağımı yukarı kaldırdım– "biliyor. Başaracaksınız bunu, dostum."

Bana yalvarırcasına bir bakış fırlattı, sonra da defolup gitti. Yan tarafta kocaman bir kurbağa misali çalışma masasında nasıl oturduğunu ve sessizce küfürler savurarak bilmem hangi foruma nasıl mesaj yazdığını gözümün önüne getirdim.

Luzia'yı aradım.

Sorun olmadığını söyledi hemen, önemli değildi, kaygılanmama gerek yoktu.

Onaylarcasına sessizce başımı salladım, artık kendimi daha iyi hissediyordum. Luzia beni teselli etme konusunda çok iyiydi.

Luzia hamile olduğunu söylemek için beni aradığında, çocuklarla açık yüzme havuzundaydım. Güneş suyun titrek yüzeyinde oynaşıyor, ışık yansımaları suyun derinliklerinde dağılıyor, dünya adeta ışıkla yıkanmış gibi görünüyordu. Çocuk bağrışları, fışkıran sular ve hindistancevizi yağı, klor, çimen kokusu.

"Ne?" Elimi kaldırıp alnıma götürdüm ama kolum gecikmeli hareket ediyordu ve parmaklarım pamukla kaplı gibiydi. Dizlerimden kan çekildi sanki, oturmak zorunda kaldım. Küçük tombul bir kız koşa koşa yanıma geldi, bana çarpıp düştü ve ağlamaya başladı. Gözlerimi kırpıştırdım. "Harika," derken buldum kendimi.

"Öyle mi?" Luzia bana inanmamış gibiydi, aslında ben de kendime pek inanamıyordum. Ama doğruydu: İçime dolan bu sevinç nedendi? Bir çocuk – ilk çocuğum! İki insandan oluştuğumu ya da dahası, kendimi tek bir hayata ait iki olasılığa ayırdığımı hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Orada, havuzun diğer tarafında, kızım çimlerin üzerinde emekliyordu. Biraz daha arkada oğlum, onu görmediğim umuduyla, biraz da bilinçli olarak rahat tavırlarla, kendisiyle aynı yaştaki iki kızla konuşuyordu.

"Ama iyi bir baba olup olamayacağımı bilmiyorum," dedim usulca. Kalakaldım, dilim tutuldu. "Deneyeceğim!"

"Muhteşemsin. Biliyor musun, eskiden... Neredesin sen, çok gürültü geliyor!"

"Sokaktayım. Ofisinden çok uzakta değilim. Aslında sana gelmeyi çok isterdim..."

"Gelsene!"

"... ama gelemem. Bir görüşmem var."

"Eskiden, seninle yeni tanıştığımız zamanlarda. Böyle olacağı hiç aklıma gelmezdi! Sırtında büyük bir yük taşıyor izlenimi uyandırıyordun, aynı zamanda da... Nasıl desem? Zorunlu olarak düzgün davranıyor gibiydin. Sana inanamıyordum." Güldü. "Dürüst olmadığını düşünüyordum."

"Tuhaf." Kızım havuzun kenarına yöneldi. Ayağa kalktım.

"O zamanlar biri bana tam da seninle olacağımı söyleseydi..."

Ufaklık suya çok yaklaşmıştı. "Seni sonra arayabilir miyim?" Hemen ufaklığa yöneldim.

"Ne demek yani, niçin..."

Kapama tuşuna bastım ve koşmaya başladım. Otların sivri sapları çıplak ayaklarıma batıyordu. Yerde yatan iki çocuğun üzerinden atladım, bir köpeğe çarpmamak için kenara kaçtım, bir kadını kenara ittim ve kızımı suya bir metre kala yakaladım. Kuşkulu gözlerle bana baktı, sonra bir an düşündü ve ağlamaya başladı. Onu kaldırdım ve sakinleştirmek için kulağına saçma bir şeyler söyledim. Bu arada telefonuma, "Beni daha sonra ara" diye yazdım. "Trendeyim, çekmiyor." Tam mesajı gönderecektim ki, bir de "O kadar sevindim ki!" diye ekledim. Kızımın yüzüne baktım, aylar geçtikçe Hannah'ya ne kadar benzediğini bir kez daha fark ettim. Üfleyerek alnından saçlarını çektim, hafifçe kıkırdadı; az önce ağladığını çoktan unutmuştu bile. Gönder tuşuna bastım.

Mollwitz döndüğünde kafası iyice karışıktı. Usulca kendi kendine bir şeyler söylüyor, kimseyi kendisiyle konuşturmuyor ve başına neler geldiğini anlatmak istemiyordu.

Hauberlan'a göre, er ya da geç zaten olacaktı bu.

Sunumu tam bir felaket olmuştu, Schlick öyle söyledi. Her yerde bundan söz ediliyordu. Birim için çok kötü bir durumdu.

Lobenmeier'in anlattığına göre, daha kötü şeyler de söyleniyordu: Güya Mollwitz bir otel odasına girmiş ve...

"Herkes hata yapar," dedim, hepsi sustu. Bunun beni artık hiç ilgilendirmediğini iyice anlamışlardı. Kilo vermiştim, klasiklerle bile ilgilenmiyordum, Sallustius bana laf kalabalığı gibi geliyordu, Cicero ise içeriksiz, çünkü değirmen çarkındaki su misali aklımı döndürüp duran ve sürekli meşgul eden soruya hiçbiri temas etmiyordu: İki yuva, iki hayat, iki aile sahibi olmak mümkün müydü, değil miydi? Bir orada, bir burada; bir Ben bu kentte, bir başka Ben diğer kentte; ve iki kadın, her biri de biricikmişçesine yakın bana. Sadece tek bir sorun vardı, o da organizasyondu, ustalıkla kullanılan yolculuk ve uçuş planları, akıllıca sürdürülen yazışmalar, öngörülü hareket etmek. Başarısızlıkla da sonuçlanabilirdi tabii, ama belki de... Tabii ya, işe de yarayabilirdi! Kısa bir süre için. Ya da uzun.

Çifte hayat: hayatın ikiye katlanması. Daha dün bezgin bir birim yöneticisiydim sadece. Nasıl oldu da şunları birdenbire anlar hale geldim: Magazin dergilerindeki korkunç yaratıklar, sakladıkları sırları olan tüm o insanlar, sır saklıyorlar, başka türlü yaşamak mümkün olmadığı için, tamamen şeffaf olmak ölüm anlamına geldiği için ve tek bir yaşam insanlara yetmediği için.

"Nasıl yani?" Ürperdim. Lobenmeier karşımda duruyordu. Arkasında da Schlick vardı. Geldiklerini duymamıştım. Aslında tam tersi olduğunu ancak ondan sonra anladım: Diğerleri odadan çıkmış, sadece bu ikisi kalmıştı.

Schlick sessizce konuşmaya başladı. Korkunç bir

şey olduğu belliydi: Güvenlik sistemlerinden sorumlu birimden gelen bir uyarı yazısına göre, veri bankasındaki birkaç yüz numaranın kullanıma açılma tarihlerinde yanlışlık olmuştu, bu yüzden de numaraların, hâlâ kullanılıyorken, başkalarına verilebilme tehlikesi söz konusuydu. Lobenmeier işi Mollwitz'e paslamış, o da bir kenara atmıştı, çünkü, fark ettikleri üzere, önce ünlülerle ilgili dedikodu forumuna mutlaka bir mesaj yazmak istiyordu.

"Ne için acaba?"

Lobenmeier'e göre, fark etmezdi, artık önemli değildi Zaten olan olmuş, birkaç düzine yeni müşteri halihazırda kullanımda olan ve numara havuzuna ayrılan telefon numaralarından almıştı. Gazetelerde haberleri çıkacaktı ve yaşanan mağduriyetten dolayı açılmış en az iki dava vardı. Bunun asıl sorumlusu da bizim birimimizdi.

Cep telefonumun ekranının ışığı yandı. Hannah'nın ismi, altında da şu cümle: "Seni ziyarete geliyoruz!" Nabzım hızlanmaya başlamıştı.

"Bunu sonra konuşuruz!" Ayağa kalktım.

Lobenmeier özür dileyerek durumun çok ciddi olduğunu söyledi. Hatta...

Schlick de destekledi.

Lobenmeier başıyla onayladı. Bazıları işinden olacaktı.

Birkaç tuşa bastım ama mesaj yoktu. Acaba hayal mi görmüştüm? Yanlışlıkla mesajı silmiş olabilir miydim? Bunu bilmem gerekiyordu, hiç hata yapmamam büyük önem taşıyordu.

"Hemen geleceğim," diye seslendim ve dışarı çıktım, koridordan geçtim, gıcırdayan asansörle aşağı inip giriş salonundan geçerek caddeye çıktım. İşte bu, diye düşündüm, talihim tersine dönüyor. Koşullar ya da şanssızlık

yüzünden değil, sinirler yüzünden başarısızlığa uğruyor insan. Baskıyı kaldıramadığı için başarısız oluyor. O yüzden, er ya da geç her şey ortaya çıkıyor. Kendi etrafımda yavaş yavaş döndüm. Yoldan geçenlerin dönüp bana baktıklarını, karşı kaldırımdan bir çocuğun beni işaret ettiğini ve annesinin onu çekip yürümeye devam ettiğini fark ettim. Topla kendini, diye düşündüm, topla kendini, topla, şimdi tökezlemezsen bu iş yürür ama kendini toplamalısın. Sakin kalabilmek için kendimi zorladım. Saate baktım ve o günkü randevularını düşünen biri gibi görünmeye çalıştım. Dön, diye emrettim kendime ve tekrar içeri gir. Asansörle yukarı çık. Seni bekliyorlar. Git, masanın başına otur. Kurtarılabilecek ne varsa kurtar. Bir şeyler yap. Kendini savun, kaçma. Yıkılmayacaksın. Daha değil.

"Bir sorun mu var, beyefendi?"

Yanımda saçları yağlı, çok cılız bir adam duruyordu, bağa gözlüğü ve parlak kırmızı bir kasketi vardı.

"Efendim?"

"Hayat zor, değil mi?" diye sordu sahte bir gülümsemeyle. Bu, bir saptamadan çok bir soru gibiydi. "Bütün kararlar zordur, günlük hayatın düzenlenmesi bile o kadar karmaşıktır ki, aramızdan en güçlüler bile delirmenin eşiğine gelebilir. Katılıyorsunuz, değil mi, beyefendi?"

"Ne?"

"O kadar çok şey bizim irademizin dışında ki ama yine de insanın bazı şeyleri kolaylaştırması mümkün. Benim bir taksim var." Yanımızda duran, kapısı açık siyah Mercedes'i gösterdi. "İyiliğiniz için bir şey daha söyleyeyim: Eğer şu anda görmek istediğiniz biri varsa, onu arayın. Hayat çok çabuk geçiyor. Üstelik bunun için küçük telefonlar da var, ceplerimizdeki bu elektronik aletler buna yarasın diye. Öğle değil mi, beyefendiciğim?"

Benden ne istediğini anlayamadım. Görünüşü iğ-

rençti ama sözlerinin üzerimde sakinleştirici bir etkisi oldu. "Bu bir taksi değil!"

"Beyefendiciğim! Oturun ve adresi söyleyin, taksi olduğunu anlayacaksınız."

Önce duraksadıysam da, sonra tamam anlamında başımı sallayıp arka taraftaki yumuşak deri koltuğa kendimi bıraktım. O da direksiyonun başına geçti, daha önce bu arabayla gelmemiş gibi şoför koltuğunu iyice ayarladı, dikiz aynasını düzeltti ve bir süre parmakları kontağın üzerinde bekledi. "Adresiniz," dedi yumuşak bir sesle. "Lütfen. Çok şey biliyorum ama o kadar da değil."

Adresi söyledim.

"Göz açıp kapayıncaya kadar oradayız." Motoru çalıştırdı ve direksiyonu kırıp trafiğe daldı. "Eve gitmek istediğinizden emin misiniz? Başka bir yere gitmek istemiyor musunuz? Yanına gitmek istediğiniz kimse yok mu?"

Hayır anlamında başımı salladım, telefonumu çıkarıp Luzia'nın numarasını çevirdim. "Bana gel!"

"Şimdi mi?"

"Şimdi."

"Amasenin ne işin var burada? Bütün hafta Zürich'te olacağını sanıyordum. Bir şey mi oldu?"

Alnımı ovuşturdum. Doğru ya, öyle demiştim, böylece hafta sonundan sonraki gün Hannah'nın yanına gidebilecektim. "O iş yattı."

"Yine Mollwitz yüzünden mi?"

"Yine Mollwitz yüzünden."

"Geliyorum."

Telefonu kapadım ve cihazın minik ekranına baktım. Ya Hannah yola çıkmış buraya geliyorsa? O zaman en büyük hatayı yapmışım demekti, işte o zaman Luzia'nın evimin yakınından bile geçmemesi gerekirdi. Hemen telefon açmalıydım – ama hangisini arayacak-

tını ki? Nasıl olmuştu da her şey elimden kayıp gitmişti? Cılız adam dikiz aynasından bana baktı. Başım döndü. Gözlerimi kapadım.

"Niçin yolunda gitmeyen bu kadar çok şey var diye soruyorsunuz kendinize, değil mi, beyefendiciğim? İnsan aynı anda birçok şey olmak istiyor da ondan. Kelimenin tam anlamıyla. Çok olmak istiyor. Çok yönlü. Birçok hayatı olsun istiyor. Ama yüzeysel olarak, derinden değil. Ama sevgili dostum, insanın olmasını istediği asıl şey, bir olmaktır. Kendisiyle ve her şeyle bir olmak."

Gözlerimi açtım. "Neden bahsediyorsunuz siz?"

"Hiçbir şey söylemedim ben. Söylesem de, sizin bilmediğiniz bir şey olmazdı."

"Bu gerçekten sizin arabanız mı?"

"Öyle olup olmaması sizin için gerçekten sorun teşkil eder mi?"

Evimin önünde duruncaya kadar konuşmadım. Bir nedenle benden para istemeyeceğini düşünmüştüm ama şaşılacak kadar yüksek bir rakam söyledi. Ödeyip arabadan indim; arkama dönüp baktığımda, araba çoktan ortadan kaybolmuştu.

Luzia apartmanın kapısında bekliyordu. Hemen yola koyulmuş olmalıydı. Ona güvenebilirdi insan. "Ne oldu?" diye sordu. "Ne var?" Dikkatle yüzüme baktı.

Ağzımı açıp tekrar kapadım.

Ellerini omuzlarıma koydu. "Bana bir şey mi söylemek istiyorsun?"

Hiç kımıldamadım. Hâlâ apartmanın içinde duruyorduk. Nefes aldım. Sustum.

Eve girdik. Koridordan, dağınık salondan geçtik ve sonra da her zamanki gibi yatak odasına gittik.

Saniyeler sonra yataktaydık, eklemlerinin sağlamlığını hissediyor, gözlerinin karanlığını yakından görüyordum. Onun elleri benim kemerimi kurcalıyordu, benim

ellerim onun bluzunun altına kaymıştı, tüm bunlar kendiliğinden oluyordu, duraksamadan, üzerinde düşünmeden, adeta bizim müdahalemiz olmadan. Ardından yorgan, ardından çıplaklık, ardından soluklar ve Luzia'nın kuvvetli elleri, beni kucaklayan o, onu kucaklayan ben, sonra tekrar ayrılmıştık birbirimizden, gücümüz tükenmiş halde yan yana yatıyor ve güçlükle nefes alıyorduk. Teninin üzerinde ince bir ter tabakası vardı. Bu görüntü beni o kadar etkiledi ki, hemen pişman olacağım şeyler söyleyecektim az kalsın. Karnında gerçekten benim çocuğumu mu taşıyordu? Ama zaten iki çocuğum vardı, zaten yeterince zor ve yabancıydı onlar, bana kuşkuyla bakıyor, yanıtını bilmediğim sorular soruyorlardı ve onlar için iyi bir baba değildim ben.

"Böyle devam edemez," dedi.

Karnıma bir kramp girdi. "Ne?"

"Şu Mollwitz. Fazla naziksin. Bir şeyler yapman lazım."

Elimi ensesinin altına koydum. Saçları ne kadar yumuşaktı! Sonra, kollarının üzerindeki sarı ayva tüyleri Göğüslerinin yumuşak kavisi. Her şeyi yapardım onun için, her şeyden vazgeçerdim.

Her şeyden?

Muhtemelen birkaç dakika içinde ya da belki gelecek hafta ya da gelecek ay ya da bu yıl herhangi bir zaman en yakışıksız anda arayıp beni ziyarete geleceğini, kentte olduğunu, bu sokakta olduğunu ya da bu apartmanda, merdivende, tam kapının önünde olduğunu söyleyerek beni şaşırtacak olan o diğer kadın hariç her şeyden. Bu bir öykü olsaydı, diye düşündüm, ertelemek anlamsız olurdu, ne olacaksa tam şimdi olurdu.

Kapı çaldı. Bir hamlede doğrulup oturdum.

"Ne var?" diye sordu Luzia.

"Zil çaldı."

"Ben bir şey duymadım."

Ses çıkarmadan başını okşadım. Hâlâ her şeyi itiraf edebilirim, diye düşündüm, suçum hâlâ kanıtlanmış değil. Beni affeder miydin? Ama biliyorum ki etmezdi.

Üzerimi giymeden koridordan geçtim. Kapıyı açtığımda Hannah karşıma çıkarsa, ne yapacaktım? Belki paçayı kurtarmanın bir yolu olabilirdi. Filmlerde ve eğlencelik sıradan tiyatro oyunlarında en umutsuz görünen durumlarda bile bir çıkış yolu bulunur. Ana karakterler parlak bahaneler bulur, kapıları açıp kapatır, bir kadını bir odaya, diğerini başka bir odaya sokar, küçücük mekânlarda insanlar gruplar halinde bir oraya bir buraya manevralar yapar, hiçbiri de birbiriyle karşılaşmaz. Bu türden filmler ve oyunlar bu konuda uzmanlaşmıştı. Kararlı olursa insan, gerçekte de yapabilirdi bunu. Gerekli güç harcanırsa her şey yapılabilirdi. İkili bir yaşam bile sürdürülebilirdi. Ama var mı buna sahip biri, diye sordum kendi kendime, koridorda çıplak dururken; var mı bu güce sahip biri?

Kapının kolunu tuttum. İnsanın kendisi ile felaket arasında artık hiçbir şey kalmadığından emin olması da güven veriyor. Bir an duraksadım. Perde niçin hemen açılmasın, ne olacaksa niçin hemen olmasın? Eğer kapının dışında Hannah varsa, çocuklar da olabilirdi, annemle babam da, kaldıkları karanlık huzurevinden özel olarak gelmiş olabilirlerdi, hatta madem iş buraya kadar vardı, Lobenmeier neden olmasındı, Hauberlan ve revizyondan Longrolf, hatta belki de Mollwitz; herkes gelmiş olabilir miydi, beni kıyafetsiz görmek için, sırlar, yanıltıcı görünüşler, hayaller ve aldatmacalar olmadan, gerçekte nasılsam öyle görmek için?

"İçeri gelsenize." Kapıyı açtım. "Hepiniz gelsenize içeri!"

Tehlikede

"Düşüyoruz sandım. Tanrım, daha önce hiç böyle bir şey yaşadın mı?"

Elisabeth hayır anlamında başını salladı. Bu kez onun bile aklına en kötü ihtimal gelmişti: Küçücük uçak hava akımlarının üzerine gıcırdayarak çıkmış, ilaç kutuları metal ve benzin kokulu kargo bölümünde bir sağa bir sola savrulmuştu. Doktorlardan biri alnından yaralanmıştı, kanı durdurmak için alnına sargı bezi koymak zorunda kalmışlardı. Leo ise bu arada sakin ve dimdik oturmuş ama beti benzi de solmuştu, yüzüne de belli belirsiz, tutuk bir gülümseme yerleşmişti.

"Kendi kendime soruyorum," Leo başını ensesine yasladı, kollarını açtı ve kendi etrafında döndü, "bunu niçin güzel buluyoruz? Bir parça çimen, bir iki ağaç, bir sürü gökyüzü. Niçin insan kendini yuvasına gelmiş gibi hissediyor?"

"Biraz sessiz!" Elisabeth'in başı dönmüştü, bir anlığına yere oturması gerekti: Asfalt yoktu, uçak tekerleklerinin etkisiyle sıkışıp adeta taşlaşmış kızıl toprak vardı sadece. İniş pistinin kenarında iki cip ve çok sayıda üniformalı adam bekliyordu. İki tanesi otomatik silahlar kuşanmıştı.

"Eski günlerden kalma bir hayal," dedi Leo. "Savan-

da geçen milyonlarca yıl. Sonrası ise sadece bir tür ara oyun. Söylesene, kötü müsün sen?"

"Fena değil," diye mırıldandı Elisabeth. Boğuk bir gürültüyle uçağın pervaneleri çalıştı. Önce dönmeye başlayıp sonra gri renkli bir parıltıya dönüştüler. Uçağın tekerlekleri hareket etmeye başladı. Müllner ve Rebenthal, iki doktor, ilaç kutularını ciplere yükledi. Ara sıra ikisinden biri Leo'ya şüpheci bir bakış fırlatıyordu. Elisabeth'e bu kez birinin eşlik etmesi kimsenin hoşuna gitmemişti. Alışılmış bir şey değildi bu, yapılmazdı; bu asabi misafirin, gördükleri hakkında gevezelik edip bunları herkese anlatmakla uğraşan bir yazar olduğunu biri fark etse, Elisabeth'i gerçekten kimse affetmezdi. Ama Leo çok ısrar etmişti bu konuda; Elisabeth'in dünyasını tanımak istediğini söyleyip durmuştu ve gerçek hayatın ellerinden daha çok kaçıp gitmesine izin vermemesi gerektiğini düşünüyordu. Belki Elisabeth ona bu gerçek hayatı nihayet göstermek istediği için belki gerçek bir baskı altındayken nasıl davranacağını merak ettiği için, ama belki de sırf onun hiçbir ricasını reddedemediği için, gelirken onu da getirmişti.

"Bu gerçek bir silah mı?" diye sordu Leo doktorlara. "Şu ileride duran adamın taşıdığı, şurada, görüyor musunuz, cipte? Gerçek mi?"

"Herhalde, ne sandınız?" dedi Müllner. İriyarı, konuşmayı pek sevmeyen bir İsviçreli olan Müllner, uzun yıllar Kongo'da çalışmış ve orada, hiç anlatmadığı şeyler yaşamıştı. Uçuş sırasında kutu kafasına çarpınca acıdan inlememişti bile.

"Yardım edeyim!" Leo, Müllner'in elinden kutuyu kaptı ve kargoların boşaltıldığı yere taşıdı. Cam şıngırtıları geldi. "Hemingway okudunuz mu? Burada aklıma sürekli Hemingway geliyor. Aklınıza o 'gelmeden' çalışabiliyor musunuz siz?"

"Herhalde," dedi Müllner. "Tabii ki çalışıyoruz."

"Ama bu," Leo silahlı adamları, sonra da iniş pistinin ucunda dönüş yapan uçağı gösterdi, "tıpkı onun kitaplarının birinden alınmış gibi!"

"Göstermeyin lütfen!" dedi Rebenthal.

"Ne?"

"Parmağınızla göstermeyin."

"Öfkelenebilirler," dedi Müllner. "Bunu istemeyeceğinizden eminim."

"Ama onlar sizin adamlarınız!"

"Leo," dedi Elisabeth. "Lütfen."

"Ama..."

"Sessiz ol ve gidip cipe otur!"

Elisabeth bunu Leo'ya nasıl açıklayabilirdi? Savaşa yabancı birine, savaş alanında çalışırken ne türden uzlaşmaları kabullenmek gerektiği nasıl anlatılabilir; biraz daha az cani olan ya da öyle olduğu varsayılan gruba ya da acil durumlarda herhangi birine, birilerini barındırdıkları ve korudukları için para ödendiği nasıl söylenirdi? Elisabeth pek çok kez katillerin kampında yaşamış, onların ekmeğini yemiş ve çorbalarından içmiş, sonra da yakılıp yıkılmış köylerde, onu ağırlayanların sağ bıraktıkları insanları tedavi etmişti. Hiçbir şey temiz değildi, kararlar net değildi, sadece yaralılara yardım etmeye ve soru sormamaya çalışabiliyordu insan.

"Bak!" diye bağırdı Leo.

Elisabeth onun bakışını takip etti. Uçuş pistinin sonunda uçak havalanmaktaydı, yükseldi, giderek küçüldü ve güneşin alev çemberinin içinde kayboldu.

"Burada uçak kazası geçirmek," dedi Leo, "Büyük olay yaratırdı. Biyografik açıdan iyi olurdu. Afrika'da kaybolmak."

Elisabeth omuz silkti.

"Maria Rubinstein bir yıl önce kaybolduğundan beri

kitapları acayip popüler oldu. Hatta yokluğunda ona Romner Ödülü'nü vermek istiyorlar. Tanrım, düşünsene, ben gidecektim. Belki de o zaman onun yerine ben... Acaba kendimi suçlu hissetmeli miyim diye soruyorum hâlâ kendime."

Elisabeth başını salladı. Leo'nun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu

Ardından cipe binip yan yana sıkıştılar ve yüksek otların arasından yol almaya başladılar. Rüzgâr saçlarını savuruyordu, ortalık toprak kokuyordu, güneş tepelerinde koskocamandı; hava o kadar aydınlıktı ki, gözlerini kısmak zorunda kalıyorlardı, her şey ışıkta çözülüyor, belirsizleşiyordu. Leo bağırarak bir şeyler söyledi, Elisabeth anlamadı. Uzaktan boğuk bir gök gürültüsü duydu.

"Efendim?" diye bağırdı.

"İlk defa gerçek!" diye haykırdı Leo.

"Ne?"

"Her şey en son ne zaman bu kadar gerçekti, hatırlamıyorum."

Elisabeth, Leo'nun neyi kastettiğini öğrenmek istemiyordu, düşünmesi gereken başka şeyler vardı. Ertesi gün ilk yaralıları muayene edecekti ve o andan itibaren içinde bir şeylerin hissizleşeceğini biliyordu. O zaman her şey yumuşak ve pamuksu bir hal alacaktı ve Elisabeth yapması gerekenleri yaparken, içinde sadece ağır bir uyuşukluk hissi hüküm sürecekti. Aslında kaç kere karar vermişti Avrupa'da kalmaya ve bu işi artık yapmamaya. Yanında Leo not defterini çıkarıp bir şeyler karalamaya başladı. Ne zannediyordu ki, yoksa kendini André Malraux filan mı sanıyordu? Leo'nun omzunun üzeriden bakmaya çalıştıysa da, sadece birkaç kelime görebildi: "Salon... televizyonun kapanması... oyun parkı... komşu kadın."

Leo dönüp Elisabeth'in bakışlarını yakaladı. "İlham geldi!" dedi. "Bir fikir sadece."

Bir an otların arasından bir sırtlanın benekli kafası göründü. Arkalarındaki asker silahını doğrulttu ama ateş etmedi, uzaklaşmışlardı oradan. Leo not almaya devam ediyordu, Elisabeth ise gözlerini dikmiş, onun not defterine bakmaya devam etmekten kendini alamıyordu. Leo'nun onu bir öyküye sokacağına, ondan kendi amacına uygun olarak yeniden şekillendirilmiş acayip bir kopya yaratacağına dair şu eski korku: Düşüncesi bile dayanılmazdı. Ama Elisabeth ne zaman bundan bahsedecek olsa, Leo kaçamak yanıtlar veriyor ya da konuyu değiştiriyordu.

Başkentte garip bir biçimde temkinli davranmıştı. İki bakanla yaptıkları konuşmalarda o da bulunmuş, dikkatleri kendi üzerine çekmemiş, yine de tek kelime kaçırmamıştı. İki gün boyunca sular akmadığı için, herkes gibi o da, hiç isyan etmeden, önce maden suyuyla yıkanmış, sonra hiç yıkanmamış, oradaki son günlerinde de, en korkunç şiddet olaylarının yaşandığı gecekondu mahallesine götürmesi için şoföre gizlice para vermişti. Elisabeth bunu sonradan öğrenmişti. Güya Leo arabadan inmiş ve insanlara sorular sormuştu. Birdenbire nereden gelmişti bu cesaret? Ona hiç uymuyordu. Uzaklardan yine gürleme sesi geldi. Elisabeth refleks olarak kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı ama çok yükseklerde birkaç ufak bulut vardı sadece.

"Daha önce hiç silah sesi duymamıştım," dedi Leo. "Topçular mı?"

"Tanklar," dedi Müllner.

Tabii ya! Elisabeth bir an gözlerini kapadı. Leo bunun ne olduğunu anladığı halde kendisi nasıl anlamamıştı?

Köy bir derme çatma kulübeler topluluğuydu sade-

ce. Pas tutmuş iki cip otların arasında yan yatmış duruyordu, bir düzine adam, her an silahlarına sarılmaya hazır, daha önceden yakılan ateşin küllerinin olduğu yere oturmuş esniyordu. Bir keçi temkinli hareketlerle bir toprak yığınını kokluyordu. Üç Avrupalı eğilmiş halde evlerin birinden çıktı: ufak tefek bir kadın, ellilerinin ortalarında, gözünde gözlük, üzerinde el örgüsü bir yelek; göğsünde Birleşmiş Milletler amblemi taşıyan üniforma giymiş bir adam; arkalarında da kahverengi saçlı bir kadın, ince uzun boylu, alışılmadık güzellikte biri.

"Riedergott," dedi ufak tefek kadın. Elisabeth kadının kendini tanıttığını hemen anlayamadı. "Klara Riedergott, Kızılhaç'tan. Burada olmanıza sevindim."

"Ben Rotmann," diyerek kendini tanıttı adam. "Birleşmiş Milletler Barış Gücü'nden. Durum çok karışık. Burada daha ne kadar varlık gösterebiliriz, bilmiyorum."

Bir telefon çaldı, herkes merakla çevresine bakındı, nihayet Leo özür dileyen bir gülümsemeyle telefonunu çıkardı. Telefonun orada çekmesi ne garipti! Dönüp usulca konuşmaya başladı.

"Daha önce karşılaşmamış mıydık?" diye sordu Elisabeth.

"Nerede olduğunu hatırlayamadım," dedi Bayan Riedergott.

"Tabii ya," dedi Elisabeth. "Doğru. Çok uzun zaman da olmadı üstelik."

"Dedim ya." Bayan Riedergott'un gülümsemesi yüzünde donmuştu. "Nerede, hatırlayamadım."

Elisabeth kahverengi saçlı kadının kendisine baktığını fark etti. Kadının zeki ve gizemli bir ışıltısı vardı. Bir nedenden dolayı buradaki en önemli kişi olduğu görülüyordu. İnsan gözünü alamıyordu ondan.

"Elmitz Karner Ödülü," dedi Leo.

"Efendim?"

"Elmitz Karner Ödülü'nü almışım. Kabul edip etmeyeceğimi soruyorlar. Şu anda bu tür saçmalıkları düşünemeyeceğimi söyledim onlara."

"Sonra?"

"Bilmem. Herhalde bir başkası alır. Şu anda bununla hiç ilgilenemeyeceğim. Benim yerime, bunu önemseyen bir başkasını koyacaklardır."

Elisabeth'in bakışları yine ileriye, kadına kaydı. Neler dönüyordu burada böyle? İçindeki kuşku henüz belirginleşmemişti, tarif edemiyordu. O sırada ufukta bir parlama oldu, üstelik hava çok aydınlık olmasına rağmen; Elisabeth'e yer sallanmış gibi geldi. İçgüdüsel olarak herkes olduğu yere sinip kaldı. Patlama sesini ancak saniyeler sonra duydular. Onu getirmemeliydim, diye düşündü Elisabeth, bunlar onun için çok fazla. Ama Leo soğukkanlı ve dikkatli görünüyor, sadece dudakları biraz titriyordu.

"Bize doğru geleceklerini sanmıyorum," dedi. "Kuzeye doğru ilerliyorlar. Herhalde devam ederler."

"Öyle görünüyor," dedi Rotmann.

"Hiç belli olmaz," dedi Rebenthal.

"Kuzeyin ne taraf olduğunu," dedi Elisabeth, "nereden biliyorsun ki?"

"Burada fil var mı?" diye sordu Leo.

"Hepsi sınırın diğer tarafında," dedi Rotmann. "Savaştan kaçtılar."

"Kalkıp Afrika'ya geliyorum," dedi Leo. "Belki Afrika'da öleceğim. Ama fil göremiyorum." Ve kahverengi saçlı kadına uzaktan gülümsedi. Kadın da onun bakışına karşılık verdi. Sözcüklerin ötesinde bir içtenlik ve ancak birbirlerini yüreklerinin derinliklerine kadar tanıyan insanlar arasında görülen karşılıklı eksiksiz bir anlayış vardı bu bakışlarda.

Elisabeth nabzının hızlandığını hissetti. Rotmann

ona, "Birilerinin ilaçları çeşitlerine göre ayırması lazım," dedi. "Bana yardım eder misiniz?" Bunları düşünmenin sırası değildi tabii, yapılacak işler vardı.

Bir kulübenin içindeki sıcak odada ikisi oturup enjeksiyon tüplerini ayırdılar. Rotmann daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı. Güçlükle nefes alıyordu. Bıyıklarında ter damlaları oluşmuştu.

"Niçin Birleşmiş Milletler Barış Gücü?" diye sordu Elisabeth birden.

"Efendim?"

"Birleşmiş Milletler Barış Gücü, Yugoslavya'daydı. Savunma kuvvetlerinin burada başka bir adının olması gerekirdi."

Rotmann bir iki saniye sustu. "Yanlış söyledim o zaman herhalde." Zorla güldü. "Kimin için çalıştığımı biliyorum herhalde."

"Kimin için çalışıyorsunuz peki?"

Rotmann çaresiz gözlerle Elisabeth'e baktı. Dışarıdan yine top sesleri geliyordu. Kapı açıldı, kahverengi saçlı kadın içeri girdi ve ilaçların üzerine doğru eğildi.

"Sizinle tanışmadık." Elisabeth kadına elini uzatıp adını söyledi.

"Affedersiniz." El sıkışı hem yumuşak hem kuvvetliydi. "Çok memnun oldum. Ben Lara Gaspard."

"Yani siz..." Elisabeth alnını ovuşturdu. "Siz... Amerika'da değil miydiniz?"

"Uzun hikâye. Çok karmaşık. Hayatım arapsaçı gibi öykülerden ibaret."

"Hayret," dedi Rotmann, "birbirinize ne kadar benziyorsunuz."

"Öyle mi?" diye sordu Lara.

Elisabeth kalkıp hiçbir şey söylemeden dışarı çıktı.

Kulübenin sacdan duvarına yaslandı. Hava hâlâ sıcaktı, ama dakikalar geçtikçe ışığın şiddeti azalıyordu.

Birazdan karanlık çökecekti, ekvator bölgesinin yakınlarında çok hızlı oluyordu bu. Elisabeth, Leo'nun yanında durduğunu ancak birkaç saniye sonra fark etti.

"Tüm bunlar gerçekten olmuyor," dedi Elisabeth, "değil mi?"

"Nasıl tanımladığına bağlı." Leo bir sigara yaktı. "Gerçek. Bu sözcük o kadar anlamlı ki, hiç anlamı kalmadı artık."

"Bu yüzden böyle tepeden bakabiliyorsun. Bu kadar ihtiyatlı olman, her şeyi bilmen bu yüzden. Çünkü bu senin versiyonun, bu, senin yaşananlardan çıkardığın şey. Eskiden yaptığımız yolculuktan ve işim hakkında bildiklerinden çıkardıkların. Tabii Lara da burada."

"Ben neredeysem Lara da hep oradadır."

"Bana bunu yapacağını biliyordum. Öykülerinden birinde geçeceğimi biliyordum! İstemediğim şey buydu işte!"

"Biz hep öykülerin içindeyiz." Sigarasından bir nefes çekti, ucundaki ateş kor gibi kıpkırmızı oldu, sonra sigarayı indirip dumanı sıcak havaya üfledi. "Öykülerin içindeki öykülerin içindeki öyküler. Birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığı asla anlaşılmıyor! Aslında hepsi iç içe geçiyor. Sadece kitaplarda belirgin olarak birbirlerinden ayrı duruyorlar."

"Birleşmiş Milletler Barış Gücü gibi bir olayın yaşanmasına izin vermemeliydin. Araştırma diye bir şeyden haberin var mı?"

"Ben o tür yazarlardan değilim."

"Olabilir," dedi Elisabeth. "Ve ben seni terk edeceğim."

Leo, Elisabeth'e baktı. Elisabeth, içinde nasıl bir hüzün dalgasının yükseldiğini hissetti. Ufukta yine bir parlama oldu. Orada, dışarıda ölüm vardı, orada gerçeklik o kadar dokunaklı ve acı doluydu ki, bunları anlatacak

cümleler bulmak mümkün değildi. İster Leo uydurmuş olsun, ister Elisabeth gerçekten orada bulunuyor olsun, hiç fark etmezdi; salt dehşetin hâkim olduğu mekânlar vardı, hiçbir şeyin gerçekteki halinden farklı olmadığı yerler vardı.

"Ama şimdi değil," dedi Leo. "Bu öyküde değil."

Bir süre sustular. Karşılarında üniformalı adamlar daha önce ateş yakılan yerde tekrar ateş yakmışlardı. Şimdi de ateşin çevresine oturmuş, kendi dillerinde kısık sesle konuşuyorlardı. Arada bir aralarından biri kahkaha atıyordu.

"Gerçekte olsa hiçbir ödülü reddetmezdin. Bana bir sigara versene."

"Son sigaramdı."

"Gerçekten yok mu?"

Leo hayır anlamında başını salladı. "Tanrım, olamaz. Gerçekten sigaraya ihtiyacım var, çok gerginim."

Elisabeth gözlerini kırpıştırdı ama Leo'yu artık göremiyordu. Leo ona gerçek gibi gelmiyordu, neredeyse şeffaflaşmıştı artık, kendisi değil, kendisinin yerine geçen bir başkasıydı sanki. Bu arada içeride, kulübede ise, Elisabeth biliyordu ki, Lara Gaspard'ın varlığı ve cazibesi daha da artmıştı.

"Zavallı Bayan Riedergott! Onu kullanmak zorunda mıydın gerçekten?"

"Neden kullanmayayım?" Leo'nun sesi bedensizdi adeta, her yandan geliyor gibiydi ve akşam rüzgârında neredeyse duyulmuyordu. "Çok işe yarar olduğunu düşünüyorum."

"İşe yarar."

"Bu kötü mü?"

Elisabeth omuz silkti ve tekrar içeri girdi. Lara Gaspard'ın elinde bir kurşunkalem vardı ve hayallere dalmışçasına dikkatını yoğunlaştırmış, not defterine bir

şeyler çiziyordu. Ne kadar da zarif görünüyordu! Onun yanında Rotmann yıpranmış bir Fransızca cep kitabı okuyordu: Miguel Auristos Blancos'un *L'art d'être soi-même*[1] adlı kitabını. Müllner ve Rebenthal ise milislerden biriyle kâğıt oynuyorlardı.

"Bazen o dağıtıyor," diye fısıldadı Müllner. "Bazen de biz, sonra kâğıtlara bakıyoruz, sonra da o bize kimin kazandığını söylüyor. Ne biçim bir oyun bu?"

Elisabeth bunun nasıl bir oyun olduğu hakkında hiçbir fikrinin olmadığını göstermek için omuz silkti. Oturup başını duvara yasladı. Yorgunluktan ayakta duracak hali yoktu ama uyanık kalmak istiyordu. Uyur uyumaz nasıl rüyaların içinde bulacaktı kim bilir kendini? "Leo nerede acaba?"

Müllner başını kaldırıp baktı. "Kim?"

Elisabeth başını salladı. Erkekler böyle yapar, sorumluluktan kaçarlar böylece. Leo her yerdeydi artık, şeylerin arkasında, gökyüzünün üzerinde, yerin altında, tıpkı ikinci sınıf bir tanrı gibi ve ona hesap sorma imkânı kalmamıştı.

"Uyumamız lazım." Lara Gaspard not defterini kapadı. "Yarın zor bir gün olacak."

Elisabeth gözlerini kapadı. Ama bu bir öyküyse eğer, bir şeyler olması, zorluklar çıkması gerekirdi, zorluk çıkmıyorsa, bu bir öykü değildi o zaman. Acaba uyku onu nerelere gönderecekti? Birden bu onun için önemsizleşti. Telefonu çaldı. Dikkate almadı.

1. (Fr.) "Kendi Olma Sanatı." (Y.N.)

Daniel Kehlmann, çağdaş Alman edebiyatına yeni bir soluk getiren en önemli genç yazar olarak tanımlanıyor.

"Öykülerin içindeki öykülerin içindeki öyküler. Birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığı asla anlaşılmıyor. Aslında hepsi iç içe geçiyor. Sadece kitaplarda belirgin olarak birbirlerinden ayrı duruyorlar."

Yakınlarını edebî figürlere dönüştüren bir yazar, kafası karışık bir internetkullanıcısı, ikili yaşam süren bir birim şefi, tanınmamayı yeğleyen ünlü bir oyuncu, ölüm yolculuğuna çıkmış yaşlı bir kadın... Gerçeklik ile yanılsama arasında gidip gelen bir öyküler örgüsünde yolları kesişiyor. Kitapta yer alan dokuz bölüm, hem başlı başına birer öykü olarak okunabiliyor hem de bir araya gelerek bir romana dönüşüyor.

Dünyanın önemli bir genç yazar olarak selamladığı, *Dünyanın Ölçümü*, *En Uzak Yer*, *Ben ve Kaminski* adlı yapıtlarıyla ülkemizde de çok sevilen Daniel Kehlmann'ın, gerçek ve kurgu, yükseliş ve unutuluş gibi kavramlarla ustaca oynadığı *Sesler*, zevkle okunan çokkatmanlı bir kitap.

Kapak resmi: ROBERT BRYAN CHUTE

ISBN 978-975-07-11[illegible]

12 TL
KDV DAHİL

9 789750 7119